

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ЗАВЕЩАНИЕТО

Превод от английски: Силвия Нейкова, 2007

chitanka.info

ЧАСТ I
НАЧАЛО НА ЗАГАДКАТА „СНИЙДЛИ ХОЛ“,
ЙОРКШИР, АНГЛИЯ

*„Никой мъж не е толкова богат, че да
откупи миналото си.“*

Оскар Уайлд

ГЛАВА 1. ДЕЙЗИ КИЙН

Вали сняг. Големи бели снежинки, прилични на звезди, падат върху червената ми коса, задържат се няколко секунди, подобно на тиарата на принцеса, а след това се стопяват и се стичат на ледени капки по врата ми. Майка ми, която много държи младите дами да имат подходящо поведение, би казала, че вината е изцяло моя и че би трябвало да нося шапка на погребението поне от уважение към мъртвия. Разбира се, тя щеше да бъде права, но аз не притежавам нито една шапка, поне не такава, която да е подходяща за погребение.

И ето ме сега, стоя в малката група опечалени до гроба на Робърт Уолдо Хардуик, един от магнатите на нашето време, направил и изгубил няколко състояния, носител на рицарско звание, дадено му от Нейно величество кралицата, направило го завинаги сър Робърт Хардуик.

Ние сме пред готическата църква изградена от сив камък, в селото Лоуър „Снийдли“, Йоркшир, Англия. Априлският следобед е ужасно студен, вятърът префучава през Пенайнската верига планини и смразява кръвта на онези, които са още между живите. Или поне предполагаме, че сме между живите, защото у нас вече не е останало никакво чувство. Дори кучето на Боб, малко, но набито, порода Джак Ръсел, клекнало до мен, изглежда премръзнало до смърт. То дори не премигва, а само гледа втренчено дупката в земята. Беше толкова самотно, че неволно изпитах към него жалост.

Чувството за безнадеждност отключва в съзнанието ми мисълта за бедните сестри Бронте, които са живели в ледения дом на енорийския свещеник в също толкова малко селце, немного далеч оттук. Като се замисля за техните студени нощи, осветени само от оскъдните свещи, за техните малки загрубели длани, отчаяно и бързо записващи мислите, превърнали се в известни романи, мога само да се чудя на тяхната сила и издръжливост.

Осъзнавам, че вероятно повечето от малката тълпа опечалени се питат какво правя аз, Дейзи Кийн, трийсет и няколко годишна

американка, на погребението на този магнат от Йоркшир. Чувствам техните любопитни коси погледи, но успявам да задържа погледа си върху покрития с кадифе ковчег на сър Робърт и се преструвам, че слушам молитвите на викария. Защо, питам се, викарият не проведе службата в църквата, в която беше почти толкова студено? Нима не осъзнава, че духа леден вятър и че ние всички бавно замръзваме?

Чувствам сълзите, които се стичат по бузите ми. Егоизъм от моя страна, но съм толкова премръзнала, че за миг почти забравих *защо* съм тук. И не, не съм тук заради парите на Боб. Аз мога да работя за прехраната си и нямам нужда от подаянията на богатите. Което и казах на сър Робърт Хардуик още при първата ми среща с него, макар че по онова време това не беше *точно* истината.

Спомних си партито, едно от онези обществени събития в Лондон, където всеки познава всички. С изключение на мен. Аз не познавах никого. И дори още повече, като се огледах, не бях сигурна, че въобще искам да познавам някого. Мъжете бяха с костюми от „Савил Роу“, косите им бяха пригладени назад по онзи типичен английски маниер, който им придава вид на ученици. Те бяха богати и говореха за бизнес — нещо, от което можеха да станат още по-богати. А жените бяха стари, но се опитваха да изглеждат по-млади, облечени прекалено сексапилно от „Кавали“ и „Версаче“. Те разменяха клюки за жените, които отсъстваха от събитието.

„Кучки“, помислих си аз и хвърлих крадешком поглед на бялото вино и странния сандвич, върху който имаше грахова шушулка, пълна с нещо, което приличаше на месо от раци. Макар да умирах от глад, го подуших подозрително.

— Люто е — каза глас иззад лявото ми рамо. — Не ви го препоръчвам.

Обърнах се прекалено рязко и част от виното ми плисна върху предницата на костюма на най-огромния и най-грозния мъж, когото някога бях срещала. Опитах се, напразно, да попия течността със салфетката.

— Много съжалявам — извиних се.

— Стреснах ви, така че вината е моя.

— Откъде знаете, че сандвичът не е вкусен? — запитах.

Той ме изгледа с един от онези погледи, които сякаш казваха: „О, но ти си наивна като малко дете!“

— Опитвал съм ги и преди, разбира се — каза той с дълбок глас, който изразяваше раздразнението му от такъв глупав въпрос.

— Наистина беше глупаво от моя страна — признах аз. — Може да се отдаде на компанията, която ме заобикаля. Вижте ги, всички говорят за пари и секс, за това кой какво има и кой какво ще получи.

В бледите му сини очи под леко побелелите вежди се появи леко пламъче. Предположих, че не му допадна смелата ми и откровена забележка, или може би не харесваше червенокоси.

— А вие защо не говорите за пари? — запита той.

Свих рамене.

— Имам достатъчно. Не много, но не изпитвам нужда да имам повече.

Лъжех, разбира се. Имах точно петстотин долара на мое име и няхах работа. Кое то и беше причината да се намирам в това обкръжение и на това място, да проучвам възможностите, макар да ми беше трудно да си представя, дори на мен, вечната оптимистка, какво би могла да намери тук една бивша домакиня, получила образование в колеж и живяла до това време в американско предградие.

Втренчихме мълчаливо погледи един в друг. После той каза:

— Окей, тогава, защо не говориш за секс?

Аз го изгледах студено отдолу нагоре.

— Отговорът е същият.

Той се усмихна широко, после стисна устни.

— Това означава ли, че мразиш всичко това толкова силно, колкото го мразя аз? — Имаше акцент, който не можех да определя, смътно напомнящ този на „Бийтълс“, но не съвсем същият — произнасяше по-безизразно гласната „а“ и ритъмът на речта му беше различен.

— Искате да кажете, че сте забелязали?

— Тогава *защо*, по-точно, сте тук?

Свих рамене.

— Приятел ми даде поканата. Той не успя да дойде. Аз съм редактор на страница за клюки или, да го кажем по-друг начин, за събития в обществото — излъгах набързо. — Пиша за седмичното американско списание „Хора като нас“. Знаете ли нещо за него?

— Слава богу, не.

Усмигнах се, защото предположих, че е бил прицел на подобни репортери повече пъти, отколкото би му се искало. Не можех да го определя обаче. Тук бях на нова почва, не познавах все още всички подробности и тънкости от живота на британското общество, обаче ми се струваше, че този човек е грубоват и не е склонен на преструвки.

— Намираш се на грешното място — каза ми той категорично с чуждестранния си акцент. — Хората тук не дават и пет пари за американските списания. Живеят в своя собствен малък свят. За тях всичко друго е втора класа.

Това много ми звучеше като изказване, подходящо за дете, което е отхвърлено от другите в училище.

Втренчих се любопитно в него. Беше висок, може би 186 см, с едро телосложение, но не дебел, а костюмът му беше много добре скроен, но и доста измачкан. Беше в началото на шейсетте, гладко избръснат, с груби черти на лицето, широк нос, тънки устни, леко червена кожа, а косата му беше много лошо подстригана. Беше гъста и сива, но наистина не беше оформена добре. Бях сигурна, че не е ходил на бръснар от години, и бях готова да се обзаложа, че я подстригва сам. Като го гледах, си представях великана, който чакал Джак на върха на бобеното стъбло. Масивната му груба длан стискаше чашата с вино, а бледите му студени очи ме оглеждаха цялата — от върха на червената коса и лицето с лунички чак до сандалите с високи токчета и каишки, които се завързваха на глезените. „Преценява ме“, помислих си и изпитах раздразнение.

— Аз съм Боб Хардуик.

Той направи пауза — като че ли за да изчака реакцията ми. Стиснах ръката му, но запазих хладно спокойствие. Разбира се, знаех кой е той — човек, който се беше издигнал със собствени сили от безочливо, бедно и необразовано йоркширско момче до световноизвестен милиардер. Обаче не се издадох, че знам това.

— Какво ще кажеш, ако двамата с теб изчезнем оттук? Ще отидем някъде да вечеряме. Ще платя аз — каза той рязко.

Ако преследваше онова, което мислех, беше сгрешил. Аз го изгледах недоверчиво изпод мигли — поглед, който се бях упражнявала да хвърлям на мъжете през годините.

— Нямам нужда някой да плаща за храната ми — казах аз.

— Чудесно. Тогава ще платиш ти. Хайде да вървим.

Той ме хвана за лакътя и двамата тръгнахме още преди да съм успяла да реагирам по някакъв начин.

ГЛАВА 2. ДЕЙЗИ

Стоманеносиво „Бентли“ беше паркирано отпред. За моя изненада, нямаше шофьор. Вместо него, на предната седалка седеше куче, пълничък Джак Ръсел, бял, с кафява ивица над едното око.

— Това е Ретс — каза сър Робърт и побутна кучето, за да се отмести.

Ретс се настани в скута ми, макар да беше очевидно, че не търси привързаност и ласка. Не ми обръщаше никакво внимание, гледаше втренчено минаващите автомобили — като че ли бяха зайци, в чието преследване нямаше търпение да се впусне.

Сър Робърт шофираше прекалено бързо, макар и много умело. Беше очевидно, че е добър шофьор. Не каза нито една дума, отправена специално към мен, докато шофираше, макар да мърмореше много по адрес на натовареното лондонско движение и лошите шофьори, които въобще не биваше да бъдат допускани на пътя.

— В такъв случай, вие щяхте да бъдете сам на пътя — казах аз, уморена от оплакванията му.

— И щеше да е много по-добре, ако беше така — отговори той.

Ретс силно се наклони на една страна и потрепери на коленете ми, когато сър Робърт зави бързо и рязко и навлезе в тихата улица „Мейфеър“. Той спря рязко пред къща от червени тухли, пред която имаше лехи с цветя. В тази къща отдавна се намираше ресторант „Гаврош“. Като се движеше бързо за такъв огромен мъж, той отвори вратата и ми подаде ръка, за да ми помогне да слеза, още преди да съм успяла да мигна. Реших, че за зловец великан и магьосник, той е в много добра форма.

Знаех, че ресторантът е от висока категория, от онези скъпи ресторанти, в които хората празнуват сватбите си, годишнините и кръщенетата на децата си, а понякога сключват и големи бизнес сделки. Погледнах дрехите си. Беше вече студена привечер, бях облечена в черна кожена пола, която имах от шест години, и пуловер, който се закопчаваше с копчета по цялата предница, обсипана с

бронзови мъниста и имитираше леопардова кожа. Носех изкуствена яка от лисича кожа, която беше плътно закопчана около врата ми с огромна кварцова брошка, а на ушите ми се полюшваха дълги кехлибарени обеци. Тежката ми тъмноредна коса беше прибрана от двете страни в стил от четирийсетте години на миналия век, а отзад падаше свободно до раменете ми. Бях обута във възможно най-сексапилните сандали от черен велур, които мъжете боготворят, но които обикновено са мъчение за женските крака, а каишките от широка лента сатен се връзваха точно над глезените. Харесах ги веднага щом видях заострените им върхове в магазина на „Бергдорф“. Цената им беше сведена от астрономическа до съвсем реална — очевидно, защото никой, който е с ума си, не би пожелал да ги носи. Освен мен, за която това вероятно беше проява на лудост. Но пък аз идвах от американските предградия и току-що се бях спасила от кошмарния си брак, та това може би обясняваше тази моя лудост. Пък и цената беше много добра за такава покупка.

Общо взето, не изглеждах много зле за скъпия ресторант, макар пуловерът да беше може би малко крещящ. Но пък нали току-що излизах от американските предградия. И търсех любовта, но все на грешни места — а не там, където можех да я намеря. И освен това, как въобще щях да си намеря работа, ако не привличах вниманието към себе си?

Ръката на сър Робърт ме стискаше здраво за лакътя и ми придаваше сигурност. Изкачих предните стъпала, минах покрай големите саксии с цветя и влязох в приветливото фоайе. Сър Боб не изчака никого, дори метр'дотела, който забърза след нас, докато ние се качвахме по малкото стълбище, което щеше да ни отведе до претъпканата трапезария. Отново преди някой да е стигнал до нас, Боб ме заведе до една маса в ъгъла.

Малката зала беше осветена от лампи с копринени абажури, което създаваше интимна атмосфера. По тъмноредните стени имаше разкошни картини, а цветята бяха навсякъде. Тук беше спокойно, настроението беше ведро, всички се държаха благовъзпитано и аз си помислих, че за тези хора, които бяха достатъчно богати да си позволят този елегантен малък свят, това трябва да е нещо като завръщане у дома. Това място перфектно подходеше на сър Робърт Хардуик. Веднага се виждаше, че той е от старомодните мъже,

кавалери до мозъка на костите си. Не бяха за него хладната атмосфера и декори и недотам добрата кухня на съвременните модерни и много посещавани ресторанти. Беше ме довел на място, където очевидно го познаваха добре и се отнасяха с него като с крал. Или поне като човек с власт и пари.

— Сър Робърт, добър вечер и добре дошли отново.

Метр'дотелът най-после стоеше до нас.

— Благодаря. — Беше очевидно, че сър Робърт няма желание за празни разговори и учтивости. — За мен, обикновеното, моля.

Той повдигна въпросително вежди към мен. Аз не пиех алкохол, но очевидно се очакваше да си поръчам нещо. Спомних си всички онези дълги и самотни вечери пред телевизора, в които компания ми правеха само „Сексът и градът“ и Сара Джесика Паркър.

— „Космополитън“ — казах.

Никога не бях вкушвала нищо подобно, но коктейлът имаше приятен розов цвят, а и Сара Джесика Паркър пиеше винаги това.

— Направете го с водка „Грей гуус“ — заръча сър Робърт. После се обърна към мен: — Разбира се, французите правят най-хубавата водка.

Келнерите се засуетиха около нас. Разстлаха на скутовете ни колосани бели кърпи, подадоха ни менюто, появиха се сандвичи с хайвер, или, както ги наричаше сър Робърт — *amuses bouches*. Пристигна и бутилка минерална вода. Погледнах етикета. Беше френска. Изглежда, сър Робърт обичаше френските неща, беше франкофон — френски ресторант, френска водка, френска минерална вода. Всичко, от което имаше нужда, беше французойка.

Гледах, удивена, как той изгълта сандвича си на една хапка и направи знак за още.

— Има и диви гъби — каза ми той доволен. — Много по-добър е от онзи с раците и лютивия сос, който сервираха на коктейла. Но на коктейлите винаги е едно и също — евтино бяло вино, а храната се осигурява от нечия сестра, която просто си предлага услугите да свърши това. Исусе, на такова място можеш да получиш хранително отравяне! Готов съм да се обзаложа, че поне на няколко човека ще им прилошее тази вечер! Така им се пада — добави той, разтвори менюто и започна да го изучава. — Тук обаче това никога не може да се случи.

Идвам от двайсет години. Всичко е отлично приготвено, момиче, така че си избери каквото искаш.

Като че ли в отговор, стомахът ми високо изкъркори. Хвърлих изпод мигли страхлив поглед на сър Робърт с надеждата, че не е чул. Бях изяла купа овесена каша на закуска, а това беше преди дванайсет часа. Ако не го бях срещнала, щях да се прибера право у дома — ако мрачната и неприветлива гарсонiera в Бейсуотър можеше да се нарече така — и щях да изям още една купа овесена каша за вечеря.

За първи път в живота си изпитвах ужасна бедност и никак не ми беше забавно. Но когато съпругът ми ме напусна заради друга жена и взе със себе си всичко, което бяхме събрали за десетгодишния си брак, бедността изведнъж се изправи пред мен. Той беше адвокат и предвидливо беше прехвърлил апартамента и малките ни спестявания на свое име, като ми остави само табелката „Продава се“ на къщата, която вече не беше моя. И спомена за красивата двайсет и няколко годишна блондинка, която седеше до него в „нашата“ кола, когато го видях за последен път.

Което беше и причината да дойда в Лондон. Или, по-скоро, да избягам — такава беше истината. Мислех, че разстоянието ще намали силата на лошите спомени, но досега тази моя теория не беше дала резултат. Болката от преживяното беше толкова мъчителна, колкото и бедността, която заплашваше бъдещето ми, в което не се очертаваше мъжко присъствие.

Келнерът изреждаше специалитетите, но сър Роберт махна с ръка.

— Това момиче тук е гладно — каза той, като ми хвърли проникателен поглед. — Тя ще започне със супа от омари, после ще продължи с пиле по френски, печено, със зеленчуци. И донесете много хляб и масло.

— И *poulet de Bresse*, разбира се, сър.

Келнерът си записа, очевидно неразвълнуван от факта, че сър Робърт беше поръчал, своеволно, от мое име. Всъщност аз също нямах нищо против. В онзи момент печено пиле ми звучеше като райска храна.

За себе си, сър Робърт поръча патешко в тесто, а после — печено говеждо. А, значи обичаше месо с картофи, помислих си и се усмигнах.

— На какво се усмихваш? — запита той.

— На удоволствието от това, че съм тук — побързах да излъжа, защото още не бях сигурна дали за мен това удоволствие е голямо.

— С мен, ха? — Той повдигна скептично рунтавата си вежда.

Обърнах се и го погледнах право в суровите и безмилостни сини очи. Можеше и да поставя в опасност моето печено пиле със задаването на този въпрос, но трябваше да знам.

— Защо избрахте мен от хората, събрали се на партито? — казах.

Той се облегна назад и отпи от френската си водка, замисли се. После каза:

— Защото имаш червена коса. Защото имаш хубави крака. Защото беше сама. — Той отпи още една глътка и отново се замисли. — *И защото се страхуваше.*

Шокирана, аз понечих да възразя, но той махна с ръка.

— Не си прави труда да ме питаш откъде знам това. Знаеш, че е вярно.

Нямах отговор на това. Гледахме се втренчено един друг известно време. Аз отпих от коктейла си. Харесваше ми.

— Както и да е, на колко си години? — запита той.

— На трийсет.

Стиснах палци да не разбере, че лъжа, макар да не бях много сигурна защо не казах истината. Това беше започнало да ми става нещо като рефлекс или защитна реакция. Като че ли няколко години имаха някакво значение в този свят. Всъщност тогава бях на трийсет и четири и бързо се приближавах към трийсет и пет.

— Лъжеш.

Почувствах, че се изчервявам, и бързо изстрелях:

— Ти да не би да си ясновидец?

Той подпря лакти на масата, скръсти длани, а на лицето му се изписа усмивка на превъзходство.

— Да кажем, че умея много добре да преценявам характерите.

Аз бързо лапнах хапка хляб и нищо не казах. Донесоха моята супа и неговото патешко. Сър Робърт поръча бутилка бяло „Бордо“. Хранихме се мълчаливо няколко дълги минути. Супата беше божествена.

— И така, как се казваш? — запита той накрая, като остави ножа и вилицата си.

Аз го погледнах със зяпнала уста, изумена. Вечерях с мъж, който дори не знаеше името ми!

— Дейзи Кийн — отговорих бързо.

— Дейзи? Как може да се кръсти някое дете с такова име?

— Майка ми имаше мания за градинарство. Ние сме три сестри и носим имената Дейзи /Маргаритка/, Лавендър /Лавандула/ и Вайълет /Виолетка/. Това сигурно е било в резултат на силен копнеж у нея, защото от входната ни врата се излизаше направо на чикагския тротоар. Наоколо не се виждаше нито едно стръкче зелена трева.

Келнерът наля малко вино в чашата на сър Робърт. Той го опита и го одобри. Чашите ни бяха напълнени.

— Опитай го — каза той.

И аз го опитах. Беше превъзходно.

— Нещо като току-що полята с вода морава в летен ден — казах аз.

— В хармония с името ти, не би ли казала?

Той ми се усмихна широко и дебелият му лице се освети от одухотвореност, която не бях виждала дотогава.

— Знам, че говеждото се пие с червено вино — каза той, — но това вино ми е любимото. А и ти ядеш пилешко.

Вече бях започнала второто блюдо и ми се струваше, че съм готова да мъркам от удоволствие.

— Това е най-вкусното пилешко, което някога съм опитвала — казах аз, но сър Робърт вече нападаше говеждото.

Няма друг израз да се опише начинът, по който той се хранеше. Всъщност изглеждаше като човек, който се храни за последен път в живота си, с твърдото намерение да изяде всичко до последната хапка. Сребърните прибори изглеждаха по-малки в масивните му длани, а удоволствието му от храната беше толкова явно, че беше премахнало всякакво недоволство от чертите на лицето му. Помислих си, че у него вече няма никаква прилика с Шрек.

— И какво правиш тук, в Лондон? — запита ме неочаквано той.

— Казах ти, работя за американско списание.

О, мили боже, лъжите излизаха толкова лесно от устата ми, че чак беше страшно. Досега, през целия си живот, не бях изричала нито една лъжа. „Да, и виж само до какво може да те доведе това!“, шепнеше едва доловимо гласче в главата ми.

— Ха! Ти си толкова репортер за клюкарска рубрика, колкото съм и аз. Те са друга порода хора и се разпознават от петдесет крачки, независимо от компанията и случая. И нито един от тях не изглежда като теб.

Повдигнах вежди. Оставих внимателно ножа и вилицата си.

— О? И как, тогава, изглеждам аз?

Подготвих се мислено за неговата атака.

— Като жена, която се е изгубила някъде по пътя.

Това ми отне всякаква възможност да кажа каквото и да било. Нима миналото беше изписано толкова ясно на лицето ми — като белези след тежка злополука?

— Не се тревожи — каза той, вече по-меко. — Аз също съм там, на дъното, на емоционалното дъно. О, знам, че като ме гледаш, като четеш за мен във вестниците, никога не би помислила, че това самонадеяно и грозно копеле има чувства. Но... И аз съм човек...

Мълчах. Не знаех какво да кажа на този напълно непознат мъж.

— Е?

Той ме гледаше с повдигнати вежди, чакаше отговор. Аз сведох поглед към пръстите на ръцете си, които се свиваха и гърчеха като червеи. Ето, че ми се удаваше възможност да разкажа историята си. Обаче не можех да го направя. Струваше ми се прекалено унижително. Поклатих глава. Не можех да призная нещастията си на този човек. Просто не можех.

Той извика келнера и поръча кафе. Бутилката вино, изпита само наполовина, стоеше, нежелана, в сребърната шампаниера с лед. Искрата си беше отишла от вечерта. Изведнъж си спомних кучето му. Разтревожена, запитах дали Ретс няма нужда да се поразходи.

— Те ще се погрижат за това — каза той. — Но ти благодаря, че се сети за него.

Свих рамене. Разбирах поне обичта му към кучетата. Той направи знак на келнера да донесе сметката. Когато тя пристигна, я побутна през масата към мен.

— Сделката си е сделка, нали така?

О, боже, бях забравила, че аз ще плащам. Живеех с овесена каша и сирене вече две седмици. Ако платях сега, съмнявах се, че въобще ще ям отново. Гледах мълчаливо и изумено цифрите, от които ти

спираше дъхът. Но тъй като съм много горда, извадих последните пари от чантата си и отброих исканата сума.

— Не трябва да забравяш бакшиша — каза той със снизходителна усмивка. — Винаги давам бакшиш от двацет и пет процента тук — това определя добрите отношения между мен и персонала.

— А аз не давам никога повече от двацет — изстрелях в отговор.

Той се опитваше да ме контролира и се радваше на неудобството ми, че трябва да платя такава голяма сметка. Взе парите ми и отброи бакшиша.

— Не ми изглеждаш щастлива, че трябва да спазиш уговорката ни. И защо? Отново ли излъга?

— Никога не лъжа — казах сковано.

Той се засмя високо. Смехът му приличаше на рязък лай. Всички глави се обърнаха към нас.

— Ето, че отново излъга — каза той.

Остави парите в джоба си, пхна кредитна карта в кожената подвързия със сметката, и я подаде на келнера.

— Всъщност ти ми приличаш на жена, която си търси работа. — Аз го изгледах втренчено. — Какво има? — каза той, все още усмихнат. — Страхуваш се да порботиш малко с нежните си ръце? Страхуваш се да не ги изцапаш? Страхуваш се да не напрегнеш малко повече мозъка си? Каква е истинската ти история, между другото?

Дълго време го гледах втренчено и мълчаливо, после внезапно се предадох пред яростната му атака. Извиних се за лъжите си. Разказах му историята си. Разказах му за майка си, ирландка от дребен благороднически род.

— Независимо дали вярваш или не, аз наистина съм лейди — казах. — Е, не знам за себе си, но майка ми беше. Тя се омъжила за ирландски лорд и станала лейди Кийн. А на мен това никак не ми харесваше, когато бях малка. Въпреки благородническата титла, не бяхме богати. Родителите ми бяха дори още по-бедни, когато баща ми почина и майка ми се премести в Чикаго, където имаше роднини. Има много ирландци в Америка, може би знаеш. Както и да е, живеехме в малък апартамент, а тя работеше като сервитьорка. На никого не каза за титлата си. Беше толкова скромна, че дори не знаеше как да

използва този факт за своя облага. Отгледа ни някак си, получихме образование, пораснахме, омъжихме се.

— И се разведохте.

— Само аз. Лавендър има три деца. Ви още не е омъжена, работи за телевизионната програма „Нешънъл Джеографик“. Тя непрекъснато се озовава на разни места като Борнео или Мато Гросо. — Погледите ни се срещнаха. — А за мен вече знаеш всичко.

— Не всичко, все още.

Веждите му отново се повдигнаха, но този път — за да изразят интерес. И изведнъж спомени, които нарочно пазех дълбоко скрити, се върнаха в съзнанието ми, а с тях и болката.

И открих, че разказвам на Боб Хардуик всичко. За това как, когато съпругът ми ме напусна и взе със себе си всичко, което притежавахме, за да започне нов живот с красива млада жена, плаках с горчиви сълзи. Как виках и скимтях. И как непрекъснато си повтарях, че трябва да обвинявам единствено себе си. Как си повтарях, че не съм достатъчно привлекателна, че не съм достатъчно секси, че не съм забавна. Че не съм добра съпруга. С други думи, чувствах, че вината е моя. И че дори сега не знам къде съм сбъркала, а съм толкова наранена, че се страхувам да се запитам дали, все пак, виновният не е той.

Разказах на Боб как, когато най-после се съвзех малко, успях да отблъсна тези лоши спомени. Как се криех от тях и от миналото си, как бях твърдо решена да преоткрия себе си, да се превърна в жена, която вече не е уязвима за мъжете предатели, как бях изградила твърда черупка около сърцето си и как нямах намерение да позволя тя да се счупи отново.

— Отсега нататък ще играя мъжка роля — казах аз на Боб Хардуик, който отпиваше от виното си, подпрял лакти на масата, втренчил поглед в мен. — И затова съм тук, в Лондон — казах най-после и свих рамене. — Сега знаеш всичко.

Боб мълчеше. Объркана, аз грабнах чашата си и бързо отпих голяма глътка от виното. Искаше ми се да не бях разкривала душата си пред този напълно непознат човек.

— Всичко това е приключило — каза той най-после. — Онзи мъж е бил истинско копеле. Не е трябвало да му се доверяваш, но вие, жените, винаги се подвеждате по хубавата външност. И добрия секс.

— Не беше дори това — изстрелях аз и се изчервих.

И отново ми се прииска да не бях казвала нищо.

Винаги съм си била такава — думите просто излизаха от устата ми, без да мога да ги спра. Още повече, това беше нещо, което никога досега не бях признавала, дори пред себе си, дори пред най-добрата си приятелка, Бордоле. И сега Боб ми се присмиваше.

— Една лейди не може да се наслаждава на секса, така ли?

Знаех, че това е шега от страна на Боб и че трябва да ми помогне да преживея този безрадостен момент от нашата вечер заедно, но като се замислих над думите му, реших, че вероятно е прав. Може би никога не си бях позволила да се отпусна, да се потопя в страстта на мига и никога не смеех да се почувствам така, както ме съветваха женските списания.

— Може би си прав — казах, накрая отново честно, без да лъжа.

— Значи ти все пак си от класа, въпреки че на пръв поглед изглежда обратното.

Отново настръхнах.

— Умееш да се надсмиваш над хората и да ги ядосваш, нали?

— Да, всеки път успявам. — Той се усмихна победоносно. — Както и да е, сега ще дойдеш и ще работиш за мен. Е, какво ще кажеш?

— Като каква, по-точно?

Бях подозрителна. Все пак той беше мъж, който разговаряше с жена. Сви рамене.

— Частният ми детектив напусна, защото трябва да се грижи за болната си майка. Имам жилище в Ню Йорк, както и апартамент тук, на „Парк Лейн“. И вила на остров Капри. После, имам и „Снийдли Хол“, имението в Йоркшир. Всички тези имоти искат наглеждане, поддържане. Можеш да бъдеш мой главен майор дом, ако желаш. Както и мой личен помощник, секретарка, връзки с обществеността и въобще... каквато роля имам нужда да играеш през деня. Ще откриеш, че винаги възлагам задачи и съм много взискателен. Не е лесно да се работи за мен или поне така ми казват. — Той повдигна широките си рамене, раздразнен. — Но ако въобще имам недостатък, той е, че искам нещата да се вършат *както трябва*, а в повечето случаи не е така — освен ако не ги свърша сам. Но ще ти плащам повече, отколкото някога си помислила, че ще печелиш. Ще помислиш ли върху предложението ми?

Бях изумена. Този човек беше напорист, енергичен, беше нещо като Шрек, но един много, много умен Шрек. Той ме предизвикваше. Предложението му ме изкушаваше. То, разбира се, щеше да спаси живота ми, но някъде дълбоко в подсъзнанието си аз все още бях много предпазлива. Той седеше тихо и ме гледаше. После каза нежно:

— Чуй, любов моя, някога бях млад като теб. Бях разорен. И влюбен. Сега не съм нито едно от тези неща, но понякога се питам, ако има възможност, кое от тях бих искал да върна. Дали младостта? За да почувствам отново живота и силата в тялото си — чувство, което ти приемаш за дадено. Или може би властта? За да имам възможността да изляза от унижителната крайна бедност, да преживея отново удоволствието от постигането на успеха. А любовта? Ах, *любовта!* — Той затвори очи и въздъхна леко. — Това вечно, обичано от всички, чувство — каза той. — Не, това никога отново. Любовта е прекалено болезнена. С нея е приключено. На мен не ми остава нищо друго, освен упоритата и тежка работа. И после — още упорита и тежка работа. Това е единственото, което ми носи задоволство. Това — и любовта на моето добро куче.

Омекнах, докато го слушах как, неочаквано, разкрива душата си пред мен — една напълно непозната. Като мен, той беше сам, макар и не поради същите причини. Той беше сам по свой собствен избор. После каза:

— Разбира се, ще трябва да дойдеш да живееш при мен.

Трябваше да се досетя, че всичко е прекалено хубаво, за да бъде истинско. Хвърлих му отново моя добре отработен недоверчив кос поглед и подскочих, когато той остави чашата си върху масата толкова рязко, че виното се разплиска по покривката. Един келнер се приближи бързо, но той махна раздражено с ръка, за да го отпрати.

— Чуй ме, момиче — каза сър Робърт с тих, но груб глас, който издаваше гнева му. — И никога не го забравяй. *Аз съм богат.* Жените ме преследват. Красиви жени, които се движат в обществото, млади актриси, модели — те ме преследват, а в очите им виждам само алчност. Жени, които никога не съм срещал, ми се обаждат по телефона, за да ми кажат колко се възхищават от мен и да ме канят на вечеря. Разбери това, твърдоглава луничава червенокоске, *мога да имам, която жена пожелае.* — Той ме бодна с пръст в гърдите — там,

където брошката придържаше изкуствената лисича яка. — *А теб не те искам.*

Брошката се разкопча и го убоде. Той погледна кръвта, която бликна на капка върху пръста му.

— Е — каза с широка усмивка, — започваме добре, нали?

Това беше началото на моите пет години, в които работих за него, както и на приятелството ми със сър Робърт Уолдо Хардуик. Да го кажем простичко, той беше най-надменният, най-взискателният и най-раздражителният мъж, когото някога съм познавала.

Както и най-милият, най-проявяващият разбиране и съчувствие и най-нежният. Как би могъл да бъде всички тези неща едновременно? Това беше най-голямата загадка по отношение на Боб Хардуик.

Това беше също и основата, на която се градяха нашите взаимоотношения. Темперамент, гневни избухвания, сълзи — от моя страна, разбира се. Ледени диалози, спокойно безразличие — от негова страна. Но онова, което и двамата изпитвахме и пазехме, беше обичта, приятелството. Приличахме си. Бяхме един добър екип. Бяхме приятели. И в случай, че се питате, не, не бяхме любовници.

Онази нощ в „Гаврош“ Боб Хардуик взе парите ми, защото, както ми каза по-късно, искал да види дали съм човек на честта. Разбира се, той предположил, че с това ще бъда разорена, но искал да види дали, все пак, ще спазя думата си. Или, по-скоро, неговата дума. Това нямаше значение, защото той също беше човек на честта. И ми върна парите в колата на път за дома.

И също така, веднага ми даде аванс от много щедро отпуснатата ми заплата, за да си направя хубава прическа и да си купя прилични дрехи. Влязох в живота му и в света му и той ме учеше на всичко, което можеше, докато не станах незаменима за него или поне той ми позволи да вярвам, че е така. Обаче, в сърцето си, аз знаех, че е *вярно*. Боб ме спаси. Той ми даде втори шанс и аз го обичах искрено заради това. И ето защо стоя сега тук, на неговото погребение, и сълзите се стичат по премръзналите ми бузи. Дойдох да си взема сбогом с него, защото той беше мой най-добър приятел и ще ми липсва до края на дните ми.

В същото време се питам защо другите скърбящи със замръзналите лица — красивата му бивша съпруга францужойка и пицната му бивша любовница италианка, както и някои от познатите му от деловия свят със закопчани догоре палта — са тук. Защото нито един от тях не може да се нарече негов приятел.

Имаше и още един мъж, напълно различен от останалите — висок и дългокрак, облечен в дълго черно палто. Снежинките полепваха и по неговата тъмна и ниско подстригана коса. Той стоеше съвсем сам зад тълпата опечалени. Погледът на присвитите му тъмни очи под строгите черни вежди срещна моя над главите на другите и той ми кимна за поздрав. Аз също кимнах, макар всъщност да нямах представа кой е той.

ГЛАВА 3. ДЕЙЗИ

Всичко приключи. Хората обърнаха гръб на ледения вятър, някои от тях забързаха към топлината и уютата на автомобилите си, а други тръгнаха към гарата на градеца, която се намираше на десет мили оттук, за да хванат бързия влак за Лондон. Малката тълпа от селото все още стоеше скупчена под чадърите. Някои от присъстващите работеха в имението — градинарят, икономът и жените, които почистваха всеки ден. Там беше и Джини Бан, барманката в „Рамс Хед“, облечена в черно, на главата с широкопола черна шапка, която обикновено носеше и на годишното градинско увеселение в имението. Там беше и Рег Блънт, собственикът на кръчмата, здраво сложен, почти квадратен. Той беше най-добрият приятел на Боб. Блънт беше изпил много халби бира с Боб в съботните нощи, когато Боб се настаняваше на любимата си дървена пейка близо до камината. Местните хора тук го приемаха като един от тях. Те се приближиха към мен и ми подадоха ръка, за да изразят съчувствието си, а с другата често изтриваха сълзите си.

— Той беше наистина човек и добър приятел — каза Джини, като почти се задави с думите. — Независимо от това какво могат да кажат другите.

Кимнах. Много ми се искаше да се усмихна или поне да намеря верните думи, но не можех да направя нищо.

— Господ казва: „Блажени са низшите духом и слабите“ — каза Блънт. — Но ако питате мен, силните хора като сър Робърт са нашата благословия. Той ще липсва на всички ни тук. Да, наистина ще ни липсва. — За моя изненада, той взе ръката ми и я поднесе към студените си устни. — Грижи се за себе си, Дейзи — каза той. — И помни, всички тук в „Снийдли Хол“ те обичат и се интересуват от теб.

Развълнувана, аз го гледах как се отдалечава. Само за пет години се бях превърнала в част от това селце, в член на малката общност, където хората все още се обичаха и се интересуваха един от друг. Рег Блънт ми казваше, че ако имам нужда от помощ, те ще ми помогнат. И аз бях благодарна за това. Отново бях сама в студения и заснежен свят,

незащитена от Боб Хардуик. И осъзнах, че отново бях без работа, макар че този път имах сметка в банката, с много повече от петстотинте долара в чантата си, когато срещнах Боб за първи път.

Ретс все още гледаше втренчено в тъмната дупка, където лежеше господарят му.

— Хайде, момче — казах и подръпнах каишката му. Той не помръдна. — Ретс, хайде, милият ми — повторих, но той продължи да лежи на снега.

Наведох се, за да го взема на ръце, но той се притисна към замръзналата земя. Селяните си бяха отишли, виждах как другите опечалени се качват в автомобилите си. Те дори не погледнаха назад. Никой вече пет пари не даваше. Това тук беше само старото куче на Боб Хардуик.

По бузите ми започнаха да се стичат горчиви сълзи. Отново се опитах да провра ръце под корема на кучето, но то се притискаше към земята като мида към скала.

— Нека ти помогна.

Вдигнах поглед през сълзи. Беше непознатият.

— Животните реагират по свой начин — каза той тихо. — То не иска да напусне господаря си.

— И аз не искам — казах, преди да съм успяла да спра думите.

Погледът на тъмните очи на непознатия задържа моя. Неговият изразяваше дълбоко съчувствие. После той се обърна към кучето и прокара длан по грубата бяла козина на гърба му.

— Хайде, момче — каза той нежно. — Време е да си тръгнем. Всичко ще е наред.

Кучето вдигна глава и го гледа няколко дълги секунди, после твърдо завря муцуната си отново между лапите и въздъхна така, че цялото му тяло се разтресе.

— Сега ме чуй, стари приятелю — каза непознатият твърдо, — ти трябва да се грижиш за мис Кийн, така че да приключваме с това. Хайде, време е да вървим.

Дали заради твърдия тон на непознатия, който не допускаше възражение, или заради споменаването на моето име, или просто защото непознатият имаше подход към кучетата, но нещо накара Ретс да се изправи на крака. Той кихна шумно, после се отръска, с което

пръсна кал и върху двама ни, и ето, че неочаквано ние и двамата се засмяхме.

— Така е по-добре — каза непознатият, все още усмихнат. — Хайде сега, нека изведе и двама ви от това студено място.

Той ме хвана за лакътя, задърпа каишката на Ретс и ние оставихме Боб Хардуик в последното му жилище.

Тръгнахме обратно към църквата по хлъзгавата пътека, по която снегът вече беше заличил стъпките на другите, и минахме през портата, където през лятото се виеше пурпурна глициния. Главната улица на селото беше безлюдна сега. Виждаха се само моят червен „Мини Купър“ и елегантен черен „Ягуар“ със сгъваем покрив. И двата автомобила вече бяха покрити със сняг.

За първи път успях да огледам непознатия. Беше в началото на четирийсетте, много висок, около метър и осемдесет и шест, с широки рамене, облечен в свободно дълго палто, закопчано чак до врата, и черни ботуши. Слабото му лице изразяваше, че има богат опит в живота. Лицето му беше игра на ъгли и сенки, а по брадичката му вече беше набола посивяла брада. Носът му беше леко гърбав, а тесните му сиви очи ме гледаха изпод правите черни вежди. Беше привлекателен по свой, нестандартен, дори малко зловещ, начин. По челото му имаше няколко дълбоки бръчки, а малки бръчици се образуваха като лъчи в крайчеца на очите му. Косата му беше ниско подстригана — почти до кожата на главата.

— Не знам кой си, но ти благодаря — казах.

— Аз обаче знам коя си. Боб ми каза за теб.

Бях изумена. Мислех, че знам за всички бизнес партньори и познатите от обществото на Боб.

— Ти си Дейзи Кийн, неговата помощничка, довереница и добра приятелка. — Той се поклонил леко. — А аз съм Хари Монтана.

Стиснах ръката му. Едва след това разбрах, че ми беше казал името си, но не и кой е, всъщност.

— Виж — магнах с ръка снежинките от косата си, — сигурно си премръзнал като мен. Ще има и прием след погребението, макар Боб веднъж да каза, че не иска нищо подобно, така че, защо не се върнеш с мен в имението? Нека поне ти направя чаша горещо кафе, преди да потеглиш за...

Не знаех какъде ще потегли, а и той не ме осветли по въпроса.

— Благодаря, бих искал чашка кафе — беше всичко, което каза.

— Е, не е далеч. „Снийдли Хол“ се намира малко встрани от главната улица на селото, големите железни порти вдясно. Не може да не ги забележиш.

Качих се в „Мини“-то, което винаги ми беше тясно — едва се събирах в него.

— Просто ме следвай.

Изведнъж осъзнах, че като мен, Хари Монтана е американец. Акцентът му беше южняшки, може би тексаски. Както и да е, той се намираше на голямо разстояние от дома си. Докато шофирах внимателно по покритата със сняг улица на селото, отново се запитах — какво прави той на това малко погребение в Йоркшир посред снежна буря.

ГЛАВА 4. ДЕЙЗИ

Преди Боб да го купи, имението „Снийдли Хол“ принадлежало, пет поколения наред, на рода Олдкасъл. Къщата беше огромна и квадратна в стил от царуването на кралете Джордж /осемнайсети век/. Беше изградена от тъмносив камък, типичен за Йоркшир, а до портала, подпрян на колони, водеше дълга права алея. Прозорците бяха високи, а входната врата имаше два дълги прозореца и извита арка отгоре. Къщата не беше красива, но беше солидна и отговаряше на личността на Боб.

— Всички, които са притежавали тази къща, са се занимавали с вълна — каза ми той, когато ме доведе да я видя за първи път. — По тези хълмове отглеждали овце — докдето стига погледът, че и по-нататък. Хората в Йоркшир забогатявали благодарение на вълната и денят, в който производството на платове се обърнало към изкуствените влакна, бил краят за много търговци на вълна и собственици на фабрики в този край. Хората забогатели, а после отново обеднели, толкова бързо, че можеш дори да го сметнеш за невъзможно. И сега такива като мен, каубоите на финансовия свят, опортюнистите, можещите да правят бизнес, притежават къщи като „Снийдли Хол“.

Чух гумите на „Ягуара“ да скърцат по чакъла на алеята зад мен, малко след като минах през портите от ковано желязо, на които все още стоеше монограмът „О“ на семейство Олдкасъл. Мисис Уейнрайт, икономка и готвачка, отвори входната врата още преди да съм паркирала.

— Е, влезте, мис Кийн — каза тя. — Започнахме вече да се тревожим, след като разбрахме, че сте останали сама в двора на църквата. Тъкмо се канех да изпратя мистър Станли да ви доведе.

Станли беше градинарят. Той живееше в къщичката до портата със съпругата си, а мисис Уейнрайт имаше уютен апартамент в пристройката.

— Няма защо да се тревожите, мисис Уейнрайт, ето ме — казах и изкачих входните стъпала. Зад себе си чух Монтана да паркира. — Доведох един приятел на сър Робърт. Мистър Монтана ми помогна да се справя с Ретс. Бедното куче не искаше да си тръгне оттам.

Мисис Уейнрайт въздъхна. Тя беше едра жена, чието тяло имаше формата на круша, къдрава посивяваща коса, квадратна челюст и пронизващи сини очи, които нищо не пропускаха. Естествено, бяха забелязали мъжа, който бързо се приближаваше зад мен, като носеше куфарче, в което беше лаптопът му.

— Без съмнение, вие и двамата ще искате кафе — каза тя бързо. — Въпреки че, според мен, чаша чай ще ви се отрази много по-добре, особено в това студено време. А и направих пандишпан с мармалад, знам, че е любимият ти.

Тя се обърна и направи няколко крачки, но аз изрекох името ѝ, с което я спрях. Озадачена, тя се обърна отново към мен. Изтичах към нея и я прегърнах здраво.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко. Благодаря ти за грижите, за отношението — прошепнах с устни, допрени до острата ѝ коса.

— Е, няма нищо, няма нищо.

Тя се усмихна объркана. Прегръдката не беше част от нейния суров живот, нито такива мили думи бяха част от йоркширския ѝ речник, макар любовта да беше.

— От вас капе вода по току-що излъскания под — каза тя. — Ще изпратя Бренда да почисти.

Бренда беше нейната омъжена дъщеря, която живееше в селото и също работеше в имението.

— Съжалявам, мисис Уейнрайт — казах с горчива усмивка. После се сетих за мъжа, когото бях поканила на кафе.

Хари Монтана гледаше с одобрение стените с ламперията, излъскания и лакиран дървен под, високите прозорци с тежките златисти завеси, които почти закриваха снежната гледка навън, огъня, който гореше в масивната каменна камина.

— Почти очаквам да видя кучета за лов на лисици, излегнати пред камината, и да чуя звуците от лова — каза той. — Да видя как се завръщат мъжете с червените жокейски сака, яхнали едрите черни коне.

— Никога няма да видиш ловни кучета вътре, те са подслонени в кучешките колиби, които са близо до конюшните — казах аз. — Както и да е, вече никой не ходи на лов с кучета.

— И все пак, картината изниква в ума ми. Нима ние, американците, не си представяме английската провинция винаги по този начин?

— Може би. — Усмихнах се. — Научих много през последните пет години, научих много и за живота в английската провинция. Но, моля, нека взема палтото ти.

Той остави коженото куфарче с лаптопа и съблече дългото си почти до глезените черно палто. Беше леко като перце и предположих, че е кашмирено. На него имаше скъп италиански етикет, но под палтото се криеше съвсем друг човек. Дънките му бяха доста износени, носеше черни ботуши и черен пуловер с висока яка. Раменете под пуловера бяха широки, бедрата и тазът — тесни, на дясната си китка носеше гривна от сребро и кожа, обсипана с тюркоази. Почувствах някакво смътно усещане в стомаха. С тази къса коса и с целия този външен вид, той можеше да се яви на прослушване за ролята на лошото момче в някой холивудски уестърн. Мястото му като че ли не беше на погребението на йоркширски магнат.

Закачих палтото му в гардероба в коридора до моето, после взех старата хавлия, която беше оставена там точно за такива случим, и започнах да подсушавам Ретс, който вече се беше настанил прел огъня.

— Добро момче — шепнех му. — Добро момче, Ретс. Всичко ще е наред сега, обещавам. Обещавам още, че няма да те напусна.

— Значи ти ще наследиш кучето? — запита Хари Монтана зад мен.

— Аз нищо няма да наследя. — Изправих се. — Аз съм просто служител, човек, който работеше за него. Но, разбира се, ще се погрижа за Ретс, защото Боб би искал това. Вече го чувствам като мое куче, макар да знам, че за него вероятно винаги ще има само един господар.

Усещах погледа на Монтана върху себе си, докато отивах да оставя старата хавлия. Спомних си, че все още не знам кой е той, нито пък защо е тук. Предложих да се преместим във всекидневната стая и той задържа тежката врата, за да мина.

Тази беше любимата ми стая в къщата. Беше слънчева дори в снежна буря. Стени в светла охра, дивани, покрити със златист бродат, разпилени възглавнички по тях, меки светли килимчета и рогозки, малко поизносени през годините, лампи, които хвърляха мек златист отблясък, и огън, който гори весело в камината. Всъщност уютът тук не се различаваше много от този в ресторант „Гаврош“. Когато се озовах за първи път там, си помислих, че сигурно е много хубаво да се завърнеш в уюта на такава домашна атмосфера. Но скоро трябваше да си отида оттук.

Мисис Уейнрайт се появи, като буташе пред себе си количката за чая, върху която бяха подредени чинии с малки сандвичи и бисквити и добре известния ми пандишпан с мармалад, както и сребърният сервиз за кафе. Тя поздрави Хари Монтана и ме остави да сервирам. Налях горещото, вдигащо пара, кафе в крехките синьо-бели порцеланови чаши „Уеджууд“ и подадох една на този „каубой“. Той седеше напълно отпуснат и спокоен, с леко раздалечени колене, с дълги крака, кръстосани при глезените, с навити ръкави, разкриващи татуировка, която много приличаше на китайски надпис.

Изядох парче от пандишпановия сладкиш. Той обикновено имаше вкуса на летни ягоди. Но днес имаше вкус на земен прах.

— И откъде знаеш, че нищо няма да наследиш? — Той разбърка захарта в кафето си. — Адвокатите прочетоха ли вече завещанието?

Смръщих вежди, изведнъж застана нащрек. Бях поканила един напълно непознат в дома на Боб. А той можеше да е всеки! Можеше да му е съперник в бизнеса, който се опитва да измъкне информация. Можеше да е репортер, който е по дирите на сензационна история. Можеше да е някой отдавна изгубен роднина. Гледах го втренчено. Приличаше на бивш морски „тюлен“ с тази ниско подстригана коса, с избелелите износени дънки, с гривната и татуировката. Вече разтревожена, отметнах от челото си моята тежка и все още мокра коса. Дали не бях, неумишлено, пуснала в дома на Боб негов враг?

— Кой си ти, по дяволите? — казах рязко. — Защо задаваш всичките тези лични въпроси?!

— Аз съм нещо като приятел на Боб.

— Няма такова „нещо като приятел“ — отговорих натъртено. — Приятелят е приятел и това е. Откъде го познаваш?

— Срегнах Боб преди десет години. Той имаше лични проблеми. Чул за мен от свой познат. Обади ми се в Далас и летях до Ню Йорк, за да се срещна с него. Мислеше, че ще мога да му помогна.

Чудех се какво ли има предвид Монтана под „лични проблеми“, но реших, че ще е по-добре да не задавам въпроси. Имаше някои неща, за които Боб не искаше да знам, и аз уважавах това негово желание. И все пак имах нужда да знам кой е мъжът, който седи срещу мен в къщата на Боб. Тъкмо се канех отново да го запитам, когато той ме изпревари. Изправи се, извади портмоне от джоба на дънките си, от него извади визитна картичка и ми я подаде.

„Хари Монтана“, прочетох аз. „Определяне на риска. Охрана. Частни разследвания“. Имаше адрес в Ню Йорк и адрес в Далас, както и съответните телефонни номера, плюс обичайната информация за електронния адрес.

Не бях изненадана от естеството на професията му, бях просто озадачена. Боб се ползваше от услугите на частните детективи, когато се нуждаеше от информация за съперниците си в бизнеса, но от думите на Монтана не бях останала с такова впечатление.

— Задавала ли си си въпроси относно смъртта на Боб? — запита той.

— Разбира се. И сега си задавам... непрекъснато. Шофирал съвсем сам по безлюден планински път, който не познавал много добре, и колата излязла от шосето. Трябваше да съм с него, трябваше аз да шофирам...

— И ако беше така, ти също щеше да си мъртва.

Почувствах как лицето ми се издължава от шока.

Гледах втренчено, с празен поглед, този непознат.

— Не, ти не разбираш — казах забързано. — Боб винаги караше прекалено бързо. Той очакваше от другите шофьори на автомобили да му правят път. Аз не бих му позволила да шофира по онова планинско шосе, но бях болна от грип. Бях на легло в апартамента в Манхатън. А трябваше да съм с него. Трябваше да съм там...

— И сега страдаш от чувство за вина.

Сякаш замръзналото ми сърце изведнъж оживя и почувства бремето на тъгата. Раменете ми се отпуснаха, главата ми клюмна на гърдите и ме задавиха ридания. Непознатият не помръдна. Той просто седя и ме гледа, докато пристъпът не премина, после каза тихо:

— Чувството за вина няма да го върне, Дейзи Кийн, и ти го знаеш. Знаеш и това: ние всички сме отговорни за действията си. Боб Хардуик не е умрял, защото ти не си била там, умрял е просто защото той е бил там и с него се е случило това. Бил е на неподходящото място в неподходящото време.

Чух тиктакането на часовника. Едно от дърветата в огъня помръдна, нови пламъци проблеснаха и бяха отразени, розови, от сребърното джезве за кафе. Потопена в мъката си, аз долавях, макар и с периферията на чувствата си, старите пейзажи по стените, избелелите коралови и зелени цветове на килимите, решетката от пиринч и кожа, която обграждаше камината, сънливото хъркане на Ретс... Всичките тези познати неща и звуци. Но после, в изведнъж настъпилата тишина, бяхме само аз и непознатият.

На вратата се почука и аз подскочих. Влезе мисис Уейнрайт. Тя побърза да отмести поглед от изцапаното ми от сълзите лице и каза:

— Няма да излезете от къщата тази вечер, мис Кийн. Мистър Станли ми каза, че всички пътища са блокирани, а ще ги разчистят едва утре. Ако бурята спре.

Къщата имение беше разположена навътре от улицата и беше заобиколена от дървета. Като погледнех надолу по дългата права алея, през сипещия се сняг, едва виждах очертанията и златистия отблясък на лампите до портата. На кръглото място за паркиране пред входната врата, двата автомобила вече бяха като покрити с дебело снежно одеяло.

Изправих се и дръпнах тежките копринени завеси. Сърцето ми се сви при тази мисъл, когато казах:

— Изглежда, че и ти ще прекараш нощта тук, мистър Монтана.

Той вече се беше изправил и поглеждаше часовника си.

— Не искам да създавам затруднения...

— Нямах избор. Страхувам се, че и двамата ще трябва да останем тук.

— За нас не е никакво затруднение, сър — каза мисис Уейнрайт, с което взе нещата в свои ръце. — Ще настаня мистър Монтана в Червената стая, мис, ако вие нямате нищо против.

Кимнах, разбира се, после казах на Монтана:

— По-добре ще е да приберем автомобилите си в гаража, преди снегът да ги е засипал съвсем.

Той благодари на мисис Уейнрайт, после отново благодари на мен и пак погледна часовника си. Имах чувството, че няма търпение да си тръгне, но, от друга страна, знаеше, че няма избор.

Заведох го до малката стаичка в задната част на къщата, където се държах обувките. Там намерихме чифт ботуши, които му ставаха, дадох му и зелената мушама на Боб. Аз облякох същите одежди, също обух ботуши и сложих на главата си каскет за каране на ски, който нахлупих чак до веждите си. Подадох на Монтана кариран каскет.

Двамата наистина представлявахме интересна гледка.

— Приличаме на членове на старата английска аристокрация — казах аз.

— Ти приличаш на бежанец от Сибир.

Въпреки натежалото ми сърце, аз се усмигнах.

Снеговалежът наистина беше силен, снежинките бяха толкова твърди, че приличаха на парченца лед, а вятърът ги пращаше право в нас. Казах на Монтана да ме следва и пристъпих смело в снежната виелица. Мистър Станли беше посипал със сол входните стъпала, но вятърът вече навяваше снега и аз се подхлъзнах. Монтана ме хвана за ръката.

— Спокойно, бавно — каза той, като ме държеше здраво за лакътя.

Харесваше ми чувството, че е толкова близо до мен, че ме защитава — така отново се чувствах крехка, женствена. Беше минало дълго време, откакто мъж ме беше докосвал, и сега трябваше да си напомня, че този тук просто иска да е сигурен, че няма да си счупя врата.

Монтана избърса предното стъкло на моето „Мини“. Снегът вече стигаше до средата на гумите и той ме погледна, изпълнен със съмнение.

— Защо не ме оставиш аз да го прибера в гаража? — запита той.

— Ще се справя. Освен това, трябва да ти показвам пътя. Гаражите са от другата страна на къщата — в старите конюшни.

Изчаках да почисти предното стъкло и на своя автомобил, после го чух да запалва двигателя. Ако колите престояха още един час на този студ, нито една от тях не би могла да запали. На мен ми изглеждаше истинско чудо, че успяха да запалят и сега.

Поставих крака си на педала за газта. Гумите се завъртяха, но нищо не се случи. Натиснах педала по-силно и колата подскочи напред. Струваше ми се, че трябва да шофирам през дюни от сняг. Виждах фаровете на Монтана зад себе си и му дадох знак, че всичко е наред, след което внимателно взех завоя. Въпреки това задницата на автомобила ми поднесе. Дръпнах крака си от педала за газта и бързо изправих колата. Не исках да се озова в храстите. Изминах разстоянието до ъгъла на къщата, завих и навлязох в покрития с павета вътрешен двор, който изглеждаше девствено чист под бялата снежна покривка. Натиснах дистанционното управление за вратата на гаража. Страхувах се, че няма да работи в това студено време.

Странно, но в гаража все още се усещаше миризмата на конюшня, макар сега там да се приютяваше колекцията от автомобили на Боб, която включваше „Бугати“ 1929, „Ягуар“ 1964 и „Корвет“ от началото на шейсетте, тюркоазено синьо „Шеви“ от петдесетте и „Форд Мустанг“ от 1964 с подвижен покрив, както и съвсем нов „Мерцедес“ и едно модерно яркочервено „Ферари“. Боб обичаше автомобилите. Беше ирония на съдбата, че трябваше да загине в пътна злополука.

Вкарах „Мини“-то вътре, после направих знак на Монтана да вкара „Ягуара“. Той паркира до мен. Когато слезе, аз му подадох една мека метличка.

— По-добре е да ги изчистим от снега, ако не искаме да ги съсипем.

Загледах го как почиства първо своя „Ягуар“, а после — и моя автомобил.

— Не приличаш на момичетата, които си избират червени автомобили — подхвърли той през рамо, докато още чистеше снега.

— Така е. Но този автомобил ми го купи Боб, като каза, че е време малко да развеселя живота си.

Монтана се обърна и ме погледна.

— И прав ли беше?

— Боб винаги беше прав.

Монтана подпря метличката до стената и двамата излязохме навън. Електронните врати се затвориха след нас и останахме сами в мрака. Големите черни смокинови дървета, чиито клони вече бяха натезжали от сняг, стенеха на вятъра, а павираният вътрешен двор

представляваше студен бял правоъгълник, по който нямаше дори птичи следи.

Снегът беше временно спрял и ние стояхме мълчаливо, вдишвахме с пълни гърди свежия студен въздух. Хвърлих кос поглед на Монтана. Въздухът, който излизаше от ноздрите му, образуваше пара, както става при конете след дълга езда, снежинките се сипеха по тъмната му коса и се задържаха в нея.

— Това ми напомня детството в ранчото на баща ми в Тексас — каза той тихо. — В снежни ноци като тази обичах да стоя с каубоите около тяхната голяма печка и да ги слушам как разговарят за коне и говеда. После, сам, се връщах в нашата къща. Понякога снегът стигаше до коленете ми и бях здравата премръзнал, когато се приберях у дома. Завиждах на момчетата, които бяха на топло в тяхната малка постройка, завиждах на задушевната им компания и виещия се дим от цигарите, на споделените им интереси, на разказите им. У дома бяхме само татко, аз и икономът — старец, който преди беше каубой, но вече не можеше да язди.

Беше започнало отново да вали сняг и аз треперех.

— Това сигурно ти липсва — казах аз.

— Ни най-малко. Сега аз съм вече градски човек. Искаш ли да направим снежен човек? — запита той с усмивка.

— Не, вече съм премръзнала.

Той ме хвана под лакътя и двамата прекосихме вътрешния двор. Дълбокият сняг ни принуждаваше да повдигаме всеки крак и после внимателно да го поставяме пред другия и да напредваме много бавно. Когато най-после стигнахме до задната врата, имаше сняг дори по лицето ми и дишах задъхано заради усилието и студа.

Топла жълта светлина струеше от прозорците и ние влязохме вътре с чувство за благодарност, свалихме подгизналите си горни дрехи, после подскачахме на един крак, докато издърпаме ботушите от краката си, и се смеехме на това, колко глупаво изглеждаме. Мисис Уейнрайт ни посрещна, когато влязохме в коридора, и ни каза, че вечерята ще е готова след час.

— Време е за гореща баня и сухи дрехи — казах аз.

После, като се сетих, че гостът ми няма багаж, му казах, че нещата на Боб сигурно ще са прекалено големи за него, така че ще трябва да остане със същите дрехи.

Монтана взе куфарчето с лаптопа и се изкачихме заедно по широките стълби към галерията на втория етаж. От двете ѝ страни имаше стаи. Тази на Боб беше най-голямата на етажа и имаше изглед към селото и към йоркширските долини, които стигаха чак до хоризонта, а през лятото по тях пасяха овце. Завих наляво и показах на Монтана Червената стая. Той каза, че тя напълно отговаря на името си. Стените бяха тапицирани с червен брокат, а голямото „кралско“ легло от епохата на крал Джеймс /1603–1625/ беше с драперии и кувертюра от червена коприна. Боб беше избрал мебелите сам, а аз му бях казала, че по мое мнение стаята прилича на индийски ресторант. Той беше възразил, каза, че тя прилича на бомбайски публичен дом, какъвто ефект той искал да постигне. Казах на Монтана, че той сигурно няма да се чувства много удобно тук, ако мисли за това място по този начин, и той се засмя.

После му показах банята към стаята, където бялата вана стоеше на крака, подобни на животински лапи, оставих го и отидох в моята стая, която се намираше в срещуположния край на къщата.

ГЛАВА 5.

ХАРИ МОНТАНА

Монтана стоя дълго под горещия душ — докато започна да чувства, че дори костите му са се затоплили. Не беше премръзвал така от детството си. Подсуши се, загърна хавлията около кръста си, застана пред огледалото и прокара длан по наболата си брада. Не мислеше за външния си вид. Мислеше за жената, която току-що беше срещнал, и за нейните взаимоотношения със сър Робърт Хардуик.

Дейзи Кийн беше привлекателна, елегантна, притежаваше този строг модерен вид, който много съвременни жени лесно придобиваха, когато не бяха много сигурни какъв е техният собствен стил. Той не се съчетаваше много добре с привлекателните и лунички на селско момиче и с блестящата ѝ червена коса, както и с пълните ѝ сладки устни. Нито с дрезгавия ѝ, нисък и топъл глас. Той беше очаквал да види жена с твърдо изражение на лицето, която да преследва парите, да изстиска Боб за всяко пени, което би могла да получи. А вместо това беше усетил у нея колебливост, несигурност, уязвимост. Или беше много добра актриса, или наистина изпитваше топли чувства към Хардуик. Той сви рамене. Кой би могъл да знае? Когато ставаше въпрос за толкова пари, колкото имаше Хардуик, всичко можеше да се случи. Беше му харесал обаче начинът, по който тя се държеше с кучето. За нея все още имаше надежда. Беше готов, също така, да се обзаложи, че тя не очакваше да срещне човек като него на погребението. Те двамата бяха като два различни полюса и бяха заедно тази вечер само заради Боб Хардуик и снежната буря. И защото носеше писмо за нея. Той възнамеряваше да се отбие в имението след погребението, но тя го изпревари с поканата си.

Облече се, погледна гривната, която никога не сваляше от ръката си, закопча ципа на дънките си, закопча и сребърната тока на колана, после обу черните си ботуши. Отново му стана студено и си помисли, че би могъл и човек да убие за чашка бърбън. Заслушан в снежната буря навън, си спомни бурната младост.

Монтана беше само на дванайсет години, когато баща му умря, без да остави и пени. И ранчото беше конфискувано. Властите веднага му намериха приемно семейство, което живееше в покрайнините на градско гето. Този дом беше на светлинни години от тишината и спокойствието на ранчото, където можеше с часове да язди. Младата му душа страдаше, защото не искаше да замени онези така скъпи пейзажи за този безнадежден живот. Но тъй като нямаше избор, той остана там две години. После избяга само с няколко долара в джоба на дънките си „Левис“ и с черното дънково яке на гърба, което бяха носили поне още три деца, преди да го дадат на него. Беше на четиринайсет, но изглеждаше на шестнайсет, когато започна своето самотно пътешествие по пътищата на Тексас, което го направи помъдър и по-издръжлив. Да, беше много по-издръжлив от обикновените тийнейджъри. Когато парите му свършваха, което се случваше често, винаги успяваше да си намери работа. Никога обаче не се задържаше дълго на едно място. Връщаше се отново на пътя, в своето безкрайно пътешествие към нищото. Пред него не се очертаваше бляскаво бъдеще, което да го мами и да го кара да се надява. И беше така, докато не срещна мъжа, който промени живота му. Мъжът, който го прие и го въведе в света на книгите и образованието, на духовността, до която той никога досега не се беше докосвал.

Неговото име беше Финеас Клаудуокър и той беше чистокръвен индианец от племето команчи. Финеас Клаудуокър се погрижи Монтана да получи добро образование и накрая той завърши университета „Дюк“.

След това Монтана рязко смени посоката и се присъедини към морските „тюлени“, където неговият характер на самотник и любовта му към свободата скоро започнаха да му причиняват проблеми. После обаче, като признание за интелигентността му и за качествата му на лидер, той беше издигнат до чин лейтенант в специалните части „Делта Форс“. И там, между другите свободомислещи хора, безстрашните млади мъже, които бяха готови за всяко предизвикателство и всеки риск, които бяха готови да умрат един за друг и за страната си, Монтана показва най-добрите си качества.

След десет години и няколко изтощителни и мъчителни акции, той напусна специалните части, за да се погрижи за умирация стар команч, който му беше спасил не само живота, но и душата. Гривната,

която носеше, някога принадлежеше на този човек, ценностите на този човек сега бяха негови стандарти за живот, той се беше поучил от неговата сила. Този индианец той смяташе за свой истински баща.

От учителя си Монтана се беше научил и на изкуството да живее за мига. Тук, в уюта и удобството на „Снийдли Хол“, където все още управляваше традицията, той осъзна, че почти беше изгубил чувството за уседналост. Сега, през по-голямата част от времето, той беше в движение. В неговия живот нямаше място и време за куче като Ретс, нито за истински дом, макар че това не беше нещо, което той някога беше искал. Динамичният начин на живот му беше станал прекалено близък.

Отиде до прозореца и дръпна завесата. Втренчи поглед в снежния пейзаж. Не очакваше снежна буря толкова късно през април, както очевидно не я очакваха и местните жители и синоптици. Човек би помислил, че с всичките техни радари „Доплер“ и диаграмите на времето в света, биха могли да предвидят нещата. Досега вече той трябваше да се е върнал в Лондон, защото имаше среща с жена и тя сигурно го чакаше. Той извади мобилния си телефон и набра номера.

— Съжалявам, бейби — каза той, когато тя отговори. — Задържан съм в северната част на страната от буря.

Той се заслуша в недоволното ѝ мърморене, после отново се извини и каза, че нищо не може да направи, въпреки че съжалява. Тя продължи да мърмори, той изгуби търпение и каза, вече по-рязко:

— Скъпа, това тук е истинска снежна буря. Ще ти се обадя по-късно.

Тя беше красива, секси и претенциозна. Той нямаше нужда от такава жена в живота си. Всъщност нямаше нужда от никаква жена в живота си. Беше щастлив и така. Не можеше да допусне някой да го притежава.

Тази стая започваше да го дразни. Червеното не беше любимият му цвят. Той извади голям плик от джоба си, излезе от стаята и заслиза по стълбите. Ретс все още се излежаваше пред камината. Кучето го погледна с едното си око, подуши го уморено и отново отмести поглед.

— Бедното старо момче — каза нежно Монтана.

Остави плика на масичката в коридора, взе дългия железен ръжен, намести пъновете в огнището, пхна ръце в джобовете на панталоните си и се замисли за причината, поради която беше тук.

Хардуик го беше поставил пред загадката на смъртта си, която Монтана беше твърдо решен да разреши. Освен това, имаше мисия, за която щеше да се погрижи още тази вечер. Тя беше част от работата му и причината той да е на погребението, а не в лондонския апартамент с красавицата, която го подлудяваше. Като анализираше нещата, той се питаше дали така не е по-добре все пак. В Йоркшир се вихреше снежна буря, предхождаща емоционалната буря, която, беше сигурен, щеше да е още по-страшна.

ГЛАВА 6. ДЕЙЗИ

От всичките домове на Боб, „Снийдли Хол“ ми беше любимият, макар все още да не бях виждала вилата на остров Капри. Никога не бяхме ходили там. Боб казваше, че е прекалено зает, за да си вземе истинска ваканция, въпреки че тази е била причината да купи вила „Белкис“. Седнах на леглото и събух мокрите си чорапи. След това огледах така добре познатата ми стая, която скоро вече нямаше да бъде моята.

„Снийдли Хол“ беше къщата, в която ме доведе Боб в деня, след като ми предложи работа. След моето тясно и неприветливо жилище в Бейсуотър, тази стая ми се стори истински рай. И когато ми каза, че мога да я украся както желая, аз отидох до най-близкия малък град, купих боя и четки, после се върнах и сама боядисах стените.

— Ти си много способно момиче — каза Боб, застанал на прага и загледал ме как стоя на стълбата и прокарвам валяка с боята по тавана. — Можех да накарам момчетата да свършат това, нали знаещ, и да ти спестя този проблем.

— Проблем? — извиках въодушевена. — Това е най-хубавото, което ми се е случвало от години. Обожавам това. Забавлявам се. Правех го и когато бях омъжена. Всяка стая в дома си боядисвах и декорирах сама.

— И как изглеждаше къщата ти?

Той за първи път проявяваше любопитство към миналия ми живот.

— Къща в предградията. Скучна. Самотна. Надявах се да имам деца, но това не се случи.

— Вероятно защото сексът в живота ти не е бил достатъчно — каза той сухо, с което ме накара да се засмея. Но пък може би беше прав.

Боядисах стените на тази стая в блед нюанс на изпечена глина и тя доби вида на вила в Тоскана, такава, каквато си я представях аз, леко избеляла от годините и времето. Може би това е изтъркано клише, но

всеки път, когато вляза в тази стая, тя ме посреща с топло чувство. Аз просто я обичам, обожавам я.

Рамките на трите високи прозореца са поставени дълбоко в амбразури. На тях има вътрешни щори, които обикновено са спуснати. Тях боядисах в бяло, а тежките завеси от тафта са в приглушени бронзови и златисти цветове, килимът е в меки пастелни нюанси. Мебелите бяха от трийсетте години на двајсети век, от орехово дърво. Леглото беше огромно, с дебел копринен юрган и тоалетка с венецианско огледало, от двете страни на което имаше конусовидни лампи със сребристи абажури. До прозореца беше поставен шезлонг, на който имаше няколко кадифени възглавнички. Обичах да седя там и да чета в летните вечери, когато мирисът на прясно окосена трева галеше ноздрите ми, а от хълмовете долиташе слабото блееене на овцете.

Сложих диск на Даяна Крол, влязох в банята, отидох до ваната, напълних я с вода, налях в нея жасминово масло за баня и запалих две ароматични свещи. С чувство за благодарност, съблякох дрехите, с които бях отишла на погребението. Оставих ги да лежат там, където бяха паднали, и влязох в топлата и успокояваща вода на ваната, затворих очи и оставих тази благодатна топлина да отмие спомените ми за ужасния ден, за всепроникващия студ и за отчаянието.

До мен долиташе гласът на Даяна Крол, която изпълняваше типичната за нея музика. Питах се какво ли ме очаква в бъдещето — сега, когато вече го нямаше Боб Хардуик, който да ме закриля. Трябваше да взема много решения. Дали да остана в Англия? Дали да не се върна в Чикаго? А може би трябваше да опитам късмета си в Лос Анджелис, както правеха май всички други? Сестра ми Лавендър беше омъжена и имаше три деца, живееше в Сан Франциско. Беше по-голяма от мен със седем години, а тази разлика във възрастта се явяваше прекалено голяма и ние никога не бяхме станали истински близки. Другата ми сестра, Ви, също имаше своя оживен и забързан живот и въпреки че се интересувахме живо една от друга, знаех, че няма да е честно спрямо сестрите ми, ако така неочаквано им се натрапя. А това, както би казал Боб, ме оставяше свободна да реша какво искам да правя.

— Винаги гледай на нещата от положителната им страна — чувах и сега гласа му. — Ти не си в задънена улица, а просто на

кръстопът. От теб зависи да избереш пътя си.

Имах нужда някой да ме прегърне. Взех мобилния си телефон, и набрах номера на най-добрата си приятелка, Бордоле Магуайър. Знам, че името Бордоле е много старо и звучи нелепо, но майка ѝ, когато била бременна с нея, посещавала уроци по френска кухня, когато родилните мъки неочаквано започнали. Бордоле била първата дума, която тя произнесла след раждането на бебето. И се случило така, че приятелката ми получила името на френски сос.

Разбира се, вече ѝ се бях обадила, за да изплача мъката си от смъртта на Боб. Тя ми беше казала, че ще вземе самолета и ще е при мен на следващия ден, но аз не можех да ѝ позволя да зареже така собствения си живот. Казах си, че поне този път трябва да остана здраво стъпила на краката си, че трябва да се погрижа за нещата така, както Боб би очаквал от мен. Той ми беше помогнал да стана тази нова и силна жена и сега беше време да го докажа. Постъпих глупаво, като се бях лишила от компанията на най-добрата си приятелка, но когато сме под влиянието на стреса, ние всички вършим глупави неща.

Бордоле ми пишеше електронни писма всеки ден, откакто ѝ казах, че съм добре и че скоро ще напусна „Снийдли Хол“ завинаги. И че може би ще се върна в Чикаго все пак.

Сега, Бордоле отговори на първото позвъняване и без дори да запита кой е, като че ли очакваше обаждането ми, каза:

— Добре ли си?

— Да речем.

— Значи погребението е приключило.

— Да — съгласих се тъжно.

— Ето какво ще направиш сега — ще си легнеш в леглото с голяма чаша уиски с лимон. Ще се сгушиш под завивките и ще поспиш. Обзалагам се, че не си спала от доста време.

Сънят принадлежеше на нощите отпреди смъртта на Боб.

— Говориш като майка ми — казах.

— Някой трябва да се грижи за теб, макар и отдалеч.

— Добре съм, наистина съм добре. Ще взема дълга гореща вана. Тук има буря, снегът буквално ни засипа.

— Тук — също — каза тя. — Наистина ли си добре?

Гласът ѝ издаваше съмнение и аз я уверих, че съм добре. Казах, че след малко ще сляза долу, за да вечерям с един приятел на Боб.

— Пътищата са затворени и той също е тук за през нощта — обясних. — Така че не трябва да се тревожиш, не съм сама. Просто исках да ме прегърнеш ти, така да се каже.

— Имаш прегръдката, момиче — каза нежно Бордоле и затворихме, като си обещахме, че ще се чуем утре.

С Бордоле се познавахме още от началното училище. Майка ѝ и баща ѝ бяха собственици на ресторанта, където работеше майка ми и двете се забавлявахме като деца да играем на сервитьорки, дори понякога миехме чиниите в кухнята, клюкарствахме, чудехме се какви хора са клиентите и кой с кого се среща, коя съпруга мами съпруга си.

Бордоле беше живо и весело момиче с усмихнати очи, мъничка и крехка, русокоса. Косата падаше над омагьосващите ѝ сини очи. Бретонът като че ли винаги беше прекалено дълъг и това подлудяваше майка ѝ. Тя се кълнеше, че няма начин дъщеря ѝ да може да вижда нещо през него. Бордоле привличаше мъжете, както прословутото гърне с мед привлича пчеличките. Всичко, което трябваше да направи, беше да прекара длан през русата си коса и да ги изгледа кокетливо отдолу нагоре, да се усмихне дяволито и те бяха погубени. Имаше и факти, които доказваха това. Беше имала двама съпрузи, този беше третият, а като че ли и той беше на път да си отиде. Не че това я тревожеше особено. За разлика от мен, тя винаги беше готова за приключения.

Водата във ваната вече започваше да изстива. Излязох от нея и се загърнах в големия бял и топъл халат, а после останах така и загледах отражението си в огледалните стени на банята.

Ето ме мен, помислих си, втрещена в образа си — хладна отвън, а все още трепереща отвътре. Никога не съм била красавица — бях високо момиче с лунички и израснах пак такава висока жена с лунички. Гърдите ми са прекалено малки за сегашната мода, дългата ми права червена коса обикновено стои както иска, затова слагам фиби от двете страни над ушите си и все трябва да я отмятам от очите си, които имат цвета на зелени маслини. Краката ми са най-хубавото в мен — дълги и стройни. Обикновено ги глезя с високи и скъпи обувки, но това пък е единствената ми слабост. Имам хубава, чиста кожа под луничките, прав нос и пълни устни и съм една от малкото жени, които познавам и които могат да носят червено червило — и по-точно „Армани“ №9. Всъщност не изглеждам никак зле за жена, която дори

не се старае. Винаги крия уязвимостта си зад черните костюми, които нося.

Всъщност аз успешно мога да измамя хората. Когато трябва, аз съм незаменимата, изпълнителна, експедитивна и умна помощничка и секретарка, винаги хладна и трезвомислеща, винаги на разположение.

Само Боб познаваше истинското ми аз — той виждаше, както се казва, през мен още в самото начало. Ретс също знае коя съм аз. Той скача в леглото ми нощем, без да протестира срещу обутите ми в чорапи крака (краката ми винаги са студени, което според Боб не е нещо маловажно) и удобната ми, но старомодна и развлечена, нощница. Кучето се сгушва в мен. То е топло живо същество, пред което аз изливам сърцето си така, сякаш може да ме разбере. И кой може да каже дали наистина не ме разбира? Аз вярвам, че ме разбира. И само Боб, Ретс и приятелката ми Бордоле познават истинското ми „аз“.

Сега, гола в прекрасната баня, аз се чувствам по същия начин, както когато знакът „Продава се“ беше свален от къщата ми, която вече не беше моята. Навън, в студа. Отново сама.

Облякох се бързо в черен пуловер и свободни черни кадифени панталони, после седнах пред красивата тоалетка и напудрих носа си, сложих червило на устните си и вчесах косата си. Парфюмирах се с „Guerlain's L'Heure Bleue“ — подарък от Боб, който имаше много по-екзотичен мирис, отколкото аз някога бих избрала — обух на босите си крака чифт равни черни обувки и слязох долу, за да вечерям с Хари Монтана.

ГЛАВА 7. ДЕЙЗИ

Монтана стоеше пред камината в хола, пъхнал ръце в джобовете на дънките си. Вдигна поглед, когато чу стъпките ми. И задържа моя, докато вървах към него. Усмихна ми се.

— Сега приличаш по-малко на сибирски заточеник и повече на господарка на къщата — каза той.

— Мислиш ли, че това е подобрение?

Господи, нима флиртувах с него? Как бих могла? В момент като този.

— Определено.

— Както и да е, както знаеш, аз не съм господарката на къщата. Аз съм просто служител.

— Повече от това. С Боб сте били приятели.

Усмихнах се.

— Това е по-добре, отколкото „нещо като приятели“.

— Аз не познавах Боб достатъчно добре, за да бъда нещо повече от служител — обясни той. — Но просто защото Боб беше това, което беше, аз успях да стана „нещо като приятел“.

Разбира се, аз исках да узная защо Боб го е наел на работа, но не запитах: да бъда дискретна, беше част от работата ми. Предложих питие на Монтана. Кучето ме последва, когато поведох Монтана към всекидневната стая, където беше барът, в който, на сребърни табли, бяха подредени бутилки и чаши. Хвърлих въпросителен поглед към него през рамо.

— Предполагам, че нямате бърбън? — запита той.

— Със сигурност имаме. С лед?

— Моля.

Приготвих му напитката и му подадох чашата, а после започнах да си приготвям обичайното вечерно питие, коктейла „Космополитън“, който много бях започнала да харесвам, след като го бях опитала в „Гаврош“. Разтърсих силно сребърното шише, налях напитката в чаша

за мартини и добавих лимон. Монтана ме гледаше с развеселено изражение на лицето.

— „Космо“, любимата напитка на момичетата — каза той. — Бих очаквал повече от теб.

Настръгнах при този намек за неодобрение.

— Например?

— О, може би малцово уиски, рядка руска водка...

— Какво те кара да мислиш, че обичам алкохола? Толкова ли издръжлива изглеждам?

Предложих му соленките със сирене, приготвени от мисис Уейнрайт, които бяха още топли, току-що извадени от фурната.

— Не, само, може би... видът ти е такъв. А соленките са превъзходни.

— Мисис Уейнрайт е отлична готвачка.

Изведнъж, между мен и този непознат се появи неловкост. Повее хлад. Уморено си помислих, че това може да се окаже една много дълга нощ.

Отидох да се погрижа за Ретс, който лежеше по корем пред огъня. Оставих напитката си и купичката със соленките на масичката за кафе и се настаних на стария диван.

— Ела тук, момче — казах.

Той ме изгледа дълго и тъжно, после се изправи, приближи се бавно и се покатери на коленете ми. Близна ме по бузата и аз изтрих мястото с опакото на дланта си.

— Породата Джак Ръсел очевидно мислят, че са малки кученца, които човек може да държи на коленете си — казах на Монтана, който седна срещу мен.

Той мълчаливо отпи от питието си, а аз — от моето.

— Значи живееш в Далас? — запитах накрая.

— И на други места.

Той със сигурност не искаше да издаде никаква информация за себе си.

— Но не и в ранчото на баща си? — опитах отново.

— Ранчото фалира и беше затворено малко преди баща ми да умре. Тогава бях на дванайсет. Оттогава не съм се връщал там.

— Съжалявам. — Разчувствах се от неочакваната му прямота. — Не исках да надничам в живота ти.

— Нямам тайни — отговори той спокойно. — След смъртта на татко, бях даден в дом с приемна майка. Хората бяха почтени, но там просто нямаше любов. — Той ми се усмихна. — Може би затова оттогава търся любовта.

— И още ли не си я намерил?

— Срецнах я няколко пъти.

Погледът на тъмните му очи отново задържа моя и аз почувствах как тилът ми пламва. Забелязах, че очите му са тъмносиви — като камъка на Йоркшир.

— Задържа ли се някоя от тях?

Бих го убила, ако той ми зададеше такъв личен въпрос, но той не изглеждаше развълнуван.

— Не. Нито една. Ти вероятно виждаш единствения достоен за подигравки, неженен, четирийсет и четири годишен мъж от Тексас.

Засмях се.

— Е, поне това изяснихме — казах.

Май отново флиртувах. Какво ми ставаше? Дори не мислех, че го харесвам. Немного, поне, макар той да беше привлекателен. Въздъгнах. Със сигурност беше различен от другите мъже, които бях срещала през годините. Както винаги, бях търсила любовта все на грешни места. Боб беше казал, че това също е типично за мен.

— Още един бърбън, мистър Монтана?

Стараех се да се държа като английска дама.

— Не мислиш ли, че вече можеш да се обръщаш към мен на малко име? Все пак ще прекараме тук заедно нощта.

— Още едно питие, Хари?

— Не, благодаря ти, мис Кийн.

— Добре, добре, но името ми е Дейзи.

Гледахме се мълчаливо няколко секунди. После той каза:

— Каква е историята на твоя живот, Дейзи Кийн? Какъв е произходът ти, къде си израснала и как си се озовала на това място?

— Ти си частен детектив и предполагам, че вече знаеш отговорите. — Той ме погледна спокойно — поглед, който ми казваше, че съм смешна. Свих рамене. — От Чикаго съм. Но се озовах в предградие на Илинойс с неверен съпруг, който продаде къщата и ме остави на улицата, за да избяга с двайсет и няколко годишна красавица.

Нещо много познато за теб — нещо, с което си се срещал нееднократно в твоята работа.

— Аз не се занимавам с такива разследвания.

— С какво по-точно се занимаваш?

В гласа ми се долавяше хлад, а не знаех защо е така. Знаех само, че изведнъж почувствах страшна умора: от ужасния и тежък печален ден, от усилието да държа чувствата си под контрол, от това, че този непознат вижда мъката ми. Искях просто да съм в леглото и светлините да са загасени, одеялото да е дръпнато до брадичката ми, а Ретс да спи дълбоко в краката ми. Да съм сама със спомените си.

— Аз разследвам престъпления.

Вдигнах поглед към него, изумена. Какво общо би могло да има това с Боб?

— Разследвам кражби, измами, изнудване. — Той направи пауза. — И убийства.

Буквално подскочих и Ретс се плъзна от скута ми на дивана. Погледът на Монтана, многозначително, не се отделяше от моя.

— Чакай малко, да не би да искаш да кажеш, че Боб е бил *убит*?

— Може би.

Почувствах как сърцето ми заби бясно, подскочи няколко пъти, а после, като бучка олово, остана в стомаха ми.

— И така, Дейзи — каза той, — какво точно ще спечелиш ти от смъртта на Боб?

Гледах го с празен поглед.

— Казах ти, аз само работя за него. Не очаквам нищо. Не исках той да умре!

— Ти си била, също така, най-близкият му човек, знаеш всичко за него, всичките му тайни. Със сигурност понякога си си задавала този въпрос. Не е ли така? Все пак, той е в списъка на „Форбс“ за стоте най-богати хора в света и заема едно от първите места.

Най-сетне разбрах какво цели той. Изгледах го гневно.

— Нали не мислиш, че аз съм убила Боб?

Той се усмихна студено.

— Е? Ти ли го уби?

ГЛАВА 8. ДЕЙЗИ

На вратата се почука и мисис Уейнрайт подаде глава.

— Вечерята е готова, мис Кийн. Току-що извадих от фурната йоркширския пудинг, така че, ако желаете...

— Добре. Да, разбира се, че ще вечеряме, мисис Уейнрайт.

Съвзех се, станах от дивана и отидох в трапезарията с мъжа, който мислеше, че може да съм убийца.

Мисис Уейнрайт беше сложила приборите ни един срещу друг в края на дългата маса. Монтана дръпна тежкия стол, за да седна, и аз се отпуснах с благодарност, преди коленете ми да са се огънали. Бутилка „Бордо“ чакаше върху сребърния поднос за вино. Той напълни чашата ми и каза:

— Съжалявам, че те шокирах, но ти си била приятелка на Боб. Трябваше да ти кажа. В момента мога да имам само предположения. Нямам още никакви доказателства.

Кимнах.

— Сега разбирам. Това е причината да бъдеш тук.

Той зае мястото срещу моето, точно когато влезе, с шумолящи поли, мисис Уейнрайт с подноса с йоркширския пудинг, който вдигаше пара.

— В тази част на страната обичаме да го сервираме така, сър, още топъл от фурната — каза тя на Монтана, отрязва голямо парче и щедро го постави в чинията му. — Традицията повелява да го сервираме като предястие с вкусен сос. Защо не изядете две парчета, сър? Сигурна съм, че пудингът много ще ви хареса. Аз съм известна с йоркширския си пудинг.

— Мисис Уейнрайт приготвя най-добрия — уверих аз Монтана и му подадох купата със соса.

Боб обичаше масата за хранене да е подредена семпло — просто бели порцеланови чинии и обикновени сребърни прибори. Чашите бяха красиви, от първокласен кристал, но също съвсем обикновени. Боб мразеше да пие хубаво вино в чаши от дебело стъкло. Но, господи,

как можех в този момент да мисля за подредбата на масата за хранене? Сигурно бях изгубила ума си.

Почувствах как Ретс се отпусна върху краката ми под масата. Наведох се да го погала, като в същото време гледах как Монтана поглъща пудинга.

— Наистина е превъзходен — каза той като вдигна поглед към мен. — Единствения път, когато ядох пудинг в Щатите, в заведение, естествено, той приличаше на стари и студени палачинки.

— Йоркширският пудинг е нещо, което трябва да опиташ в Йоркшир — както сега например. Искаш ли още едно парче?

Той поклати глава.

— Трябва да хапнеш нещо. Не можеш да изкараш цялата нощ само с едно парче пандишпан.

Отпих от превъзходното вино. Погледнах етикета. Беше от онова, което Боб винаги сервираше с печеното говеждо. Мисис Уейнрайт си беше спомнила за това и го беше отворила по-рано. Сега тя влезе, заедно с дъщеря си Бренда, която беше приблизително на моята възраст, с прошарена руса коса, с чистата розова кожа на човек, който живее на село, и със сини очи като тези на майка ѝ. Тя имаше две деца в тийнейджърска възраст, а съпругът ѝ работеше в супермаркета на близкия град. Запитах Бренда дали е успял да се прибере тази вечер, и тя отговори отрицателно, но добави, че той ще прекара нощта при свой братовчед и не се очаква да има някакви проблеми. Бренда живееше две къщи по-нататък от имението и мислеше, че ще успее да се прибере въпреки бурята.

Оставиха блюдата на масата, отнесоха празните чинии, дадоха ни чисти и излязоха. Като автомат, предложих на Монтана печеното говеждо и му подадох чинията с пресни картофи, изпържени в масло и поръсени с магданоз, печения пащърнак, брюкселското зеле. Сложих малко и в собствената си чиния, но не можех нищо да хапна. Отпих малко от виното си. Хари Монтана ми наля още.

— Хората тук са добри — беше неговият коментар.

— Тук всички хора са добри — казах. — Но нямаше по-добър от Боб. И тези хора го знаят, той се грижеше за тях както някога, в доброто старо време, скуайърите са се грижели за хората си.

Монтана не изглеждаше впечатлен.

— Нека ти кажа това, Монтана — казах, подтиквана от виното и страха. — На теб може и да ти се вижда странно, но Боб Хардуик беше безкрайно добър човек. Питай, когото щеш тук. Той беше готов винаги да дава, и то без да задава въпроси. Ако някой беше в нужда и той знаеше за това, помагаше тихо и незабележимо, без да се натрапва. И винаги казваше, че и той е бил там — на дъното, на емоционалното и на финансовото дъно. И затова ме разбираше. Знаеше откъде идвам, знаеше колко ниско бях в живота, когато се срещнахме за първи път. И ми помагаше, без да задава въпроси. Той просто... разбираше. Ето, такъв беше истинският Боб Хардуик. — Гледах Монтана втренчено, без да премигвам. — Никой не би искал да убие Боб — добавих. — Никой.

— Надявам се да си права.

Вратата се отвори и влезе Бренда, за да вземе отново празните чинии. След това тя ни сервира различни видове сирене, крекери и грозде, бутилката вино.

— Мама ще донесе кафето след минутка, мис. Аз трябва да си тръгна вече, за да се върна при момичетата си.

— Благодаря, Бренда. — Погледнах към снежинките, които все още се вихреха навън и се посипваха по перваза на прозореца. — И се грижи за себе си. Положението тук не би могло да бъде по-добро.

Чух вратата да се затваря зад нея. Френският емайлиран часовник с малките бронзови нимфи, които държах кристалния циферблат, удари силно и Ретс се размърда. Стаята беше уютна, тиха и топла, в нея се носеше лекият аромат на печено говеждо и на първокачествено вино. Тя беше слабо осветена и беше прекрасно да си тук в студена зимна вечер като тази. Или поне щеше да бъде така, ако виното наливаше Боб, а не Монтана. Завладя ме някакъв безпричинен гняв. Защо този непознат трябваше да идва тук, защо трябваше да ми подхвърля тези ужасни съмнения относно смъртта на Боб? Защо трябваше да вилнее снежна буря, да ме хване тук в капан с него? По всяко друго време бих могла да му кажа да си тръгне, но тази вечер това беше невъзможно.

Отказах печеното и отново, с трепереца ръка, си налях още една чаша вино. Беше третата ми чаша. Броях ги. Освен това бях изпила един „Космополитън“. На празен стомах. Казах си, че е по-добре да хапна нещо, затова си взех малко от крекерите и парченце сирене. Не

проговорих, а просто чаках следващия ход на Монтана. Сега вече не се съмнявах, че съм допуснала врага в дома на Боб.

Влезе мисис Уейнрайт с подноса с кафето. Тя ни пожела лека нощ и отново ни остави сами.

Почувствах погледа на Монтана. Започнах да роня сиренето. Знаех, че ако го поставя в устата си, ще се задуша. Ретс излезе изпод масата. Тръгна към вратата и ме погледна.

— Трябва да изведа Ретс — казах и станах.

Монтана ме последва.

— Той не е чак толкова голямо куче, а снегът е дълбок — каза той. — По-добре да му направя пътека с лопатата.

Кимнах, за да му благодаря. И се запитах как така не долавя вълните на враждебност, които се излъчват от мен. Предположих, че е свикнал с това — този важен частен детектив, когото викат, за да спасява милиардерите, и който, без съмнение, изкарва добри пари от това. Господ само знаеше колко му е платил Боб. И за какво? Доколкото аз знаех, Боб нямаше тайни от мен, независимо дали ставаше въпрос за бизнес или за нещо друго. Боб беше толкова откровен по отношение на недостатъците и провалите си, колкото и за победите си.

Ретс трепереше на стъпалата, които водеха навън от кухнята, и гледаше как Монтана, без палто, разчиства пътека. Той подпря лопатата на стената, вдигна кучето и го остави на разчистеното пространство.

Ретс кихна нещастно, изпика се бързо, и подвил късата си и дебела опашка, затича нагоре по стъпалата и обратно в топлата кухня. Въпреки мъката, която изпитвах, нямаше как да не се засмея.

Двамата стояхме и гледахме как кучето замъква стария пуловер, който Боб му беше дал, на обичайното за него място пред печката, как прави няколко кръга около него, докато накрая се настани отгоре му. Печката беше чудесно изобретение — масивна кобалтовосиня чугунена готварска печка, която излъчваше нежна топлина и беше едно от най-добрите неща, които бях открила за начина на живот в английската провинция. Нейните фурни никога не загасваха и някак си успяваха да поддържат постоянна температура, подходяща за печене на суфле и за бавното задушаване на ястията с месо, а котлоните с блестящото стоманено покритие никога нямаха нужда от излъскване.

Тази печка поддържаше системата на парното отопление и така правеше кухнята най-уютното място в цялата къща.

Боб, аз и гостите му често завършвахме вечерта тук, скупчени около голямата, добре излъскана, маса от борово дърво, която се намираще в къщата от годината на нейното построяване, отпивахме от виното си и хапвахме от прекрасните курабии с джинджифил на мисис Уейнрайт. Някои от най-хубавите ноци в живота ми бяха прекарани във веселата компания около тази маса. Сега обаче кухнята беше в безупречен вид. Машината за миене на чинии жужеше тихо, дървеният под блестеше от непрекъснатото лъскане и полиране. Икономката беше горда със своето царство.

— Мисис Уейнрайт привърши работата си за деня — казах на Монтана, който все още стоеше до вратата и ме наблюдаваше.

Бях малко нервна, чувствах се така, сякаш той дебне някой мой погрешен ход или движение. Е, по дяволите, единственото движение, което щях да направя, беше да разчистя и последните чинии от трапезарията и да отида да си легна.

Когато му казах това, Монтана веднага предложи помощта си. Той сръчно постави чиниите върху подноса, като го придържаше с палец така, че да не се обърне.

— Май умееш да правиш това — казах.

— Като момче, бях помощник-сервитьор в заведение в Галвестън.

— Може би е трябвало да останеш в професията — казах заядливо.

Той не отговори, а просто ме последва в кухнята. Пуснах водата в мивката, изстисках в нея няколко капки „Палмолив“, измих чиниите и ги поставих на дървения сушилник. Хари не предложи да ги подсуши, което, по някаква странна причина, ме раздразни. Взех хартиени кърпи и преднамерено и показно започнах да излъсквам чашите — бавно, за да заблестят. Поставих ги на мястото им в стъклената витрина до другите. И се обърнах с лице към мълчаливия си гост, който ме наблюдаваше през цялото време.

— Време е за лягане. Минах покрай него и понечих да изляза в коридора, който водеше от кухнята към първата стая.

— Чакай!

Това не беше молба, а заповед. Обърнах се рязко.

— Да чакам — какво? За да ми разкажеш надълго и нашироко своята теория, че Боб е бил убит? Е, съжалявам, но не искам да я чуя.

Сега той вече стоеше до мен, но аз гневно се обърнах с гръб. Монтана ме сграбчи за рамото.

— Моля те, Дейзи Кийн, чакай минутка. Не заради мен, заради Боб. Той ми даде нещо за теб. Моля те, седни тук, докато аз отида да го донеса.

Издърпа стол, накара ме да седна, после излезе в коридора. Чаках в недоволно и кисело настроение. Той се върна скоро и ми подаде голям и дебел плик.

— Знаеш ли какво има вътре? — запитах.

Той поклати глава.

— Боб просто ме помоли да ти го предам. Трябваше да ти го предам, „ако възникне нужда“. Цитирам неговите думи.

Той издърпа срещуположния стол и седна, подпрял лакти на масата, стиснал длани пред себе си с поглед, прикован в мен. Отново видях странната гривна на ръката му и се запитах защо човек като него би я носил.

Обърнах няколко пъти плика в ръцете си. По някаква странна причина, не исках да го отворя. Страхувах се да узная онова, което Боб искаше да ми каже от гроба, исках просто нещата да са такива, каквито са били винаги. Защо, о, защо не можех просто да върна времето, и всичко да започне отначало? И тогава може би нямаше да се разболея от грип, нямаше да остана у дома, в леглото, нямаше да позволя на Боб да шофира сам. После си спомних какво беше казал Монтана — че ако това се беше случило, аз също щях да съм мъртва.

ГЛАВА 9. ДЕЙЗИ

Притиснах плика до гърдите си. Онова, което той съдържаше, беше лично — от Боб за мен. То нямаше нищо общо с този човек, той беше само негов преносител. Умората, която бях изпитала по-рано, се върна, изтощи силите ми, изсуши ме.

— Не мога да се справя с това сега — казах и станах. — Отивам да си легна.

— Мисля, че е разумно. Денят беше много дълъг и изключително емоционален.

Като си спомних, че Монтана беше мой гост, му казах да си налее каквото пожелае, че в неговата стая има бърбън и бутилирана вода, както и суха храна в хладилника, ако огладнее. И че тук, в кухнята, може да намери бисквити и курабии на онзи рафт, чай...

— Благодаря ти — спря ме той. — Не искам нищо, чувствам се чудесно.

Спрях се неловко на прага.

— Добре, тогава, надявам се, че ще се чувстваш удобно в Червената стая.

— Да, удобно ще ми е — каза той.

Забързах обратно към убежището на стаята си. Стъпалата никога не ми бяха изглеждали по-дълги и по-стръмни. Чух лапите на Ретс да шляпат по дървения под зад мен. Чух и стъпките на Монтана по стълбите, които после, когато той влезе в стаята си, бяха приглушени от старата китайска рогозка. Изчаках да чуя вратата му да се затваря, след което бързо влязох в моята стая. И, за първи път, я заключих.

Въздъгнах дълбоко и с облекчение. Чувствах се по-спокойна и в безопасност от зловещия и страшен поглед на Хари Монтана, който сякаш винаги търсеше тайни и очакваше отговори на въпроси, за които аз нищо не знаех, а и не исках да знам.

Лампите светеха и позлатените абажури хвърляха приятен и уютен златист отблясък. Леглото беше оправено, възглавниците бяха бухнати, допълнителното одеяло беше сгънато в долния му край,

защото Бренда, която се грижеше за тези неща, знаеше, че стъпалата ми са винаги студени. Оставих големия и дебел плик на леглото и отидох в банята, за да измия лицето си. После седнах пред красивата си тоалетка и втрих крем в кожата си, бавно вчесах дългата си коса и втренчих поглед в нещастното си изражение, в подутите клепачи и стиснатите устни, които издаваха, че никак не ми се иска да отворя онзи плик. Знаех, че ако Боб можеше да ме види сега, щеше веднага да ми каже, че не изглеждам добре. „Съвземи се, чух го как ми казва рязко и думите му прозвучават като лай. Утре отиди в салон за красота или там, където ходите вие, жените, за да подобрите външния си вид. Само просто не показвай повече на света това свое лице“.

Опитах се да се усмихна, за да видя ефекта в огледалото. Изглеждах като съвсем обикновена, уморена жена. Загасих нощната лампа върху тоалетката, събух обувките си, съблякох дрехите си и ги закачих внимателно в гардероба. Облякох нощницата си — бяла, памучна, дълга до глезените, закопчана до врата и с дълги ръкави. Облякох върху нея стария си и удобен розов халат за баня, обух прекалено големите за мен розови пантофи, отидох до леглото и легнах.

Ретс, който чакаше търпеливо, сега скочи и седна на краката ми. Той беше тежък и ми беше много неудобно, но нямах намерение да го отместя. Имах нужда от него също толкова, колкото той имаше нужда от мен.

Лежах, подпряна на възглавниците, със затворени очи и си спомнях всички събития от деня. Струваше ми се, че са изминали векове от мига, в който стояхме на ледения вятър, след като бяхме положили Боб във вечното му жилище. Чувах тихото тиктакане на часовника, обсипан с малки бижута, който Боб ми беше подарил за рождения ден. В тази къща имаше много часовници, Боб ги обичаше. Кучето издаваше тихи сънени звуци, а вятърът запращаше нежно снежинките в прозорците, закрити от тежките завеси.

Не можех да отлагам повече. Седнах, взех плика и го отворих. Вътре намерих още три плика. На най-големия пишеше: „Да не се отваря“. Другите два бяха с размерите на пликове за писма. На единия пишеше: „Да се отвори в подходящия момент. Вие ще разберете кога е дошъл той“. На другия: „Да се отвори сега“.

Аз го отворих внимателно и извадих листовете жълтеникава хартия с редове, откъснати от бележник.

„Дейзи, любима, така започваше писмото на Боб,

Надявам се никога да не се наложи да прочетеш това, защото ще означава, че съм мъртъв. Но ако четеш тези редове, ще знам, че ще се справиш с всичко. През годините, които последваха нашата първа среща на онова парти, ти стана много повече за мен от почти всяка друга жена. Казвам «почти», защото, макар никога да не съм говорил за това с теб, в живота ми имаше жена, към която изпитвах дълбоки чувства. Но това беше отдавна, много преди да те познавам.

Спомняш ли си, казах ти в нощта, в която се срещнахме, че аз също съм бил на дъното, на емоционалното дъно? Е, тогава говорех за нея, за Розалия Алонсо Айбара. Помниш ли как ти казах, че ми се иска отново да съм млад, отново да съм амбициозен, отново да съм влюбен? Е, и тогава мислех за Розалия.

Когато бях с нея, аз бях всичко това: млад, без пари и влюбен. Бях на двайсет, тя беше на осемнайсет.

Примиряваше се с бедността и нямаше съмнение, че се обичаме. Но не можеше да приеме другата част от мен — моята изгаряща амбиция, нуждата ми да печеля на всяка цена. И ме напусна заради това. Искаше нормален и спокоен семеен живот — много деца и съпруг, който се връща вечер у дома. Сега ти казвам истината и това е първият път, когато говоря с някого за това. Никога вече не я видях и никога не можах да преживея любовта си към нея. Пожертвах я заради онази част от живота си, която ми се струваше по-важна по онова време. И само с минаването на годините разбихах колко голям егоист съм бил.

Така че, разбираш ли, момиче, когато те видях сама и така уплашена онази нощ на партито, нещо сякаш изскочи от миналото ми и се устреми към теб. Изглеждаше така, сякаш ако спасях теб, щях да поправа злините в моя живот

и дори може би да намеря щастие чрез теб. И го намерих, моя сладка Дейзи (майка ти, Господ да даде покой на душата ѝ, как е могла да ти даде това име. Трябвало е да те кръсти Елинор или Изабел, Жулиет дори, защото ти си истинска романтичка, макар да се опитваш да скриеш това дори от самата себе си.) Това, обаче няма нищо общо с темата, пък и името ти отива, момичето ми. И между другото, дори без да те виждам, мога да ти кажа, че трябва да се погрижиш за косата си, която сигурно виси безжизнена или е рошава, както винаги. Направи си прическа, масаж, козметични маски на лицето, по дяволите, развесели се малко! Няма нужда да плачеш сега, когато всичко е свършило.

Предполагам, че никога не съм бил добър човек в смисъла, който всички влагат в тази дума, и всички онези, които са ме наричали кучи син, вероятно са имали причини за това. Но аз се опитвах и на моменти парите означаваха по-малко за мен. Това ми стана просто рефлекс — да правя все повече и повече пари. Но сега мисля, че на човек му е достатъчно само това, от което има нужда.

Ако с мен се случи най-лошото — което ще означава нещо различно от това, да умра в леглото си с чаша добро «Бордо» в ръце и с теб до себе си — можеш да си сигурна, че съм бил убит.“

Сърцето ми прескочи един удар. Ето, тази дума беше написана от ръката на самия Боб. Преглътнах шока и сълзите и продължих да чета.

„Представям си как четеш това и осъзнавам, че за теб ще е шокиращо, но човек като мен не стига до моята възраст — шейсет и четири, в случай, че си забравила — без да си спечели врагове. И без съмнение, някои от тях биха искали да съм под земята, вместо да се пека на слънце в Южна Франция с моята последна и най-силно обичана червенокоса жена. Или по-точно — с теб. От известно време имам неспокойното чувство, че някой от моето

минало се опитва да стигне до мен. Отначало помислих, че това е просто несполучлива шега, някой луд, на когото е хрумнало да отстрани влиятелна обществена фигура. Сега обаче не съм толкова сигурен. Но кой може да е, ще запиташ ти. Нямам представа и се надявам това да е само игра на превъзбуденото ми въображение, макар, Господ да ми е свидетел, вероятно е да съм обидил достатъчно хора (и това е доста меко казано), да съм изместил много от тях в бизнес сделки, в които залозите са били високи. И част от тези финансови битки са се разигравали в бара в Манхатън, в който те всички ще изпият по някое питие в деня на моята смърт.

Дал съм на Хари Монтана списък с възможните заподозрени, в който влизат всички хора, които някога съм обидил, макар всъщност да не мога да бъда сигурен, че е някой от тях. Все пак, в света на финансите има доста, да го кажем така, заблудени куршуми — и от мъжки, и от женски, пол. Както и да е, Монтана знае всички подробности по това и без съмнение ще запълни празнините.

В този списък са имената на шестима души, на които се опитах да помогна в живота си, макар да се осмелявам да кажа, че нито един няма да го признае или дори да повярва, че мотивът ми е бил такъв. Дали някой от тях може да е моят убиец? (Казвам «убиец», защото, ако четеш това, значи аз съм мъртъв.) Отново — кой знае, макар лично моето мнение да е, че у всеки от тях има повече чувства, отколкото показва на света.

Ето и още нещо, върху което да помислиш, Дейзи: вярвам, че ако изведеш хората от тяхната обичайна среда и нормален начин на живот, от естественото за тях обкръжение и ги поставиш на някое странно място в присъствието на съвсем непознати за тях, има голяма вероятност те да покажат истинското си лице. И аз имам идея как да проверим тази моя теория. Ако не друго, мога поне да се позабавлявам със собственото си убийство.

И така, сега аз започвам играта, като обясня най-напред всичко на теб.

Помниш ли онези стари филми, в които заподозрените са събрани заедно в голяма къща в провинцията? Някак си, навън винаги се вихри буря, светлините ту загасват, ту светват и зловец стар иконом ту влиза, ту излиза, в камината гори огън, има вино с отрова в него и остри ножове, всички лица са обърнати към прозореца, където се появява зловецът сянка. Е, и ние ще разиграем нещо такова, само че, вместо в мрачна стара къща в провинцията, Дейзи, момичето ми, сцената ще се разиграе на първокласната яхта, добре известната «Синя лодка», и във вила «Белкис».

Ще изпратя теб и всичките шестима заподозрени на пътуване по Средиземно море — приеми го като «бдение» над мъртвеца или «празнуване на моя живот», както настояват да го наричат надутите служители от погребалната агенция, макар лично аз да предпочитам да се наслаждавам на живота и да го празнувам приживе. Това не е истинската причина да ги каня на подобно пътуване. Някога, аз съм имал нещо общо с живота на тези хора. Сега искам те да признаят истината за себе си, да разкрият най-дълбоките си чувства един на друг, а също и на теб, Дейзи. Искам да откриеш тяхната причина да живеят и мястото, което аз съм заемал в техния живот. Може би тогава те най-после ще се примирят с това, което всъщност са, ще получат втори шанс.

Интересна мисъл и съвършен начин да открия истината, преди те да са чули какво гласи завещанието ми и да са разбрали дали в него има нещо за тях.

Може би ще запиташ как ще успея да кача заподозрените на борда на яхтата. Пари, разбира се. Винаги примамката е това, което плъховете нямат търпение да хапят. Всички подробности за изпълнението на плана има Монтана.

Така че, виждаш ли, очаквам от теб и Монтана да разгадаете тайната на моето убийство. Монтана, също така,

ще гарантира ти да си винаги въвн от опасност. Имай ми доверие, Дейзи, че където и да си... и където и да съм аз... винаги ще бъда тук, за да се грижа за теб.

В големия запечатан плик, на който пише «Да не се отваря», е копието от последното ми завещание, написано от мен самия в присъствието на моите адвокати, които пазят оригинала в сейфа си. То ще бъде прочетено от Монтана на остров Капри в последния ден от пътуването. Мога да гарантирам, че е пълно с изненади.

Не четете завещанието сега, независимо колко се изкушавате. То трябва да е изненада за всички. Всички ще бъдат твои гости по време на пътуването, така че не се оставяй някой от онези надути и самодоволни сноби да се опитва да те покровителства. Помни, мога да ги купя и продам всичките. И те го знаят. Нали все пак това ще е причината да са там?

Третият плик трябва да бъде отворен, след като «играта» приключи и загадката бъде разрешена.

Той е нещо лично, момичето ми, само между теб и мен. Никога не съм ти го казвал, докато бях жив, но сега трябва да ти го кажа. Аз те обичам, Дейзи Кийн. У теб има почтеност, макар от време на време да послъгваш малко. Ти не се интересуваши от парите ми. И със сигурност нямаш никакви намерения спрямо този обикновен, едър и грозен мъж от Йоркшир. И не мога да те обвинявам за това, макар да трябва да призная, че с твоята червена коса и лунички, аз поне два пъти съм мислил за теб като за жена. Шегувам се, само се шегувам. Истинската, чистата любов, си е истинска и чиста любов и си остава такава завинаги.

Знам, че ще се грижиши за Ретс вместо мен. И моля те, момиче, грижи се много добре за себе си. Пожелай малко щастие и за себе си, знам, че то е някъде там и те чака. Всъщност гарантирам, че е така“.

Боб се беше подписал така, както подписваше всичките си бележки до мен, просто с две гигантски букви: „БХ“.

Седях изумена няколко минути, после, като избутах Ретс, станах и закрачих нервно из стаята. Защо той не ми се доверяваше изцяло? Защо не ми кажеше кого подозира и причината, поради която са искали да го убият? Сега трябва да заведе тези заподозрени на морско пътешествие, без да знам нищо за тях.

Дръпнах завесите и втренчих поглед в нощта. Снегът беше спрял, по перваза се беше натрупал достатъчно и образуваше снежна шапчица. Изглеждаше така, както обикновено изглеждаше на Коледа, когато бях дете — когато нямаше сняг, купувахме бял спрей и пръскахме с него первазите. Зад прозореца се разкриваше вълшебна снежна земя, бяло и равно одеяло от сняг, което заглушаваше обичайните за провинцията звуци. От абсолютната тишина, кръвта сякаш пулсираше в ушите ми.

Писмото, което стисках в ръка, потрепна, сякаш раздвижено от внезапен вятър. Изненадана, аз втренчих поглед в него. Погледнах към прозореца, но той беше плътно затворен и не ставаше абсолютно никакво течение. Космите по тила ми настръхнаха. Дали не беше духът на Боб, който идваше да се погрижи за мен, както беше обещал в писмото? Обърнах се, като почти очаквах да го видя. Стори ми се, че чух завесата да прошумолява, но тя оставаше да виси неподвижна.

Сърцето ми биеше лудо. Изтичах и запалих всички лампи в стаята, после седнах в люлеещия се стол. „Исусе! Не ми причинявай това, Боб Хардуик, казах с треперещ глас. Просто не прави това!“ Със затворени очи, си го представих как стои пред мен с намек за усмивка на огромното грозно лице. Сякаш ми се присмиваше.

— Добре. Всичко е наред — казах си на глас. — На мен просто ми се привиждат разни неща. Всичко е наред.

Но Ретс скочи от леглото и изтича към вратата. Застана там и започна да вие. *Той чувстваше, че там има някого.* Заставих се да отида и да отворя вратата.

„Исусе Христе!“ Подскочих от уплаха. Един мъж стоеше в сенките и ме гледаше.

ГЛАВА 10.

ДЕЙЗИ

С широко отворена уста, с длани, притиснати до бързо повдигащите ми се гърди, гледах втренчено Монтана. Той беше облечен в бял хавлиен халат за баня и носеше поднос със син чайник, две чаши със сини кантове и чиния курабийки с джинджифил.

— Съжалявам, че те стреснах — каза той учтиво. — Тъкмо се канех да почукам на вратата. Знаех, че няма да можеш да заспиш, щом прочетеш писмото, затова ти направих чаша чай. Видях светлината под вратата ти...

— Ти така ме изплаши, че изгубих ума и дума! — Гласът ми издаваше и раздражението ми, и силната ми уплаха.

— Съжалявам.

Той наистина изглеждаше разкаян и аз почти му простих. Беше бос и аз, някак смътно, си помислих колко е привлекателен този ниско подстриган, загорял частен детектив.

Изтощението ме завладя, сякаш ме връхлетя неудържима вълна, и изведнъж една чаша хубав английски чай ми се стори точно онова, от което имах нужда. А компанията на Монтана, все пак, беше по-добре от никаква. Отстъпих встрани, за да мине той, и му показах къде да остави подноса — на малката стъклена масичка до люлеещия се стол.

Ретс постави лапите си на масичката и подуши курабийките. Дадох му една, после налях чая. Люлеещият се стол беше единственият в стаята, с изключение на малката табуретка, и тъй като не исках Монтана да седи толкова близо до мен му посочих малкото диванче под прозореца, по което бяха разхвърляни възглавнички. Той пое чашата, която му подадох, и все още изправен, втренчи поглед през прозореца.

— Странно е спокойствието, което настъпва след буря. Не знам дали се получава така, защото сме временно отрязани от реалността на всекидневния живот, или заради абсолютната тишина. — Той затвори очи и се заслуша. — Вече не се чува дори вятърът.

— Тази сцена сигурно ти напомня за детството — казах.

— В моето детство никога не е имало такъв покой.

Реших, че е по-добре да не се впускам в темата, но после ми хрумна, че съм така свикнала да бъда дискретна, че пропускам много неща. Например, ако бях задавала повече въпроси на Боб за миналото му, той може би щеше да ми разкаже за жената, която беше обичал, и защо никога не се е върнал при нея.

— Защо, какво е било твоето детство?

Монтана се настани под прозореца. Наведе се напред, подпрял лакти на коленете, стиснал чашата с двете си ръце. Чувствах как коремът ми се вълнува, но дори не исках да знам за това вълнение. Монтана изглеждаше така невероятно мъжествен в моя будоар.

— Баща ми беше суров човек — каза той. — Рядко говореше, а когато отвореше уста, то беше, за да издаде някаква заповед. Яздеше заедно с каубоите и понякога отсъстваше от дома седмици наред, като ме оставяше единствено със стареца, който трябваше да се грижи за къщата. Но когато татко беше далеч, старецът пиеше и аз трябваше сам да се грижа за себе си. Всичко, което имах, беше кобилата ми. Обичах онази кобила. Вярваш или не, яздех я двайсет мили до училище всяка сутрин, а после — двайсет мили обратно. Толкова далеч от населените места живеехме. Завързвах я за стълба, давах ѝ торба със сено и влизах в малкото провинциално училище. Само една стая и седем деца, на които никак не им се учеше, всичките на различна възраст. Обаче учехме упорито — можех да спрягам глаголи на латински още преди да се науча как точно става това на английски.

Отпих глътка чай. Временно бях забравила за Боб.

— Сега изглеждаш малко по-добре — каза той. — Цветът отново се върна по бузите ти.

Смутена, аз подвих крака под себе си. В стария си розов халат и огромните плюшени пантофи, се чувствах като прекалено пораснало десетгодишно момиченце, останало да преспи при съученичка. Кучето си открадна втора курабийка и шумно я захруска, като пръсна трохи по килима. Но аз пет пари не давах.

— Мисля, че трябва да прочетеш това.

Подадох писмото на Боб. Много ясно усетих как пръстите ни се докоснаха, когато той го взе от мен. Също така забелязах, че все още носи индианската гривна. И сигурно никога не я сваляше от ръката си.

Той прочете писмото внимателно, като изучаваше всяка дума така, сякаш можеше да намери двойно значение или някакви скрити намеци, които аз бях пропуснала. Съмнявах се, че има нещо такова, защото Боб винаги казваше точно каквото искаше да каже. Монтана вдигна поглед.

— Вярваш ли му? — запита той.

— Боб никога не лъжеше.

— Имаш ли някаква идея кой би могъл да иска да го убие?

— Никой, за когото мога да се сетя.

Монтана сгъна писмото и ми го подаде обратно.

— Помниш ли Библията? Десетте заповеди, предадени на хората от Мойсей.

Помнех, разбира се.

— Кой не знае десетте Божии заповеди? Не прелюбодействай, не кради, не лъжесвидетелствай против съседа си, не пожелавай съпругата на съседа си, нито слугата му, нито слугинята, нито вола му, нито магарето му — не пожелавай нищо, което принадлежи на съседа ти.

— Постави това в контекст — каза Монтана — и какво ще се получи? Секс, пари, ревност, завист. Достатъчно причини да убиеш.

— Но Боб беше добър човек. Той никога никого не би наранил умишлено. Казах ти и по-рано, той винаги помагаше на хората.

— Хардуик беше твърдоглав бизнесмен и живееше в жестокия свят на бизнеса. Как, мислиш, е постигнал такъв успех? Как е станал толкова богат? Правел е това, което трябва, и е бил толкова безмилостен, колкото всеки друг, когато се е налагало.

Не казах нищо, но знаех, че Монтана е прав. Той се изправи и закрочи.

— Пари, власт. Това винаги е мотив номер едно. — Той се обърна и отново погледна през прозореца. С гръб към мен, каза: — А после идва и мотив номер две. Страст. Секс.

— Не знам нищо за тази част от живота на Боб — казах сковано, защото знаех, че Монтана се чуди дали с Боб сме били любовници.

Той се обърна и ме погледна право в очите.

— И защо не знаеш?

— Боб ми каза, че не иска аз да знам нищо за това. — Съжалих за думите си още преди да са излезли от устата ми.

Монтана повдигна вежди.

— Е, сега вече — каза той с лека усмивка — ме *изненада*.

— Боб не искаше това да прозвучи точно така — отвърнах, сякаш да се защитя. — Ние просто се срещнахме, той ми предложи работа, а аз пък реших, че ми прави някакво друго предложение. Той, съвсем недвусмислено, ми каза, че може да има всяка жена, която пожелае, и че със сигурност не иска мен. Не ми прозвуча като като обида — добавих. — Просто искаше аз да разбера нещата и да проумея, че ми предлага само работа.

— И то каква работа за жена без квалификации или почти без такива!

У мен закипя гняв, когато разбрах, че отново съм поставена в положение да се защитавам.

— Боб не търсеше кой знае какви квалификации. Той искаше да ми помогне. Ти прочете писмото му. Може би си забелязал, че аз много бързо се научих да върша работата, възложена ми от Боб. Той казваше, че съм незаменима за него, че не би могъл да ръководи живота си без мен.

— Значи, с други думи, се опитваш да ми обясниш, че нямам причини да те подозирам, че си го убила?

Вече силно разгневена, аз скочих на крака.

— Престани! — изръмжах. — Просто престани! Не, не бях любовница на Боб Хардуик! Не, не преследвах парите му! Не копнеех за нещата, които той притежаваше, исках само времето, което прекарваше с мен. Той беше и моят най-добър приятел, освен че беше мой работодател и... и...

Думите ми се изчерпаха, а гневът ми беше толкова силен, че едва се владеех.

— Просто се питах — каза кротко Монтана.

Изгледах го гневно.

— Знаеш ли какво? Ако въобще можех да убия някого, в този момент щеше да си ти!

— Точно така обикновено се случват нещата. Страстта, която управлява момента.

Вече бясна, аз се хвърлих на леглото с ръце над главата и заритах с крака във въздуха.

— Ох! — извиках високо. — Защо въобще трябваше да те срещна?!

— Защото Боб го уреди. Той даде работа и на двама ни. И сега от нас зависи да свършим онова, което ни възложи, като пренебрегнем личните си чувства.

Седнах и го погледнах ледено.

— Не знам как бих могла да го направя — казах сковано.

— Ще се наложи — отговори той студено. — Имаме неговите указания. А и няма да го направиш за мен, ще го направиш за мъжа, който ти е бил най-добър приятел. — Той отиде до масичката и взе чайника. — Искаш ли още чай?

— Не, благодаря ти.

Той напълни отново чашата си. Изглеждаше съвсем като у дома си така, по халат, в моята спалня. Ретс отиде до Монтана и седна в краката му. „Предател“, помислих си.

Станах, събух пантофите си и съблякох халата си.

— Мисля да си лягам — казах и прекалено късно се сетих за обикновената си и старомодна нощница, закопчана до врата и дълга до глезените. Легнах си бързо и дръпнах завивките до брадичката си.

— Добре, ще поговорим пак утре сутринта, около десет. Ще трябва да направим плановете си — каза Монтана.

Той огледа стаята ми, провери дали прозорците са затворени, дръпна отново завесите, изгаси осветлението. Погали за последен път Ретс и отиде до вратата.

— Между другото... хубава нощница — каза той и затвори след себе си.

Можех да се закълна, че го чух да се смее. Само след секунди вече бях заспала.

ГЛАВА 11. МОНТАНА

Монтана не спеше. Лежа дълго, подложил ръце под възглавницата, втренчил поглед в червените стени, дълбоко замислен.

Беше срещнал Боб Хардуик преди десет години, когато милиардерът му се беше обадил, за да разследва произхода на кандидатите за изпълнителен директор в неговата компания, пост, който даваше доста голяма власт. Монтана се беше погрижил за работата бързо и ефикасно, после беше потърсил Боб.

Хардуик се беше облегал назад в прекалено голямото кожено кресло зад впечатляващото бюро от палисандрово дърво в манхатънския си офис и го беше погледнал с очакване. Непрекъснато влизаха и излизаха секретарки, които му носеха документи, които той подписваше почти без да ги погледне. Няколко от помощниците му дойдоха, за да му напомнят, че има среща за обяд в „Четири сезона“ и да му кажат, че шивачът му е на път и че ще трябва да се направи пробата на новия му костюм, а и с него иска да говори онази жена с твърде добре известното в обществото име. Той ги отпъждаше с едно махване на едрата си длан като досадни мухи.

— Ще бъда там, когато успея да отида — отговаряше, а помощниците извиваха очи към тавана и отиваха да се опитат да успокоят хората, които чакаха.

Той изглеждаше като човек, завладян от неспокойствие — в измачкания си костюм, с рошавата си сива коса, с блестящите сиви очи под рунтавите смръщени вежди, с розовата кожа, която издаваше високо кръвно налягане. Беше впечатляващ с присъствието и грозотата си. Вдигнатите вежди на Монтана изразяваха недоверие, че Хардуик въобще слуша онова, което той му говори, с всичките тези прекъсвания.

— Не се тревожи, момче, слушам те.

Хардуик се наведе през бюрото и за първи път вниманието му беше отдадено изцяло на него. Монтана му разказа каква е истината за

кандидатите за работа и страховете си за онзи, който стоеше начело в списъка.

— Разчитам на интуицията си, като казвам това, но съветът ми е да не назначавате този кандидат.

— Вярвам на интуицията. Стигнах до върха точно защото се научих да се вслушвам в нея. Значи харесвате професията си — това разследване и душене?

— В моята работа има много повече от обикновено разследване на потенциални служители или от това какви са намеренията на конкурентните компании или какви проблеми имат те. Ние сме, също така, охранителна компания. Осигуряваме безопасността на клиентите си.

— На хора като мен, искаш да кажеш? — Хардуик изглеждаше заинтересуван.

— На хора като вас, сър. Милионери, знаменитости, членове на кралски семейства.

— Искате да кажете, холивудски звезди?

— И тях, да.

Хардуик въртеше химикала между пръстите си, гледаше надолу към бюрото си и мислеше.

— И как човек би разбрал, че е в опасност? Че някой го дебне, да речем?

— По-добре е да наеме на работа някого като мен, преди да се стигне дотам.

Като продължаваше да върти химикала, Хардуик въздъхна.

— Не мога да понасям да бъда охраняван, да се следи всеки мой ход. Какъв живот би било това? Не, аз съм човек, който цени свободата си. И, странно, човек, който цени самотата си. — Той гледа Монтана дълго и преценяващо. — Човек като вас, предполагам.

Монтана трябваше да признае, че той е прав. Хардуик взе молбата и документите на човека, чиято кандидатура обмисляше. Прегледа ги, като мислеше за онова, което Монтана беше казал за интуицията си.

— Знаете ли какво? Защо да не предложи работата на вас? Ще ви платя двойно в сравнение с онова, което печелите сега. — Използваше тактиката, която използваше винаги, когато отчаяно искаше нещо. — Нямате опит, но бързо ще схванете нещата и ще се научите, това се

вижда от пръв поглед. А онова, което не знаете за поглъщането на фирми, средствата и начините за упражняване на влияние и на финансите, можете да го научите от мен. Аз самият ще ви уча. Какво ще кажете за това, Монтана?

— Защо аз?

— Харесвам ви. Интуиция. Нали така?

— Така. Предложението е страхотно, но не мога да приема.

Хардуик изучава Монтана внимателно, после каза:

— Разбира се. Човек като вас не може да работи в офис с фиксирано работно време, не може да се подчинява на работен график и да изпълнява едни и същи задължения всеки ден. Вие обичате свободата, Монтана. Освен това, ако работите за мен, ще трябва да се подстригвате по друг начин и да се отървете от тази ужасна гривна.

Един от помощниците провря глава през вратата.

— „Четири сезона“, сър... обядът... — каза той почти беззвучно, като оформи думите с уста.

— Излез! — каза рязко Хардуик. Монтана вече беше скочил на крака, готов да бъде освободен. — А вие седнете, Монтана. Вие сте прекалено интересен, за да ви оставя да си отидете така. На колко сте години? Трийсет и четири? Млад и все още податлив, нали така? Имам нужда от млади хора като вас около себе си, хора, които невинно ще ми отговарят с „да“, които притежават определени качества. Сигурен ли сте, че не мога да ви предложа работа? Ще увелича мизата. Ще ви предложа три пъти повече, отколкото печелите сега.

С високо вдигната глава, Монтана изгледа Хардуик право в очите.

— Мистър Хардуик, аз съм на ваше разположение по всяко време като детектив и охрана. Обичам работата си и нямам намерение да я сменям.

— Дори да срещнете прекрасна жена и да се влюбите?

— Дори и тогава. Тя ще трябва да ме приеме такъв, какъвто съм.

— Опитах това веднъж, когато бях млад и беден и все още се борех с живота. За мен не се получи — добави Хардуик с горчива усмивка. — Тя ме обичаше, но ме изостави. Не беше заради парите, нито по-скоро заради тяхната липса, а заради моята собствена амбиция, концентрирана само върху успеха. „Приеми ме такъв, какъвто съм“, казах ѝ и тя ме отхвърли. Трябва да разберете това,

Монтана. Но аз уважавам чувствата ви и мисля, че сте много добър в работата си.

Той се изправи, а Монтана го последва. Стиснаха си ръцете и Хардуик го изпрати до вратата.

— Ако промените решението си, веднага ме уведомете — каза той.

През следващите десет години Хардуик често се обаждаше на Монтана. Бяха обядвали заедно много пъти в едно заведение на Източна четирийсет и девета улица, защото Боб обожаваше бургерите и пържените картофи, които сервираха там. Бяха разговаряли за разрастващия се бизнес на Монтана, за новите офиси, които той мислеше да отвори в Лондон, за съпругата на Боб — францужойка — която много скоро се превърна в негова бивша съпруга, за темпераментната му любовница — италианка, която също се превърна в бивша любовница, за това, как той никога нямаше време да посети вилата си на остров Капри и за мечтата му да плава около острова, защото, според него, той щеше да е още по-красив, гледан откъм водата.

— Това е моя мечта — беше признал той на Монтана. — Точно затова и купих мястото. Преди вилата принадлежеше на Василий Белкис, известен балетист. Това е единственото, за което мога да благодаря на любовницата си, тя я откри, убеди ме да я купя, каза ми, че е добра инвестиция. Не съм сигурен, че беше права за последното, но из се влюбих в снимките и в романтиката. Предполагам, че някой ден ще намеря време да отида там, но засега е само една прекрасна мечта. Може би вие ще дойдете да ме посетите там? Какво ще кажете Монтана?

— Когато кажете — беше отговорил той, но разговорът никога не отиде по-далеч от това. Следващото, което Боб му каза, беше, че има малък проблем, който започва да го дразни.

— Проклетата електронна поща. Този нахалник, ако можем да се изразим така, който нарушава спокойствието на човек и през деня, и през нощта. Продължавам да получавам онези заплашителни писма, малко детински всъщност, от рода на: „Знам точно къде си в момента. Помни, че те наблюдавам. И знам с кого беше снощи. Аз винаги те наблюдавам, държа те под око“. — Той сви рамене. — Разбира се, не

бих могъл да повярвам, че някой ме държи непрекъснато под око, без аз да забележа това.

— Би могло — каза Монтана.

Боб вдигна поглед към него, изненадан.

— Толкова ли е лесно?

— Не, но моите хора, например, са много добри в работата си.

— А този побъркан... Би ли могъл и той да е толкова добър?

— Никога нищо не предполагай. Би могло и да е жена.

— Ревнива жена, ха?

Монтана се усмихна широко.

— Познаваш ли такава? — запита той, а Боб се усмихна и отговори, че познава няколко.

Монтана му каза, че ще следи електронната му поща и че веднага ще му осигури двама и четири часова охрана, но Боб категорично отказа.

— И по-рано съм ти казвал, че не бих могъл да понеса това. Не е в природата ми. Нито в твоята, Монтана. Не мога да живея като хванато в капан животно.

После той подаде на Монтана списък с шест имена и го помоли да проведе разследване по тях.

— Те всички са хора, които по едно или друго време са били въввлечени в живота ми, независимо дали личен или делови. Всеки от тях има недостатък. И всеки ме ненавижда, макар да съм направил онова, което съм смятал, че е най-добре за тях. Искам да знам какъв точно е техният живот сега, какво правят в момента и с кого са в бизнес отношения. Искам да знам дали заслужават моята помощ.

Когато Монтана го запита защо, Боб отново сви рамене и каза:

— Интуиция. Всеки един от тях има причина да ме убие. — А после се засмя и каза: — Просто се шегувам.

А след два дни беше мъртъв.

Смъртта на сър Робърт Хардуик не беше приета за убийство. Беше нещастен случай. Той не беше преценил правилно завоя, колата беше излязла от пътя и беше избухнала в пламъци. По някакво чудо, Хардуик бил изхвърлен от нея и трупът не беше изгорял.

Беше издаден смъртен акт и тялото на сър Робърт Хардуик беше изпратено със самолет на своето последно пътуване до Йоркшир. Местната спасителна служба беше извадила от пропастта останките от превозното средство и Монтана беше получил разрешение да ги закара до гараж в Ню Джърси, който и преди беше използвал. Те останаха там, прибрани, да чакат следващия му ход. Но той трябваше първо да реши дали предположението на Боб, че някой иска да го убие, беше правилно или не. Щеше да прекара една безсънна нощ в Червената стая.

ГЛАВА 12.

ДЕЙЗИ

На следващата сутрин, като се съвзех, написах отговори на някои от бележките, изразяващи съчувствие, които бях получила от някои от хората, които познаваха Боб от света на бизнеса, както и на двама държавни глави и дори на един млад член на кралско семейство, с когото Боб се беше сприятелил на мач по поло и с когото продължаваше да води кореспонденция, както и да обядва от време на време.

Час по-късно, когато излязох от библиотеката, Монтана ме чакаше в трапезарията. Беше се подпрял на камината, пъхнал ръце в джобовете на старото сако на Боб. С кучето, проснато в краката си, той почти приличаше на провинциален джентълмен, въпреки че се съмнявах, че *джентълмен* е дума, която може да се използва, за да се опише един напорист американски частен детектив.

— Радвам се да видя, че идваш навреме — каза той с онази полуусмивка, от която сивите му очи ставаха по-тесни и от която изпитвах неудобство, защото ми се струваше, че придава двойко значение на думите му.

Забързах към стаята, където държахме ботушите, за да обуя нещо за дълбокия сняг. Малко неугледна, но топло облечена, се върнах в трапезарията. Монтана се отдели от камината, където се грееше на огъня.

— Хайде, момче — каза той на Ретс, който се изправи и го погледна с очакване. Като че ли Монтана беше новият му господар, помислих си с горчивина.

Навън вдъхнах от ледения въздух, като мислех за пролетта, за минзухарите и кокичетата, за глухарчетата, които вече би трябвало да обсипват хълмовете и да създават настроение с яркия си жълт цвят.

Почувствах дланта на Монтана под лакътя си. Той ме придържаше, докато слизахме по стъпалата, но бързо се отделих от него, когато излязохме на тясната пътека, проправена в снега. Кучето се беше оживило при възможността за втора разходка и сега

подскачаше напред. Зави надясно, когато стигна до портите. Като че ли знаеше, че отиваме до Рамс Хед. Ретс беше прекарал доста време в тази кръчма с Боб и всички там винаги се суетяха около него. Боб винаги му купуваше английска наденица, която то поглъщаше на две големи и бързи хапки, а после го поглеждаше умолително за още.

— Трябва да поговорим за списъка на Боб — поде Монтана, още преди да сме стигнали края на алеята. — Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш, за хората от списъка.

— Не се ли предполага, че ти знаеш всичко за тях? Все пак, нали ти си детективът?

— Детективите правят своите разкрития, като задават въпроси — каза търпеливо той, все едно че говореше на разглезено дете.

— Добре, какво искаш да знаеш? — запитах кисело.

Той ми хвърли предпазлив поглед, който улових с крайчеца на окото си, но продължих упорито да гледам в краката си и в пътеката, която минаваше през средата на селото. Не исках да знам за убийството. Не исках да знам за „заподозрените“ и със сигурност не исках да замина на морско пътуване с тях. Исках всичко да бъде такова, каквото винаги бе било. Как можеше Боб да ми причинява това?

— Помни, правим това заради Боб — каза Монтана, като че ли прочел мислите ми. — Гледай на това като на последната си работа за него.

— Разбира се — казах засрамена. — Ще направя всичко, за да помогна.

Когато стигнахме до кръчмата, Ретс вече седеше пред вратата. Той се втурна вътре преди нас, с подвита опашка, и чух Джини, зад бара, да казва:

— Ей, Ретс, радвам се да те видя отново. Ще приготвя наденицата ти.

Последвахме кучето в сградата от седемнайсети век и веднага бяхме обгърнати от приятната топлина, която струеше от радиаторите, както и от огромната камина. Мирисът на ябълково дърво се смесваше с дима от цигарите и с аромата на бирата, а над всичко това се разнасяше ароматът на вкусните сосове. Магнах с ръка на Джини, съблякох палтото си, докато вървах през помещението с нисък таван и дървен тезгях, почернели греди и пластове никотинов дим. Имаше

лампи с червени абажури по стените и други по-малки, по широките дървени первази на прозорците, чиито стъкла бяха замъглени от парата заради топлината вътре и студа отвън. Няколко по-възрастни мъже седяха и пиеха бира до малките маси, обсипани с реклами за бира „Тетли“. Столовете, на които те седяха, бяха с високи облегалки и твърди, но те бяха прекарвали на тях много време и се чувстваха така удобно, както се чувстваха у дома си.

Спрях се, за да поздравя, и представих Монтана като приятел на сър Робърт. Рег Блънт излезе иззад тезгяха, за да му стисне ръката. Казах му, че предпочитаме маса в уютната малка зала встрани от голямата, където беше тихо и щяхме да можем да си говорим по работа.

— Овчарският пай е много хубав днес — каза Рег. — Освен ако не искате пържола и пържени картофи, мистър Монтана?

— Той е от Тексас — казах аз.

— Тогава, по-добре, забравете за пържолата. По-добре да вземе от овчарския пай или наденица и картофено пюре. И, разбира се, винаги имаме пай със свинско.

Спомних си, че не бях хапнала нищо предния ден.

И сега умирах от глад. Поръчах пай със свинско, както и овчарски пай, който тук се приготвяше със сирене „Чедър“ и местното сирене „Уенслидейл“, с голямо парче хляб, сервирано с пикантния тъмнокафяв сос „Бранстън.“, който бях започнала да обожавам. Монтана избра овчарския пай. И двамата поръчахме по пинта от бирата „Тетли“.

Влезе Джини с наденицата за Ретс, нарязана на парчета.

— Ако не я нарежа, той просто ще я изгълта на един път — обясни тя, погледна Монтана и се усмихна. — Спомням си, че и вие бяхте в църквата вчера — каза тя. — Радвам се да ви видя отново, сър. Това е най-доброто заведение в града, да знаете.

Монтана й каза, че това е *единственото* място в града, тя се засмя и се отдалечи на високите си ботуши, а пълното й дупе се заклатушка примамливо. Монтана ме погледна право в очите и вдигна чашата си за тост.

— За нас, Дейзи Кийн. Защото аз и ти ще се опознаем наистина добре.

Отпих глътка от горчивата бира, която пиех само когато дойдех в „Рамс Хед“, втренчила поглед в Ретс, който вече беше изял наденицата и се надяваше на още. След това погледнах, почти страхливо, Монтана. Той все още не откъсваше очи от мен. Предполагам, че очакваше някаква реакция на предложения от него тост. Оставих чашата си.

— И защо мислиш така, Монтана?

— Ще предприемем заедно морско пътуване, ти и аз — каза той с онази лека полуусмивка, която сякаш танцуваше около ъгълчетата на устните му.

— Какво те кара да мислиш, че и ти ще заминеш на морско пътуване? Не съм те поканила.

— Не, не си. Но Боб ме покани.

Между нас припламна взаимна антипатия. Взех чашата си и отпих щедра глътка от бирата, като избърсах пяната от устата си с опакото на дланта. Видях го как се усмихна, но беше прекалено късно да се правя на лейди. Господ само знаеше защо Боб го беше наел на работа и, което беше още по лошо, защо го беше помолил да предприеме заедно с мен това пътуване по море. Но ако някой въобще познаваше добре личния живот на Боб, това бях аз. Бях готова да се обзаложа, че Монтана знае подробности само за бизнеса му.

Дойде Рег и донесе овчарския пай, от който се вдигаше пара. Ароматът му беше толкова примамлив, че почти съжалих за избора си, но после Джини донесе и моя пай със свинско, сиренето и хляба, сложи ги пред мен и ми пожела приятен апетит, след което каза, че наистина имам нужда от малко повече калории. Хранех се мълчаливо, като мислех за бъдещето си и за плаването с Монтана.

— Откъде да знам, че Боб те е поканил? — запитах накрая.

Монтана остави вилицата си и извади малко сгънато късче жълта хартия от джоба на дънките си. Подаде ми го и продължи да се храни.

Беше писмо от Боб.

„Монтана“, започваше то,

„Работим заедно почти десет години и знам, че мога да ти имам доверие. Вече ти дадох списък с имената на шестима души, с които някога бях близък, и мисля, че те биха се облагодетелствали от смъртта ми. Нищо не е

сигурно, знаеш, но ако се окажа прав и някой от тях е поискал смъртта ми, само един от шестимата ще бъде виновен. Надявам се никога да не се наложи да използваш този списък, но ако възникне такъв случай, ти ще се справиш.

Ето какво искам да направиш. Ще помогнеш на Дейзи да покани всеки един от тях на плаване по Средиземно море, за да се «отпразнува моят живот». Нещо като «бдение», но по море, така можете да им кажете. Ще предложите на всеки от тях по сто хиляди долара, за да отиде на луксозно плаване, за което всички разноски ще бъдат платени. Също така ще им кажете, че завещанието ми ще бъде прочетено във вила «Белкис» на остров Капри в деня, когато яхтата пристигне там, и че някои от тях могат да очакват да бъдат облагодетелствани от него. Недей да допускаш грешки, Монтана, всеки от тези хора ще мисли, че е споменат в завещанието ми.

Кажете им, че аз лично щях да ги поканя, ако бях жив, и че щях да се присъединя към тях на това пътуване. Те ще умират от нетърпение да разберат какво ги очаква. Както и да е, винаги съм искал да предприема такова плаване, но не намерих време, така че, защо да не поканя още няколко приятели с мен? Така ще попълним списъка на заподозрените, така да се каже. А тези допълнителни гости ще използваме, за да отвлечем вниманието. Ще ти дам отделен списък с техните имена, но ти сам ще избереш някои от хората.

Можете да ме наречете стар ексцентрик, ако желаете, но винаги съм харесвал онези филми, в които «икономът го е извършил», и мисля, че това е един добър начин да разберем кой е бил «икономът».

«Синята лодка» е яхтата, която избрах. Неин собственик е моя приятелка и предлагам да се свържете с нея възможно най-скоро. Яхтата е луксозна колкото и хотел от веригата «Риц-Карлтън» — голяма, елегантна, първокласна, с отличен екипаж, или поне така твърди приятелката ми. Искане ми се да можех да дойда с вас, за да

видя какво ще се случи. Но човек никога не знае... Както и да е, искам за всички тях това да е страхотно преживяване — с изключение на моя убиец, разбира се.

Ти си много добър в професията си, Монтана, най-добрият, бих казал, и знам, че ще се справиш по обичайния за теб начин и с последното ми поръчение. За твоето заплащане, както винаги, вече съм се погрижил, както и за всички разноски по пътуването. Моите адвокати Грейди, Маршъл, Левин и Фрост, чиито офиси са в Мургейт, Лондон, са наясно със ситуацията и ще се подчинят на вашите искания.

Още нещо. Ще ви предам всичките си ценности, които притежавам, за да ги пазите. Използвам думата «притежавам» в най-широк смисъл, защото никога не съм притежавал Дейзи Кийн. Но все пак тя е единственото семейство, което имам. Обичам я, макар че /вече си го узнал/ тя може да бъде дразнеца и вбесяваща като всяка друга жена. Нейната безопасност ще бъде твоя задача, Монтана. Ти ще гарантираш нейната сигурност и, кой знае, вие дори можете да се наслаждавате на компанията си.

Желая ти добър късмет в твоето търсене. Когато всичко приключи и се разбере кой е убиецът, аз най-после ще мога да почивам в мир. А дотогава, недейте да разчитате на това!

Докато пиша това, аз всъщност нямам намерение никъде да ходя и всички тези събития може никога да не се разиграят. Но ако това стане, желая ви късмет. И се насладете на плаването.“

Беше се подписал: „Искрено ваш, Боб Хардуик“.

Нещо в мен като че ли се разтопи. Боб ме беше нарекъл своето „семейство“, а също беше казал, че ме обича. Но разбрах, че съм в опасност и ще имам нужда от защитата на Монтана. За първи път изпитах страх.

Погледнах Монтана, който се наслаждаваше на обяда си и явно въобще не мислеше за потенциалната заплаха, надвиснала над мен.

Моята съдба беше в ръцете му. Благодарение на Боб, щях да плавам по Средиземно море на луксозна яхта с мъж, когото едва познавах и когото със сигурност не исках да познавам по-добре, в компанията на заподозрени, които се предполагаше, че ще трябва да забавлявам под прикритието, че това се прави заради последното „сбогом“, което да кажем на Боб.

— Окей — въздъхнах и се примирих със съдбата си. — И така, къде е списъкът?

ГЛАВА 13.

ДЕЙЗИ

Монтана извади друго късче жълта хартия от джоба си. Подаде ми го, без да ме погледне, и продължи да се храни.

— *Благодаря* — казах, но той като че ли не забеляза сарказма ми.

Да, това беше почеркът на Боб и, с едно изключение, аз познавах всички хора, които бяха в списъка. Бившата съпруга, лейди Даян Хардуик, оглавяваше списъка.

— Знам какъв би бил мотивът на Даян за убийство — казах. — Алчност. Боб ми е казал, че когато се оженил за нея, се женел за класата ѝ. Точно така се изрази той. Тя е френска аристократка, макар Боб и да не се е срещал със семейството ѝ. Спомням си моминското ѝ име — Валентиноа... Даян де Валентиноа. Много романтично, си помислих тогава. Боб я срещнал на филмовия фестивал в Кан. Тя раздавала листовките с информацията и била облечена, така ми каза той, в сексапилна червена вечерна рокля, която разкривала великолепното ѝ тяло. „Един неин поглед и вече бях паднал в капана, каза ми. Бях готов да направя всичко, за да бъде моя“. Това било преди десет години. Сега Даян сигурно е на моята възраст или може би малко по-възрастна от мен. Виждала съм я веднъж или два пъти.

Тя просто се появяваше ей така, в Париж или на Ривиерата, винаги готова да създава проблеми. Много е красива. Червена коса, по-светла от моята, смарагдовозелени очи. И забележителни крака. Боб ми каза, че първо се влюбил в краката, а после — в косата. Понякога съм се питала дали от носталгия по Даян и нейната червена коса не ме избра той на онова лондонско парти, макар винаги да се кълнеше, че не е така. Както и да е, бракът им беше бурен и продължи само година. Даян настоя да запази титлата си. Тя постави това условие при развода и сега все още е лейди Хардуик. Боб беше щедър, джентълмен, както винаги, даде ѝ и огромна сума пари. „Все пак тя беше моя съпруга“, каза той.

— Значи, когато Даян е преследвала Боб из Париж или Южна Франция, тя е преследвала отново парите му.

Кимнах.

— Господ само знае защо тя имаше нужда от тях, та той ѝ беше дал цяло състояние. Тя обаче е от хората, които винаги искат още. Както и да е, сега живее в Ница.

Преминах на следващото име от списъка.

— Филомена Алгарди е бившата любовница на Боб. Съвременна италианска версия на Бриджит Бардо — пълни нацупени устни руса коса на конска опашка, секси дрехи и бельо. Връзката на Боб с нея ту прекъсваше, ту се подновяваше през годините. Тя обаче беше алчна и накрая той не можеше вече да понася нейните изисквания. Не можеше да понася и бурните кавги, които последваха, когато тя не получеше онова, което искаше. За нея е много лесно да се намерят мотиви. Какво ще кажеш за ревност и алчност? Никога не съм признавала това на Боб — добавих тихо, — но понякога го съжалявах. Той така отчаяно искаше да повярва, че Филомена го обича, че истински го обича, заради човека, който е, а не заради парите му. Толкова много пъти ми се е искало да кажа: „Не е така, Боб, тя не те обича, не го прави, Боб, отърви се от нея, ти струваш милиони пъти повече от нея“. Нямах предвид само парите. Искях да му кажа, че търси любовта все на погрешните места, в погрешен вид жени. Има толкова прекрасни жени тук, в Йоркшир например, привлекателни жени, които биха го разбрали, защото природата им е по-близка до неговата. Поканих една или две от тях на парти с вечеря, но Боб винаги го теглеше към бляскавите жени с шик. „Искаше ми се Филомена винаги да виси на ръката ми, каза ми той една вечер, след като бяхме пили прекалено много порто. Искях всички да знаят, че грозният Боб Хардуик е толкова добър, колкото и всички останали“. — Въздъхнах, като си спомних това. — Така че, виждаш ли, въпреки успеха и богатството си в сърцето си той все още беше обикновеното бедно момче. Срещата съм Филомена само веднъж — добавих. — Тя влезе в офиса на Боб, като крещеше, че той е евтино копеле и че тя ще му го върне тъпкано, само почакайте и ще видите. Охраната се погрижи за нея, но сцената беше повече от грозна, отвратителна. Тя искаше да обърка Боб, да го доведе до ръба. Винаги съм чувствала, че от Филомена може да се очаква всичко. И често ставаше точно така.

Отпих щедра глътка от бирата си „Тетли“, преди да прочета следващото име.

— Дейвис Фарел. Американец. Никога не съм го срещала, защото са се познавали, преди да срещна Боб, но знам, че с Боб са били партньори в някакъв проект години наред. Не знам за какво точно е ставало въпрос, но знам, че проектът не е бил успешен. И предполагам, че Фарел просто се е отказал.

Следващият в списъка беше Чарлз Клемънт. Казах:

— Той е в петдесетте и е наперен по техния, как да кажа, „пригладен“ британски начин. Спомням си, че веднъж прекара две седмици в „Снийдли Хол“. Играеха голф и тенис, но той беше пристигнал специално за августовския лов на бели яребици из блатата. Тези уикенди бяха само за мъже, жените не биваха допускани. Много алкохол, храна и мъжки разговори, както и много порто след вечеря. Те със сигурност не ме искаха там, затова първо се погрижвах за цялостната организация, а после се връщах в Лондон, за да не им преча.

— Имаш ли приятелки в Лондон?

— Разбира се, една или две, жени, отдадени на кариерата като мен самата, подвластни на капризите на шефовете си, на живота и пътуванията им. Не ни остава много време за личен живот, но понякога се събираме — обяд, пазаруване, такива неща.

— Значи нямаш някой специален приятел?

— Боб беше моят специален приятел. И Бордоле, разбира се.

Монтана повдигна учудено вежди, затова му разказах как приятелката ми беше получила това смешно име. Той се засмя.

— А Бордоле *сочна* ли е?

— Тя ще те очарова за половин минута. Ще се влюбиш в нея. Всички се влюбват в нея.

— Значи е свободна?

— Има два развода, третият предстои. Тя лесно се отегчава.

Монтана се наведе напред, поставил лакти на коленете си, дланите му — леко хванати. Очите му излъчваха напрегнатост и наситеност, които намирах за обезпокоителни. Затова бързо посветих вниманието си на следващото име.

— Мариус Допелман.

Отново вдигнах поглед. Монтана очевидно знаеше името. Всички знаеха това име. Допелман беше гений, немец по произход, приел американско гражданство, който беше станал известен и

влиятелен отначало в космическата програма, а после и в някои други проекти от върховна секретност.

— Немският учен? — казах. — Никога не съм го срещала, а и Боб никога не е говорил за него, с изключение на един случай, в който изказа възхищение от работата му. Нямам идея дори за възможен мотив.

— А последното име?

— Розалия Алонсо Айбара. За първи път чух за нея в писмото, което ми е оставил. Тя е неговата отдавна изгубена първа любов.

Монтана каза:

— Няма неин адрес, както няма и адрес на Допелман. Няма адресите и на Клемънт и Фарел.

Свих рамене.

— Може да са в личните папки „Ролодекс“ на Боб.

Време беше да тръгваме. Монтана ми помогна да облека връхната си дреха, повдигна косата ми, после нежно я спусна върху яката. Почувствах се уютно и топло и извърнах глава, за да не види той, че се изчервявам. Беше глупаво да реагирам по този начин при докосването на мъжки ръце. Казах си, че май наистина трябва да посветя повече време на личния си живот и да излизам по-често сред хора.

Монтана отиде до бара да плати, спря се да побъбри с Джини и Рег, докато аз се мъчех да накарам Ретс да стане от мястото пред камината.

Махнах на другите с ръка за довиждане и излязох навън, за да чакам Монтана. Студът сякаш ощипа носа ми и се спусна надолу по гърлото ми, та едва се сдържах да не вляза отново вътре. Но в този момент Монтана излезе, като закопчаваше палтото на Боб. Реших, че той може и да го задържи сега. Скъпото черно кашмирено палто отиваше повече на неговия градски стил. Нима той не беше казал, че е градски човек? Осъзнах, че нямам представа дори в коя част на страната живее. Може би просто беше „човек на света“, както се казва.

Върнахме се в „Снийдли Хол“, всеки потънал в собствените си мисли. Аз се чудех как ще се справя с плаването, което ме плашеше, Монтана може би се питаше как ще намери всичките тези хора и как ще ги убеди да предприемат морското пътешествие.

— Ако е необходимо, ти ще се заемеш с тяхното убеждаване — каза той.

Отново беше прочел мислите ми.

— Аз? — запитах, а гласът ми беше писклив, толкова нервна се чувствах.

— Ти си най-близкият човек на Боб. Ти си, също така, домакинята — човекът, който ще ги покани на това плаване в чест на Боб.

— Да, така нареченото „бдение“ — казах мрачно и подсмръкнах леко, след което дръпнах шапката си по-плътно над ушите, за да ги предпазя от ледения вятър.

— Точно така. Разбира се, те ще ти се обадят, защото ще искат да разберат още подробности. Ще им кажеш, че плаването ще бъде весело, че Боб е искал да ги направи щастливи, макар и след смъртта си. Че това е желанието, изречено на смъртния му одър, тоест — че ти е оставил писмо, в което те моли да направиш това за него, твоята последна задача.

— Окей.

С върха на моите розови ботуши ритнах мрачно снега, събрал се пред портите на „Снийдли Хол“. Станли, градинарят, беше отвън, пред къщичката на портиера, където живееше със съпругата си и трите им черни котки, две, от които се хвърлиха към Ретс, като съскаха заплашително. Ретс подви опашка и се затича към имението, а котките, извикани от Станли, притихнаха, но наостриха мустаци, с което вероятно искаха да подскажат, че са спечелили битката.

— Добър ден, мис Кийн, мистър Монтана. — Станли докосна с ръка ръба на ловджийското си кепе. — Според прогнозата, — може да вали още сняг, но привечер ще излязат да разчистят. Така че, може би ще имате шанс да си тръгнете оттук, сър.

— Радвам се да чуя това, мистър Станли. Както, без съмнение, и мис Кийн.

— Ще ви държа в течение, сър — каза Станли и се отдалечи.

Ретс вече чакаше при задната врата. Влязохме в стаята, където държахме обувките и връхните дрехи, и мълчаливо съблякохме палтата си и събухме ботушите си. Монтана ме последва, както вървах по чорапи, по коридора. Минахме покрай кухнята и влязохме в трапезарията. Ретс веднага се настани пред огъня, а ние влязохме в

библиотеката, която Боб винаги използваше като свой офис. Показах на Монтана трите големи папки, казах му, че ще се видим на вечеря, и го оставих да търси адресите на заподозрените.

Ретс вдигна глава, когато минах покрай него на излизане, но не ме последва и леко раздразнена разбрах, че иска да остане с Монтана.

Като се върнах в безопасността на стаята си, се съблякох и облякох халата си. Втрих вазелин в непощадените от студа места от кожата си около зачервения нос, после се изтегнах на кадифения шезлонг и се завих с меко одеяло. Със затворени очи, се замислих за случилото се през последните двайсет и четири часа. Животът ми изведнъж беше поел в съвсем различна посока — такава, в каквата нямах желание да тръгна. Страхувах се, но не можех да разочаровам Боб Хардуик.

ГЛАВА 14. ДЕЙЗИ

Когато слязох долу същата вечер, Монтана не беше там, а Ретс седеше на пода до масата, като муцуната му сочеше плика, на който беше написано моето име. Не знаех как кучето беше разбрало, че писмото е от Монтана. Запитах се дали в него не пише, че е излязъл за малко и скоро ще се върне. Надявах се обаче той да ми съобщава, че е заминал.

„Дейзи“, беше написал той,

„Помниш ли, разбрахме се, че мога да те наричам и така, вместо мис Кийн? (Само ти напомням, за да не решиш, че съм нахален!) Пътищата са разчистени и ако побързам, ще мога да се върна в Лондон преди следващата буря. Не искам да те будя, така че ще ти кажа довиждане сега. Ще те държа в течение на събитията, а очаквам те да се развият достатъчно бързо. Освен това, ще се погрижа за поканата до адвокатите на Боб, ще я изпратя с куриер, за да я получат по-бързо.

Добре беше, че се срещнах с теб, Дейзи Кийн, макар че, по думите на Боб, ти можеш да бъдеш «дразнеца и трудна». Защо не дадеш почивка на човек от тези твои «качества»? Аз просто си върша работата. Не можем ли да бъдем приятели?

Междувременно, по-добре е навреме да си купиш някои дрехи за пътуването! Ще се свържа с теб скоро“.

Беше се подписал: „Хари С. Монтана“.

Чудех се какво ли искаше да каже с това, че съм „трудна“? Нима не го бях спасила от бурята, не му бях дала подслон? Какво повече би могъл да иска човек?

Навън беше тъмно, но все още не валеше сняг. Отидох в кухнята. Мисис Уейнрайт имаше свободна вечер, но ми беше оставила чиния с печено говеждо и зеленчуци. Налях останалото от вчера „Бордо“ в една чаша и отпих. Дадох на Ретс неговата вечеря, взех чинията си и седнах до кухненската маса. Отпих втора глътка от виното си и се заслушах в тиктакането на стенния часовник, който беше във формата на анимационния герой котарака Феликс. Във всяка една от стаите тук имаше часовник. Тяхното тиктакане само подчертаваше самотата ми.

Претопленото говеждо беше хубаво все пак. Изпих виното, намерих друга бутилка, отворих я, напълних отново чашата си и се отпуснах на стола си. Чувствах се отчаяно самотна. Гледах втрещено бележката на Монтана, която бях оставила върху масата.

„Не можем ли да бъдем приятели?“, беше написал той. Наистина ли искаше да бъде мой приятел, или щеше да остане такъв само докато „случаят“ бъдеше разрешен и той вече нямаше да е на „служба“ при Боб? Спомних си слабото му лице с твърдо изражение, добре оформената глава с много късо подстригана коса, тесните сиви очи и онази полуусмивка, която ме караше да се чувствам неудобно и да мисля, че ми се присмива. И ми се прииска той да беше тук и да сподели бутилката вино с мен. „По-добре е навреме да си купиш някои дрехи за пътуването!“, беше написал присмехулно. Станах и закрачих из кухнята. Мислех за странната ситуация.

Ретс стана от стария пуловер, върху който лежеше пред печката „Ага“, и тръгна след мен из кухнята, като сигурно се надяваше да го изведе на разходка. Беше обаче прекалено студено. Пуснах го за малко през задната врата и зачаках, трепереща, с чаша в ръка, за да се приберем двамата.

Отново погледнах бележката на Монтана.

„Ще се свържа с теб скоро“, пишеше в нея. Сложих я в джоба си, измих чинията и чашата си и почистих масата. Ретс продължаваше да подтичва след мен докато изкачвах стълбите. Но вместо да отида в собствената си стая, аз завих и тръгнах към Червената стая. Отворих вратата и надникнах вътре. Ако очаквах да намеря някаква следа от присъствието на Монтана, някакъв скрит намек за мъжкото му присъствие, все още да виси във въздуха, бях разочарована.

„Ти да не си луда?“, запитах се и забързах по коридора към собствената си стая. Срецаш мъж, който със сигурност би те

подлудил, и се държиш така, сякаш той ти липсва? „Забрави, бейби, той беше учтив с теб само защото работата му го изисква“. Тръшнах вратата на стаята след себе си и в този момент звънна телефонът. Хвърлих се към него.

— Ало.

— Реших, че може би ще искаш да знаеш, че се прибрах благополучно.

Сдържах дъха си, щастлива, че чувам гласа на Монтана.

— Тревожих се — признах тихо и осъзнах, че това е самата истина. — Пътищата са заледени.

— Това означава ли, че ти липсвам?

— Ни най-малко. — Гласът ми прозвуча студен като айсберг. — Това е просто естествена загриженост за друг човек.

И тогава той се засмя — приятен и дълбок звук, който ме накара да се усмихна.

— Добре, тогава, този друг човек може би ще има някакви новини за теб утре. Ще ти се обадя.

— Аз също ще се върна в Лондон — казах, защото вече не можех да понасям тишината в „Снийдли Хол“. — Имаш ли телефонния ми номер в Лондон?

— Имам го. И ще бъде мой ред да се тревожа за теб, докато шофираш по заледените пътища.

Не знаех как да отговоря, затова нищо не казах.

— Наистина ще се тревожа — каза той нежно.

— Благодаря ти.

— Ще се чуем утре.

Той затвори, а аз останах така — с телефонната слушалка в ръка. Изведнъж Лондон ми се стори чудесна идея.

Отидох бързо до гардероба си и избрах черната рокля, която особено харесвах. А тя беше подходяща и за вечеря навън — просто за всеки случай. После включих телевизора, отпуснах се на люлеещия се стол и, с Ретс на коленете ми, се загледах в някакво реалити шоу. И така съм заспала. Предстоеше още един ден. И скоро поканите щяха да започнат да пристигат пред вратите на заподозрените.

ЧАСТ II

ЗАПОДОЗРЕНИТЕ

„Истината рядко е чиста, и никога — проста.“

Оскар Уайлд, „Колко е важно да бъдеш честен“

ГЛАВА 15.

ЛЕЙДИ ДАЯН ХАРДУИК

БИВША СЪПРУГА, ЗАПОДОЗРЯНА №1

Когато беше омъжена за сър Робърт, Даян Хардуик живееше в огромен луксозен апартамент в една от най-добрите сгради в Монте Карло, където разполагаше с прислужник с бяло сако, лична камериерка, готвач и иконом, както и сменящ се всеки ден състав от работници и служители, които се грижеха винаги всичко да е наред и по мебелите да няма дори прашина. Даян имаше фобия по отношение на чистотата и болестите. Въпреки че всяка брава, всяко кранче и всяка вана се почистваше по два пъти на ден, тя пак носеше ръкавици в къщата. Но понеже не искаше хората да знаят за нейната ексцентричност, никога не носеше ръкавици, когато излизаше. А вместо това тайно избърсваше всичко с хартиени кърпички, преди да го докосне. Освен чиповете за залагане в казиното.

И без това нямаше да ѝ разрешат да играе на масите с ръкавици, макар да беше немислимо, че ще се осмелят да обвинят в измама жена от нейната класа. И тя не мамеше. Тя просто губеше. Ето защо сега живееше сама в малък апартамент на „Шарл Феликс“ в старата част на Ница, близо до къщата, където някога живял Матис. Тя беше близо до един от най-старите площи на Ница, „Корс Салея“, където беше разположен известният открит пазар.

Тъй като Даян не се наслаждаваше на храната, тя не беше очарована от факта, че живее близо до пазара и примамливата гледка на плодовете, зеленчуците и цветята. Чак до нейния апартамент стигаше ароматът на гозбите, които се приготвяха в бараките, където продаваха соса, местните палачинки с пилешко и грах, както и ароматите от близките ресторанти. А от тези аромати на нея ѝ прилошаваше. Удоволствие ѝ доставяше само разкошната гледка на цветята. Независимо колко не ѝ стигаха парите, а те *никога* не ѝ стигаха, Даян отрупваше и четирите стаи на апартамента си на втория етаж с цветя и той се изпълваше с аромата на рози и люляк, жасмин и фрезия. Ароматът на цветята прогонваше мириса на готвено.

Апартаментът не беше лош. Всъщност всеки друг, освен Даян, би го намерил за очарователен. Вярно, таваните бяха малко ниски, но тесните френски прозорци стигаха чак до тях. А пред всичките тези прозорци имаше чаровни железни балкони, където тя отглеждаше папратови растения, за да попречат на съседите да надничат в жилището ѝ. Но тези растения пречеха и на слънчевата светлина да влиза вътре. Даян обаче обичаше зеления полумрак, който се процеждаше между листата на папратите. Беше все едно да живееш в аквариум.

Една от стаите беше за дрехите ѝ — те я изпълваха цялата. Все дрехи висша мода от последните петнайсет години, както и стотици чифтове дизайнерски обувки и още толкова дамски чанти. Както ѝ беше казал сър Робърт — забележка, придружена с унищожителен поглед — никога нямаше да ѝ се наложи да излезе на улицата гола. Всъщност тя можеше да украси, което и да е парти, защото все още изглеждаше страхотно. Макар че сега осемнайсеткаратовият квадратен смарагд, заобиколен от диаманти, беше копие на оригиналния „Картие“, който Боб ѝ беше дал, както и по-голямата част от останалите ѝ бижута.

Едно-две бижута беше успяла обаче да запази въпреки трудните времена и непрекъснатите загуби на игралната маса. Тях тя наричаше своите „всекидневни“ бижута по простата причина, че ги носеше всеки ден. А това бяха нейният чифт обеци с четрикаратови диаманти, както и тънката диамантена верижка, която носеше около врата си. Тези бяха първите ѝ истински бижута и ѝ бяха дадени, преди Боб Хардуик да се появи на хоризонта. Тогава тя беше само на седемнайсет и подари младостта и красотата си, както и девствеността си, на по-възрастен мъж в замяна само на два месеца лукс в един карибски курорт. А той ѝ подари и диамантите, освен приятно прекараното време. Тя беше решила, че това е честна размяна.

Всекидневната ѝ стая — или *салонът*, както тя го наричаше по френски маниер — беше тапицирана със сребрист бродат. Неспособна да понася скучните, неравномерно, боядисани стени, които напомняха някаква селска къща, тя беше продала една от скъпите си гривни и беше купила тази луксозна материя. Сама беше тапицирала стените и стаята беше придобила този аристократичен вид.

Даян все още можеше да се грижи за себе си, все още можеше да „направи шоу“ както в началото. Даян умееше да прави страхотно впечатление. С прекрасните мебели Арт Деко, които беше успяла да спаси от разпродажбата на старото си жилище в Монте Карло, с всичките тези огледални повърхности, кристални лампи и бели килимчета върху тъмно лакирания под, стаята наистина беше красива. Каквато беше и спалнята ѝ, макар да беше доста малка и почти изцяло заета от огромното легло, покрито с бяла, плетена на една кука, кувертюра, която, макар това да изглеждаше почти невероятно, беше изработена от самата Даян в нейното свободно време. Всяко бодване с куката беше направено с неописуем гняв.

Гневът беше насочен към Боб Хардуик, бившият съпруг, който я беше оставил в това тъжно състояние, само с късмета ѝ. „Какво? Отново?“ Такива бяха съкрушаващите му думи, когато тя буквално се беше спуснала отгоре му в хотел „Дю Кап“, където той прекарваше уикенда в компанията на някаква червенокоса жена, за която беше казал, че работи за него. Беше чувала това и преди. Само че по онова време Даян беше вече разведена и не можеше да направи нищо по отношение на другата жена. Можеше само прочувствено да говори за своята бедност, което обаче не я доведе доникъде.

Беше се научила да плете на една кука от баба си, макар това да беше нещо, за което никога не си признаваше. Тя дори не си признаваше, че има баба, освен ако не използваше този факт, за да говори за аристократичното си потекло. Никога не говореше за семейството или за миналото си, защото имаше много неща, които просто искаше да забрави. Говореше само за времето, когато беше съпруга на милиардера Хардуик. И, разбира се, фактът, че все още беше лейди Хардуик, означаваше, че я канят на разни места, макар тя вече да не можеше да приема поканите.

Защото не би могла, в отговор, да покани същите тези хора в тесния апартамент на площад „Шарл Феликс“ и с това да признае колко е паднал стандартът ѝ. Осъзнаваше, че хората започват да говорят за това, да говорят за нея, да правят предположения за парите ѝ. Това не ѝ харесваше, не ѝ харесваше и Боб Хардуик, но ето, че сега той беше мъртъв и, като негова бивша съпруга — и единствена всъщност — тя щеше да наследи имението му. Все пак той нямаше друго „семејство“.

Тя звънеше непрекъснато на адвокатите на Боб, откакто беше научила за смъртта му, защото искаше да знае кога ще стане ясно завещанието му. Беше отишла на погребението, премръзнала и обладана от неописуем гняв, защото любовницата му италианка също беше там, както и бизнесмените с колосаните ризи, които, след като ѝ стиснаха ръката и ѝ изразиха тихо съчувствието си, напълно я пренебрегнаха. Както и бившата любовница. Както и Арни Левин, адвокатът, който, едва когато тя остро го запита, ѝ отговори, че завещанието ще се прочете по-късно. Какво ли искаше да каже с това? Колко дълго щеше да трябва да чака тя? Адвокатите не искаха да говорят за това и Даян подозираше, че нещо се е объркало. А в момента тя отчаяно се нуждаеше от пари.

Беше десет и петнайсет сутринта. Прозорците бяха отворени и тя чуваше врявата, която долиташе от пазара. Миризмата на готвено нахлуваше заедно с утринния въздух. Но тя трябваше да остави прозорците отворени, защото вече беше много горещо, а в апартамента ѝ нямаше климатична инсталация. Като смръщи вежди, тя пръсна малко от парфюма си във въздуха.

Все още по пижама — сатенена, светлосиня и обточена с дантела — тя отиде в кухнята, за да си приготви кафе. Не беше променила абсолютно нищо в кухнята, тя беше същата, каквато беше и през последните десетилетия — сива и скучна, тясна стая, облицована с кафяви плочки, с изтънели карирани памучни пердета, закрепени на въжета, за да закриват шкафовете под мивката, както и онези до печката. Няколко чинии и чаши бяха подредени на откритите рафтове, а малкият хладилник бръмчеше тихо в ъгъла. Кухнята не беше царството на Даян.

Бурканчето с кафето беше празно. Разочарована и ядосана, тя отиде до прозореца на всекидневната стая и загледа, през листата на папратовите си растения, оживената улица. Децата тичаха и крещяха с цяло гърло, влачеха училищните си чанти след себе си. Даян никога не беше искала деца. Не разбираше децата. Нейното собствено детство беше по-скоро времето от живота ѝ, което искаше да забрави. Никога вече не би искала да бъде част от онзи свят.

През две врати от нейната беше училището по балет. В момента уроците там бяха в разгара си. Гърбавата стара жена, която свиреше на пианото, безмилостно изпълняваше мелодия от Чайковски, която той

самият навярно не би разпознал, докато момиченца в розови къси полички пърхаха като пеперуди и си представяха, без съмнение, че са известни балерини, излезли на световната сцена. Тя не споделяше тяхното мнение. Даян не беше оптимистка.

Голямо кафяво куче се влачеше по улицата. То спря до отсрещната врата, подуши, после равнодушно вдигна крак. Оставило миризмата си, продължи надолу. Даян въздъхна горчиво. Кой би помислил, че въобще някога ще живее на място, където кучетата пикаят пред вратите на къщите?

Отиде в спалнята си и седна пред тоалетката с красивото венецианско огледало, подарък от Боб. „За да отразява винаги красотата ти“, беше й казал той, когато й го беше подарил, а това беше в началото на тяхната връзка. Но сега онова, което то отразяваше и Даян виждаше, не беше красота. Не беше онази руменина и лъчезарно излъчване на младостта, когато се събуждаше сутрин — кожата й беше здрава, очите й блестяха като смарагда на пръста й, когато притежаваше тяло, за което знаеше, че никога няма да я разочарова. Можеше да облече всичко — рокля с презрамки, без да има нужда от сутиен, да прави всичко, да бъде всичко, което пожелае. И беше така, докато не откри хазарта.

Погледна уморено малкия златен часовник, много удобен при пътуване, който стоеше на стъклената масичка. Показваше 10:30. По дяволите, щеше да закъснее.

Бързо наметна шлифера върху сатенената си пижама, обу платнени еспадрили и ги завърза около тесните си глезени. Отметна назад дългата си червена коса, придърпа сламената шапка ниско над очите и си сложи огромни слънчеви очила в стил Джаки Онасис. После изтича надолу по тясното стълбище и излезе на павираната улица. Тежката дървена врата се хлопна след нея, а тя забърза към площад „Корс Салея“ и пазара.

Когато бяха уговорили срещата, мъжът беше казал 10:30 и беше настоял за нейната точност. Той не искаше да чака и заради онова, което се беше случило, тя просто не можеше да си позволи да закъснее. Или, в противен случай, миналото щеше да я застигне. Макар и всичко това да беше изключително болезнено, тя имаше нужда от парите.

Външният вид на Даян беше толкова ексцентричен, че всички глави се обръщаха към нея. Тя обаче отхвърляше със свиване на раменете погледите и изумените усмивки. Пет пари не даваше как изглежда. Тук никой не я познаваше, никой нямаше значение за нея. Хората от нейната среда не ходеха по пазарите. Тя също не ходеше, но тази сутрин беше изключение — трябваше да отиде до пазара, защото изпитваше отчаяна нужда от горещо и силно кафе, а и не трябваше да закъснее за срещата.

Не забеляза опашката — мъжа с обикновена и небиеща на очи външност, облечен в тениска, къси панталони и маратонки — но той я следваше. Нейният ум беше концентриран в съвсем други неща.

Седна на терасата на едно от кафенетата в сенчестата страна на площада, поръча си еспreso и се огледа внимателно. Мъжът, с когото трябваше да се срещне, не се виждаше никъде. Сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие. Къде ли беше той? Тя разчиташе на него. Не можеше да ѝ причини това. След всичките тези дълги месеци на планиране, не можеше да изгуби сега.

Хиляди мисли се въртяха в главата ѝ и всичките — лоши. Нервна, тя свали шапката си, бутна слънчевите си очила нагоре в косата, изпи на една глътка силното еспreso и си поръча втора чашка. Той щеше да дойде, беше сигурна в това, нямаше да я разочарова, нямаше да издаде тайната ѝ. Поклати глава. Та как би могъл? Той беше част от нея.

Мъжът, изпратен от Монтана, седеше на няколко маси от нейната. Той видя треперещата ѝ ръка, непрекъснатото нервно потрепване на кръстосаните крака, погледа, който неспокойно следеше минавачите. Запита се дали тя не взема наркотици.

След няколко минути я видя да става от мястото си. На лицето ѝ беше изписан смесен израз на опасение и облекчение. Един мъж заобикаляше масите, за да стигне до нея. Беше по-млад от Даян, не беше привлекателен, но не беше и грозен — обикновен млад мъж в бели къси панталони, тениска и тъмни очила. Носеше малка чанта от онези, в които европейците имат навика да носят най-необходимите неща — портмоне, ключове, такива неща.

Мъжът, който следеше Даян, извади мобилния телефон от джоба си, хвана ги в камерата и бързо направи няколко снимки. Човекът, с

когото тя имаше среща, отпрати келнера с махване на ръката. Очевидно беше тук по работа и възнамеряваше да я свърши бързо. След няколко минути по лицето на Даян бе изписан гняв, тя свали диамантените обеци от ушите си и ги плъзна по масата към чакащата ръка на младия мъж. Той ги разгледа внимателно и каза нещо, което я накара гневно да възкликне, макар и прекалено тихо, за да стигне смисълът на думите ѝ до мъжа, който ги наблюдаваше.

Обикновеният на вид млад мъж бутна стола си назад и се изправи. Даян също стана. Сложи отново слънчевите очила на носа си, с което скри очите си. Вече не можеше да се види тяхното изражение. Младият мъж каза нещо, обърна се и тръгна отново между масите, а после се смеси с тълпата из пазара.

Беше оставил малката си чанта на масата. Даян я взе, извади от нея пачка банкноти и ги преброи. Езикът на тялото ѝ издаваше поражение. Тя хвърли няколко монети в чинийката като бакшиш за келнера, после се отдалечи бързо.

Човекът на Монтана не я последва. Вместо това последва младия мъж.

Чу се нещо, подобно на изстрел, и Даян, почти разплакана, забърза по площад „Шарл Феликс“. Нервите ѝ бяха изострени, тя изпищя и бързо се шмугна в прикритието на една входна врата. Надникна и видя, че това е само моторизиран куриер, който е спрял пред сградата и натиска нейния звънец. Премина на бегом останалата част от пътя.

— Лейди Хардуик ли търсите? — запита тя, останала без дъх от това необичайно за нея упражнение.

— А това вие ли сте, мадам?

Тя кимна, извади ключа си и отвори вратата, за да докаже, че наистина живее там.

— Аз съм лейди Хардуик — каза тя, просто в случай, че е останало някакво съмнение. Освен това, винаги обичаше да се наслаждава на начина, по който името ѝ звучи.

— Подпишете тук, моля.

Тя се подписа в книгата и той ѝ подаде плика. Размерите и формата му, както и красивият калиграфски почерк, накараха Даян да

предположи, че това е покана. Тя забърза нагоре по стълбите, като в същото време вече разкъсваше плика. Извади отвътре гравираната бяла картичка.

„Мис Дейзи Кийн моли за удоволствието на вашата компания по време на плаването по Средиземно море, с което ще отдадем последна почит на сър Робърт Хардуик“.

Даян притисна длан към гърлото си. Плаване? Те да не би да са луди? И защо тази Дейзи Кийн кани нея?

„Такава беше последната воля на сър Робърт. Той пожела приятелите му да се съберат на яхтата «Синята лодка», която ще отплава от Монте Карло на 25 май. Плаването ще бъде петдневно и яхтата ще спре в Сен Тропе, Соренто и Капри. В Неапол ще сме на 30 май. За всички разноси се е погрижил сър Робърт.

Ако получим вашето съгласие, на борда ще ви очакват сто хиляди долара.

В последната вечер от плаването, във вила «Белкис» на остров Капри, ще бъде прочетено завещанието на сър Робърт“.

Отдолу бяха дадени телефонният номер и служебният адрес на сър Робърт в Лондон.

Сто хиляди долара. Нулите затанцуваха пред погледа на Даян като балони на рождения ден на някое щастливо дете. „Сто хиляди долара! О, мили боже, помисли си тя, аз съм спасена“. И веднага пожела да си върне обещанията!

Прочете поканата отново и отново — няколко пъти. После прочете последния ред: „В последната вечер от плаването, във вила «Белкис» на остров Капри, ще бъде прочетено завещанието на сър Робърт“. За първи път този ден усмивка грейна на красивото ѝ лице.

Щеше да се получи. Тя щеше да наследи всичко. Ето защо я канеха. Най-после щеше да получи онова, което искаше.

Разбира се, щеше да отиде. Вече планираше какви дрехи ще вземе. Вдигна телефонната слушалка и се обади на Дейзи Кийн.

Всичко беше свършило. Коя е и какво беше тя всъщност, какво беше извършила — всичко това щеше да остане тайна.

ГЛАВА 16.

ФИЛОМЕНА АЛГАРДИ

БИВША ЛЮБОВНИЦА, ЗАПОДОЗРЯНА №2

Във Венеция валеше дъжд. Силен дъжд, на потоци вода. Реки се стичаха по улиците и площад „Сан Марко“ вече беше наводнен. Водата беше достигнала около трийсет сантиметра и продължаваше да се покачва. Кубетата на базиликата бяха забулени в мъгла, а двете известни кафенета, които вечно си съперничеха, „Флориан“ и „Куадри“, в които Филомена харчеше прекалено много пари за чашки скъпо кафе, бяха затворени. Масите и столовете бяха прибрани от площада, защото кой ли очакваше клиенти в такова време? Днес по улиците нямаше дори туристи.

Тесни дървени греди бяха поставени над водата по площада, за да служат като временен мост. Венецианците, които бяха свикнали с тях от рождение, вървяха уверено, докато туристите и онези, които нямаха такива умения, залитаха и понякога се изцапваха чак до коленете в мазната вода.

Филомена можеше да стигне до апартамента си само по тези дъски или да заобиколи, но това включваше много задни улички и поне още половин час път в този пороен дъжд. Избра да мине по гредите. Високите обувки не бяха идеалното средство за тази цел и тя пристъпваше бавно, поставяше внимателно единия си крак пред другия, както правят високо платените модели, когато вървят по подиума. Тя беше облечена в модерен бял шлифер, който обаче едва ли можеше да я предпази от дъжда. Беше прибрала под него скъпата си дамска чанта от алигаторска кожа и беше сложила шапчица на русата си коса, която, както и сините очи, беше наследила от майка си. Жената, която Монтана беше изпратил да я следи, не беше чак толкова добра. Тя се подхлъзна, падна от гредите и изруга тихо, когато се озова почти до коленете във водата, а Филомена изчезна в мъглата и дъжда.

Филомена влезе в една странична уличка, където смело нагази в локвите, защото се беше отказала от всякаква надежда да спаси скъпите си обувки. Апартаментът ѝ се намирал на старото палацо,

което гледаше към широк канал, където, във време като това, първият етаж неминуемо се наводняваше, а нейният апартамент, който се намираше на втория етаж, със сигурност беше най-влажният във Венеция. Както и да е, думата „апартамент“ беше прекалено гръмка за единствената, макар и голяма, стая с малка баня в единия ъгъл. Тя я беше наела само защото адресът — палацо „Брева“ — беше добър, макар че дори в горещината на лятото се разнасяше мирисът на канал. А през зимата беше ужасно, вледеняващо студено. И абсолютно през всички сезони беше влажно — влагата тук беше постоянно. Хубавото, за което си струваше да се понасят неудобствата, беше, че сградата притежаваше елегантност и чар и от нея се разкриваше вълшебна гледка към канала, златните кубета на църквите и разлистените дървета във вътрешните дворове.

Филомена премина през водата на тесните улички и стигна до палацо „Брева“. Портиерът беше жена, вечно недоволна, която я посрещна кисело и ѝ каза, че е успяла да попие с парцал водата във фойето, но не може да се справи в онази част на сградата, която е откъм канала. Трепереща, Филомена изкачи мраморните стълби, доста изтъркани в средата, защото се използваша повече от век. Поизносени бяха и каменните перила, макар и не толкова. Фреските по тавана бяха все още прекрасни, макар и вече затъмнени от пушек и мръсотия, а от стените, които някога бяха във весел зелен цвят, но сега също бяха занемарени, се излъчваше хлад.

Филомена обичаше слънчевата светлина, обичаше горещината и тропическия климат, плажовете на Рио и Сен Тропе. С блестящата си златиста коса, с привлекателните сексапилни устни и гъвкавото си тяло, тя би могла да бъде уникално украшение на всеки един плаж. Проблемът беше в това, че непрекъснато остаряваше. Филомена беше на два̀сет и осем, а в нейния свят, единствената подходяща възраст за жената беше осемнайсет. Дори два̀сет и пет години вече се смятаха за мно̀жко. И как би могло да бъде иначе при непрекъснатото по̀пълнение от млади красавици, нетърпеливи да получат златото и бля̀ска на живота. Каквато тя беше някога!

Отвори вратата и влезе в стаята си — нейния собствен свят. „Каква деградация!“, помисли си тя и с абсолютна незаинтересованост захвърли прогизналия си шлифер на пода. Изрита от краката си съсипаните високи елегантни обувки и свали от главата си шапчицата,

от която капеше вода. Изглеждаше като раздърпана старица. Нито един нормален мъж не би я погледнал втори път. Полата ѝ също беше мокра. Тя разкопча ципа, свали я и я остави на пода там, където беше паднала. Блузата ѝ я последва. Загърнатата в одеяло и все още треперееща, отиде до прозореца и втренчи поглед в потоците дъжд, които плющяха по паважа. Силният вятър току подхващаше някоя водна струя и я пращаше встрани, а водата в каналите беше неспокойна като в открито море.

Беше краят на април и времето въобще не би трябвало да е такова. За Филомена месец май, с неговата не толкова ярка, но мека и галеща слънчева светлина, беше най-красивият месец във Венеция, макар тя да обичаше най-много месец ноември, защото тогава улиците и мостовете бяха загадъчно обвити в гъста млечна мъгла, която заглушаваше стъпките и обвиваше хората в мистерия. Във Венеция през ноември човек би могъл да бъде анонимен и понякога Филомена предпочиташе да е така.

Тя беше израснала във Венето, област с хълмове и лозя зад Венеция, в малко селце, в което баща ѝ беше хлебарят. Това място беше далеч от блясъка на града, но макар и бедна, Филомена имаше щастливо детство. Тя посещаваше училището в близкия малък градец и беше отлична ученичка. Недоволният ѝ баща непрекъснато ѝ повтаряше, че притежава силен ум, но е прекалено мързелива, за да го използва.

Не беше просто мързелът. Филомена беше открила, че е красива. По онова време тя вярваше, че тези две качества, умът и красотата, са печелившата комбинация. Сега не беше толкова сигурна. Все пак вижте къде се намираше сега — сама във второкласен апартамент, продаваше дрехи, които тя самата вече не можеше да си купи, чакаше да види дали някои от нещата ще се развият така, както ги беше планирала, и дали Боб Хардуик, най-последният мъртъв, не ѝ е оставил поне един от проклетите си милиони.

Беше отишла на погребението, разбира се, защото така предявяваше правата си още на самия гроб, даваше на адвокатите и на всички други да разберат, че трябва да се съобразяват с нея. Включително и на онази кучка, неговата бивша съпруга, която лееше крокодилски сълзи, от които спиралата по миглите ѝ се размазваше и се стичаше по бузите. Филомена винаги внимаваше и в такива случаи

не носеше грим, не слагаше дори руж. Тя искаше да изглежда бледа и измъчена, интересна. И беше успяла да привлече повече от един възхитен поглед. Двама от другите опечалени дори бяха пъхнали в ръката ѝ своите визитни картички, докато се бяха сбогували. Тя обаче знаеше, че те сигурно са женени, а тя нямаше намерение отново да минава по този път. Когато получише онова, което ѝ беше оставил Боб — а той винаги ѝ беше обещавал, че ще се погрижи за нея в завещанието си в противен случай тя не би направила за него онова, което беше направила, тя щеше да се грижи сама за себе си, щеше да е свободна да избере най-подходящия мъж. И този път щеше да държи той да се ожени за нея.

Досега обаче тези планове нямаха развитие. Завещанието не беше прочетено след погребението, както тя беше очаквала, дори не бяха споменали кога ще бъде сторено това. И нейните грандиозни планове сякаш бяха изчезнали в този дъжд, залял цяла Венеция.

Загледана през прозореца, мрачно се питаше дали баща ѝ нямаше да се окаже прав, все пак. Може би тя трябваше да си остане у дома и да стане директорка на училище вместо любовница на милионери, да учи децата, вместо да учи по-старите мъже как да се радват на живота. Може би трябваше да се омъжи за местния строител или някой като него, да има приятна и топла вила и трима синове, за които да се грижи, а после те, на свой ред, да се грижат за нея, когато остарее.

И ето, отново се връщаше на въпроса за възрастта. Беше прекалено стара, за да бъде модел, макар да се беше занимавала и с това в тийнейджърските си години. Не беше естествена пред камерата, не можеше да играе, макар и това да беше опитвала. А в момента беше прекалено късно да обмисля и възможността да стане учителка. Тя потрепери и се загърна по-плътено в одеялото. Истината беше, че нито един мъж, дори селският строител, не я беше помолил да се омъжи за него. Филомена можеше да бъде само любовница.

В очите ѝ бликнаха сълзи, спуснаха се по деликатната извивка на скулите, надолу по красивото лице и устните ѝ усетиха колко солени са те.

— Какво стана с мен? Къде сгреших? — запита тя четирите голи стени. — Какво ще стане с мен?

На вратата се почука. Тя бързо избърса сълзите и отиде да отвори. Беше портиерката, стара, мургава и сбръчкана, загърната в

плетен вълнен шал, обути в обувки с дебели подметки и чорапи, които се бяха смъкнали и набрали при глезените. Потънала в нещастията си, Филомена си помисли, че някой ден и тя ще изглежда така, че също ще стане портиерка и никой няма да ѝ обръща внимание, че и тя така ще наднича в живота на другите, няма да има собствен живот и може би ще го отъждествява с чуждия...

— Писмо за вас. Донесе го куриер — каза жената и ѝ подаде голям квадратен плик. — Макар да не ми е ясно как са успели да го донесат в такова време.

Филомена взе плика, благодари и бързо тръшна вратата под носа ѝ. Виждаше се, че нахалната и любопитна старица си умира да узнае какви са новините, които трябва да бъдат предадени толкова бързо, че дори проливният дъжд не може да попречи. Това обаче не беше нейна работа.

Филомена се отпусна на тясното легло, което през деня ѝ служеше за диван, и започна да изучава плика. Беше от скъпите, а размерите му бяха такива, че сигурно съдържаше покана. Тя го отвори и извади гравиранията картичка. И ококори очи. Беше покана, макар и не такава, каквато очакваше да получи. Беше от личната помощничка на Боб, която я канеше да се присъедини към тях, за да „празнуват живота“ на Боб на плаване по Средиземно море. Ако приемеше, щеше да получи сто хиляди долара. Ако приемеше. Те луди ли бяха? Дали Дейзи Кийн наистина мислеше, че би могла да откаже? Съобщаваше се, че завещанието на Боб ще бъде прочетено последната вечер.

Умът на Филомена започна трескаво да пресмята възможностите. За нея беше очевидно, че всичките ѝ планове и надежди не бяха напразни, все пак.

Тя се усмихваше за първи път от дни, докато пишеше отговора. Разбира се, че приемаше, но просто за да е сигурна, тя се обади по телефона на Дейзи Кийн в Лондон. Отговориха ѝ на първото позвъняване.

— Ало. Мис Кийн? — каза тя. — Филомена Алгарди е на телефона. — На практика, тя мъркаше в телефонната слушалка. — По повод поканата за „бдението“ на бедния Боб. Да, разбира се, ще дойда. Не бих го пропуснала за нищо на света. Ще се видим там, мис Кийн.

Завита уютно с одеялото, легнала на леглото, Филомена започна да планира останалата част от живота си.

ГЛАВА 17.
ЧАРЛС КЛЕМЪНТ
БИВШ ПРИЯТЕЛ, ЗАПОДОЗРЯН №3

Чарли Клемънт се засмя, когато прочете поканата, и веднага я захвърли в кошчето за отпадъци. Това копеле Боб Хардуик, виж го ти, връщаше се дори от гроба, за да го стисне за гърлото. Той беше човек, който винаги получаваше каквото искаше. И все пак Чарли беше нервен — беше сигурен, че в тази покана и в тези сто хиляди, които можеха да бъдат сметнати и за подкуп, има повече неща, отколкото могат да се видят с просто око.

Седнал зад мрачното стоманено бюро, някаква модернистична, но безрадостна версия, той се облегна назад в коженото кресло, допрял върховете на пръстите си, все още усмихнат, макар това да не беше усмивка на удоволствие. Беше висок, едър, привлекателен мъж в началото на петдесетте, с дълга черна пригладена коса, която се къдреше леко на тила. Неспокойните му тъмни очи не пропускаха нищо, устните му бяха тънки, но чувствени. Както винаги, той беше безупречно облечен в тъмен костюм на тънки райета и шита на ръка риза от онези, от които си поръчваше с дюзини от Аскот Чанг, с монограм, разбира се. Обувките му бяха произведени от Лоб, а големият златен часовник беше „Ролекс“. Изглеждаше такъв, какъвто беше — лъскав, блестящ, шарлатанин.

Чарли Клемънт играеше ролята на британец от висшата класа. Нима все пак не беше посещавал най-добрите училища и не беше израснал в компанията на някои от най-известните имена в обществото? Той определено не беше от аристокрацията, не беше дори земевладелец. Бащата на Чарли беше направил пари в бизнеса с хартиени изделия, после ги беше изгубил в несигурни инвестиции, което беше оставило Чарли, на осемнайсетгодишна възраст, с огромно разочарование, защото той беше разчитал на тези пари да му осигурят предпочитания от него начин на живот.

Казват, че всеки бива привлечен от онова, което познава най-добре, а Чарли прекрасно знаеше какво е най-добре за него. Той беше

основал фирма, която осигуряваше „компания от висока класа“, както той се изразяваше, което ще рече, че осигуряваше на пътуващи бизнесмени компания за вечерта. Тъй като Чарли имаше много връзки, бизнесът се оказа успешен още от самото начало и фирмата никога не оставаше без клиенти, както и без желаещи да работят за нея и от двата пола. Въпреки мълвата и клюките, никога никой не споменаваше думата „секс“. Онова, което Чарли казваше на хората, които подигравателно задаваха въпроси за естеството на неговия бизнес, беше, че самотата е „търговски артикул“. Ако човек се погрижи, казваше той, ето, че се получава успешен бизнес. Не всеки вярваше, че противоположността на самотата е отговорът за онова, което Чарли продаваше, обаче той беше достатъчно умен да предотвратява всякакви намеци за сексуални услуги. Признаваше, че неговите момичета са великолепни, че са добре облечени, че умеят да разговарят и да се забавляват. Те изкарваха добри пари и вечеряха в най-добрите ресторанти, танцуваха в най-добрите клубове. И нищо повече от това не се очакваше от тях.

Беше срещнал Боб Хардуик на вечерно парти и беше видял в него обещаващ клиент, затова и на него беше заговорил за самотата. Хардуик го беше поканил два пъти в „Снийдли Хол“, а по-късно го беше поканил за лова на гъски, който се провеждаше всеки август. Беше отишъл, разбира се, но се беше наложило да си тръгне рано заради едно малко недоразумение. Поне Чарли го смяташе за малко. Всъщност Хардуик го беше ударил. След това Хардуик беше преустановил бизнес контакта си с него и го беше заплашил, че ще потърси и по-нататъшно възмездие.

Боб Хардуик беше човек, който имаше влияние в коридорите на властта, и заплахата му не излизаше от ума на Чарли. Месеци наред той се чувстваше така, сякаш над главата му беше надвиснал Дамоклев меч. Не се беше почувствал в безопасност, докато не се беше уверил, че Боб Хардуик е мъртъв. А ето, че сега той се връщаше дори от гроба, за да го преследва. И тази жена, Дейзи Кийн, имаше наглостта да го кани на „бдението“ на Боб за това щуро плаване из Средиземно море.

Извади поканата от кошчето за отпадъци и отново я прочете. *Сто хиляди долара.* Боб със сигурност знаеше как да ги примамва в капана, помисли си той с тънка усмивка. И това: „Завещанието на сър

Робърт ще бъде прочетено във вила «Белкис» на остров Капри“. Е, нима това не беше интересно?

Той се замисли за миг, после, все още нервен, вдигна телефонната слушалка и набра номера в Лондон.

— Чарлс Клемънт за Дейзи Кийн — каза той, когато операторът отговори. Помолиха го да почака и след минути тя се обади.

— Мистър Клемънт? Предполагам, че се обаждате във връзка с поканата?

— Така е. Интересува ме защо Боб Хардуик би желал моето присъствие на това „бдение“.

Тя се засмя — приятен звук. И той си спомни, че я е срещал — висока и червенокоса, със секси устни и никакъв вкус към дрехите.

— Последното желание на сър Робърт беше да заведе група свои приятели на нещо като „празнуване на неговия живот“. Всъщност той иска всички вие да се забавлявате и да прекарате добре на негови разноски. За последен път, нали разбирате. И, повярвайте ми, ако Боб можеше да е с нас на това плаване, щеше да бъде.

— Вярвам — каза Чарли, внезапно взел решение. — Ще бъда там, мис Кийн.

Той остави телефонната слушалка и погледна часовника си. Време за обяд. Навън все още беше студено и той облече връхната си дреха. Слезе по стълбите и излезе навън. Лондонското Сохо беше, както винаги, невъобразима смесица от прекалено много автомобили и прекалено много хора по тесните улици.

Беше забелязал този човек и преди. Той сякаш непрекъснато стоеше срещу офиса му и четеше вестник. Чарли видя, че мъжът го последва, и кожата му настръхна. Дали това не беше полицията? Детектив, облечен в цивилни дрехи? Хвърли бърз поглед зад себе си. Мъжът все още беше там. Чарли тръгна по-бързо. После спря, запали цигара и отново хвърли поглед през рамо. Мъжът си беше отишъл. Той въздъхна от облекчение. След като получи поканата на Боб Хардуик, макар да знаеше, че той е мъртъв, стана ужасно нервен. Усмихна се и продължи да върви. Не забеляза другия мъж, който поднови преследването — смяната беше станала незабелязано от него.

Чарли вървеше бързо, като си пробиваше арогантно път през тълпата, докато стигна до малък клуб, на чиято витрина имаше снимки на добре облечени момичета. Знакът над затворената тъмносиня врата

гласеше: „Мерилинс“. Намръщеният портиер в светлосиния костюм с шапка със златна лента бързо се отдели от стената, на която се бе подпрял, за да изпуши цигарата си, а Клемънт остро му изказа недоволството си, след което влезе в клуба.

По обяд тук винаги се събираше огромна тълпа. Мъжете идваха да гледат стриптийза на момичетата, да ги гледат как танцуват на пилоните и понякога, ако си платят, те да потанцуват специално за тях. Въпреки че специалното шоу, разбира се, се разиграваше другаде — в едно скъпо имение в Париж, където и щеше да отиде Чарли след малко. Това имение беше любимото му място. Според него, нищо не можеше да надмине Екол де Нюи.

Той хвана влака за Париж от гара Ватерло, като благодари на Бога за тунела — тунела, който свързваше Лондон и Париж. След два часа щеше да е там.

Както и човекът на Монтана, който го следеше.

ГЛАВА 18.
ДЕЙВИС ФАРЕЛ
БИВШ БИЗНЕС ПАРТНЬОР, ЗАПОДОЗРЯН №4

Беше приятен ден в Куинс, Ню Йорк, но слънчевите лъчи, които се процеждаха през облака, само подчертаваха сивотата на улиците и непривлекателността на спуснатите капаци на магазините в най-бедната част на града, населена с емигрантски семейства, често пребиваващи тук нелегално. Почернелите тухлени сгради, по външната страна на които се виеха железните противопожарни стълби, гледаха към безрадостните улици, по които не се виждаше нито едно дърво и които малко по-нататък образуваха кръстовище. Още по-нататък бяха малките къщички, които подслоняваха само едно семейство и в които също живееха емигранти, повечето от които от Централна Америка. Те се надяваха на по-добро бъдеще, което обаче можеше да се осъществи само ако си намереха работа със заплата, която да им осигурява повече от насъщния. А без прословутата зелена карта, която да им даде статута на граждани на Съединените щати, те просто не можеха да бъдат конкурентни на пазара за работна сила.

Жените работеха като домашни прислужници в предградията и дори в Манхатън. Те поддържаха стандарт на живот, за която нито една от тях не би могла да мечтае. А мъжете биваха наемани направо от ъглите, по които висяха на групи в очакване на някаква работа за деня — да преместват мебели, да пренасят оборудване или да поддържат нечия градина или просто да свършат каквото и да е, което никой не желае, защото е неприятно или много ниско платено.

Изпращаха децата си, а те имаха много, на училище, но под фалшива самоличност, а след училище по-големите работеха в малките местни магазини — за хляб, за месо, за железарски стоки. Всъщност животът им не беше много по-различен от онзи, който бяха водили в собствената си страна, страната, за която все още мислеха като за свой „дом“, макар и да не искаха никога вече да се завърнат в нея. Америка беше за тях обетованата земя и те искаха да стигнат до това обещание за по-добър живот, да направят нещо от себе си. Единствената им

друга възможност беше да грабват онази възможност, която им се предоставеше — търговия с наркотици, рекет, въоръжени грабежи, банди. Все пак, никой не беше свършен, но всеки трябваше да оцелее.

Като вървеше по улицата, по която нямаше нито едно дърво, Дейвис Фарел не изглеждаше много по-различно от тях. Малко по-ексцентричен може би. Дългата му тъмнокастена коса галеше леко раменете му, кожата му беше маслиново мургава, очите му — много тъмни. Брада скриваше долната половина на лицето му. Беше облечен в сива тениска, дънки и стари, износени маратонки. Спря пред един магазин, чиято витрина беше защитена от железни решетки, и отключи вратата.

На витрината беше закачено знаме, на което на испански беше написано: „Farrelisto. Especialista en Inmigracion“. Само че Фарел беше нещо повече от застрахователен агент, той помагаше на емигрантите да получат виза и жилище.

Не се изненада да види хората, които чакаха пред вратата му. Тревогата ги водеше при него, тук те търсеха отговор на неразрешимите си проблеми. Дейвис Фарел познаваше тези хора. Той живееше там, където живееха и те, в същите жилища. Обличаше се като тях. Говореше испански като тях. Чувстваше се повече испанец или латиноамериканец, отколкото в Кънектикът, откъдето беше родом.

Отвори вратата и пусна клиентите си вътре. Каза им да изчакат малко, дръпна щорите, седна зад дървеното си бюро, което беше виждало и по-добри дни, облегна се назад на стола, чиято седалка лъщеше от многогодишната употреба, натисна бутона на телефонния секретар и се заслуша в бързия и тревожен глас, който говореше на испански, докато отваряше и преглеждаше пощата си.

Вдигна поглед, когато се позвъни на входната врата. Държеше я непрекъснато заключена, защото тук, в този район на града, никога не се знаеше кой се мотае отвън. Този път обаче беше пощальон на велосипед. — Фарел натисна бутона, който щеше да му позволи да влезе, подписа се и пое подадения му плик, като след това отново заключи вратата. Обърна няколко пъти плика в ръцете си, изненадан. Дебел бял плик, на който бяха изписани неговото име и адрес с калиграфски почерк. Не беше виждал такова качество от много години. Усмихна се широко. Може би го канеха на вечеря в Белия дом...

Остави го встрани. Щеше да почака, докато свършеше с клиентите си. Разговаряше с тях на техния собствен език. Един от мъжете познаваше много добре, защото му беше помогнал да получи виза преди две години. Този човек беше постигнал определен прогрес, имаше сигурна работа, беше си купил кола на старо и имаше нужда от застраховка. Фарел му предложи добра сделка. Вторият клиент беше млад, на не повече от седемнайсет, както предположи Фарел. Пребиваваше незаконно в страната, току-що беше слязъл от лодката, беше дяволски уплашен и нямаше къде да отиде. След две телефонни обаждания Фарел му каза да изчака, защото лично ще го заведе в къща, където ще му дадат подслон, а хората ще се опитат да му помогнат да се справи със ситуацията. Така беше по-добре, отколкото да го остави на улицата, където щеше да бъде лесна плячка за наркотиците, бандите и оръжията.

Третият клиент беше жена, която отчаяно искаше да получи заем. Фарел знаеше, че това е невъзможно. Не можеше да ѝ помогне. Обаче извади от собствената си пачка банкноти две по двайсет, за да може тя и децата ѝ да се нахранят поне един или два дни. Обеща да говори с емигрантската служба, за да види какво могат да направят за нея. Тази щеше да е само една от молбите, които щеше да получи днес, а денят с нищо нямаше да се различава от останалите. Само ако се изключеше мълчаливо чакащият младеж.

Фарел взе плика и започна да изучава почерка. Озадачен, го отвори и извади бялата картичка.

Засмя се гръмогласно, когато я прочете. Беше очевидно, че през изминалите няколко години той често беше мислил за Боб Хардуик. Хардуик винаги си беше шегаджия, само че тази шегга беше ненадмината.

Един ден, неочаквано и просто така, Хардуик беше разделил на две живота на Дейвис Фарел. Младият човек от „Уолстрийт“, който отлично играеше на борсата, се беше оказал на улицата и никой — дори хората, които познаваше — не искаше да го вземе на работа. Мразеше Хардуик заради това, мразеше го със сила и страст, които, знаеше, никога нямаше да замрат. Поне не и докато Боб Хардуик беше жив.

След като се погрижи за младия и уплашен емигрант, Дейвис взе метрото до Манхатън, после отиде до паркинга, където го чакаше

неговото „БМВ“. Смени ризата си и облече тъмно и безупречно скроено сако от кашмир, обу скъпи обувки, смени износената си чанта със скъпо кожено куфарче, в което имаше лаптоп, после отиде до „Лексингтън“. Само за няколко минути се озова в друг свят — съвременен офис, целия изграден само от кожа и стомана. Добре облечена млада жена с блестяща, красива руса коса, седеше зад бюрото в приемната. Тя му се усмихна за поздрав и каза, че не е очаквала той да се върне днес.

Влезе в собствения си просторен офис, извади лаптопа от куфарчето си и нареди на секретарката си да му донесе кафе — горещо и силно — от заведението долу. Не беше имал възможността да работи така спокойно и открито отдавна, но сега, след като Боб Хардуик беше мъртъв и не можеше вече да говори, за Фарел се откриваше отново пълна свобода. Да, Дейвис Фарел щеше отново да се върне в света.

Вдигна телефонната слушалка и се обади на Дейзи Кийн в Лондон. Беше решил, че е по-добре да приеме поканата и да разбере какъв е развоят на събитията.

ГЛАВА 19. ДЕЙЗИ

Като се върнах в Лондон, почти веднага при мен дойде куриер с копие на поканата за плаването и бележка от Монтана, която ме уведомяваше, че поканите вече са изпратени и трябва да очаквам отговорите много скоро. Той бил на път за Ню Йорк и щял да се свърже с мен по-късно. Бележката беше кратка и делова. В нея дори не се споменаваха нощта, която бяхме прекарвали заедно в „Снийдли Хол“, той просто ми благодареше, че съм се погрижила за него в бурята.

Неспокойна като котка, аз крачех из огромния апартамент на Боб на „Парк Лейн“, спирах се от време на време, за да втренча поглед през прозорците към сивото небе, надвиснало над „Хайд Парк“. Дърветата тъкмо започваха да се разлистват, а тук-там глухарчетата подаваха веселите си жълти глави над сивия сняг. Пролетта сякаш се раждаше от бурята, развихрила се миналата седмица.

Докато чаках някакви новини от заподозрените и Монтана, аз запълвах времето си, като методично преглеждах книгата на Боб и отделях встрани тези, които според мен имаха нужда от вниманието на адвокат. Никога преди не бях имала достъп до личните книжа и сейфа на Боб, но сега притежавах ключа и знаех, че е моя работа да проверя какво има там. Сейфът беше малък, вграден в стената, полускрит от редицата сака в гардероба в неговата спалня. Когато го отворих, видях, че в него няма много неща — само един от онези големи кафяви пликове, които той винаги използваше.

На плика не беше написано име — въобще, нямаше нищо, което би могло да подсказе какво се крие вътре. Тъй като не исках да надничам в личните дела на Боб, аз се колебаех дали да го отворя, но после реших, че е по-добре да го отворя аз, отколкото някой друг. Ако съдържанието му се окажеше прекалено интимно и определено неподходящо за други очи, щях да го унищожа.

Боб беше запечатал плика с няколко малки лентички тиксо. Отлепих ги и извадих пакет писма в старомодни и тънки пликове,

прикрепени един за друг с ластичка. Всичките бяха до сеньорита Розалия Алонсо Айбара, а адресът беше близо до Малага, Испания. Всичките бяха неотворени, а надписът върху тях гласеше: „Да се върнат на подателя“.

Веднага разбрах, че това са любовните писма на Боб до Розалия, с които той я моли да се върне при него. А тя дори не ги беше отворила. Тъжно. Представях си какво отчаяние е изпитвал, докато ѝ е пишел отново и отново. Пощенските марки върху пликовете бяха отпреди четирийсет години и обхващаха период от три години. Три години на надежди и чакане.

Оставих писмата обратно в сейфа и го заключих. Нямах намерение да чета. Думите, с които Боб беше изразил мъката и любовта си, бяха нещо съкровено. Те бяха предназначени само за очите на Розалия.

Но сега поне разполагах с адрес, който да бъде отправна точка за Монтана, макар че, след всичките тези години, кой знаеше дали Розалия щеше още да е там. Изхвърлих я от ума си, разчистих бюрото и подредих офиса, после отидох да направя същото и с моите собствени стаи.

Боб ми беше дал онази част от апартамента, която беше срещу неговата. „Така се спазва благоприличието, беше ми казал с дяволита усмивка, която беше озарила едрото му лице и беше просветнала в очите му като свещ в непрогледна нощ. Не бихме искали някой да добие погрешно впечатление, нали?“

Както бях направила и със стаята си в „Снийдли Хол“, превърнах и стаите си в апартамента в свой дом и не ми беше лесно да ги напусна сега, да опаковам спомените и подаръците си.

Ретс се влачеше бавно след мен. Виждах, че е разтревожен от промените, и често го водех на разходка в парка, с което се опитвах да му създам чувството, че всичко е наред. Все още не знаех къде ще отида самата аз, но където и да беше, той щеше да дойде с мен.

Изминаха три дни. Питях се какво беше станало с Монтана, но не му се обадох, за да му кажа онова, което бях научила за Розалия. Нямахме начин тя да бъде заподозряна, че е убила Боб. Дори не знаехме дали е жива. Не можех просто да стоя и да чакам телефонът да звънне и тъй като бях обречена да отида на това плаване, реших да последвам

съвета му и да изляза да напазарувам. Затова прекосих „Хайд Парк“, минах по „Найтсридж“ и излязох на „Харви Никълс“.

Два часа по-късно се отпуснах на един стол в ресторанта на горния етаж на един от модерните магазини, заобиколена от чанти, в които имаше дрехи, каквито никога преди не бях носила — деликатни и нежни неща в прекрасни цветове, рокли от шифон, сандали, обсипани с камъни като бижута, меки шалове с ресни, множество звънтящи златни гривни и огромни обеци в тон с тях.

Казах си, че въобще не мисля за това, дали новият ми вид ще се хареса на Монтана. Просто исках да изглеждам добре, когато се изправя лице в лице с бляскавата Даян и умопомрачителната Филомена. Бях много гладна и буквално погълнах обяда и цял галон кафе, после взех такси обратно до апартамента. Ободрена от кофеина, изведох Ретс за нова разходка в парка. Така определено беше много по-добре, отколкото да седя и да чакам обаждането на Монтана.

ГЛАВА 20. ДЕЙЗИ

Когато се върнах в апартамента, ме посрещна пронизителният звън на телефона. Предчувствах, че това е Монтана. Краката ми се превърнаха в желе при звука на гласа му, но си казах, че това вероятно е от облекчение, че най-после се е обадил.

— Дейзи — каза той.

— Монтана — отговорих и го чух да въздиша. — Помислих, че си забравил за мен — добавих.

Знаех, че се усмихва, когато казва:

— Липсвах ти, нали?

— И какво очакваш да отговоря на това?

— „Да“ например ще бъде мил отговор.

— Тогава значи не съм мила.

— Разбира се, че си мила, разбрах го в мига, в който те видях. Помислих си, че си прекалено мила, за да бъдеш забъркана в убийство и тежки телесни повреди.

— Убийство и тежки телесни повреди?

Бях разтревожена и се питах какво ли ще ми каже сега.

— Аз съм в Ню Йорк. — Ще бъда в Лондон утре. Ще можем ли да се срещнем?

— Да, о, да. — Този път не можах да скрия облекчението в гласа си. — И се надявам да ми кажеш, че всичко е шега и няма нужда да идвам на това плаване с теб.

Смехът му беше гръмогласен и заразителен.

— Тогава защо си купи всичките тези скъпи и елегантни дрехи днес?

Онемяла от изненада, възкликнах:

— Ти ме шпионираш!

— Просто те държа под око, макар и отдалеч, така да се каже. Та нали Боб те остави на моите грижи.

Замислих се над това за секунда, после, едва чуто, казах:

— Благодаря.

Макар все още да не вярвах, че там, навън, има човек, който иска да ме убие.

— Всичко това е част от моята работа — изрече бързо и безгрижно Монтана. — Е, какво ще кажеш да вечеряме заедно утре? Ще те взема към осем. Съгласна ли си?

— Къде ще отидем?

Защо казах точно това? Мъж ме канеше на вечеря, а аз мислех къде ще отидем.

— „Макдоналдс“ — каза той. — Ще се видим в осем.

Той се смееше, когато затвори. Телефонът звънна отново, и то почти мигновено. Тя си помисли, че сигурно той се обажда, защото разговорът остана незавършен.

— Бих искала *Голям Мак* и огромна порция пържени картофи — казах.

Непознат глас каза:

— Така ли?

— О, о... Съжалявам... Очаквах друго обаждане...

— Няма нищо лошо в един *Голям Мак* — каза непознатият. — С Дейзи Кийн ли говоря?

— Да.

— Ами, здравей, Дейзи. Казвам се Дейвис Фарел.

— О! Да. Разбира се...

Бях сварена неподготвена и не знаех какво да кажа.

— Искан да ти благодаря за милата покана. Прочетох некролога на Боб в „*Ню Йорк Таймс*“. Трагично, абсолютно трагично. С Боб се познавахме от няколко години, нали знаеш... Много вода изтече под моста оттогава, би могло да се каже. Боб беше винаги готов да помогне, когато човек имаше нужда от това, и ако той решише, че помощта е необходима. И, Господ ми е свидетел, мис Кийн, тази щедра сума от сто хиляди долара не е единствената причина да приема поканата, но със сигурност много ми помогна да взема решението. Признавам това, за да не помислите, че ще дойда под някакъв фалшив предлог.

Изпитах симпатия към Дейвис Фарел — той говореше така хубаво, с такива добри чувства, за Боб. И поне признаваше причините, поради които щеше да дойде на плаването. Парите бяха просто още един допълнителен стимул.

— Ще очаквам с нетърпение нашата среща, мистър Фарел — казах аз.

— Дейвис, моля. И аз ще очаквам с нетърпение да те видя, Дейзи. Мога да те наричам така, нали?

Представях си го — тъмносин блейзър, панталони в цвят каки, скъпи обувки от естествена кожа, вратовръзка на райета, добри маниери. Идеалният джентълмен. „А това винаги има значение“, казах си, докато отговарях, че, да, може да ме нарича Дейзи и очаквам с нетърпение да го видя на яхтата. Той каза „довиждане“, но с думите „hasta la vista“.

Застанах пред високите до тавана прозорци, които гледаха към натовареното улично движение по „Парк Лейн“ и парка по-нататък, потънал в мъглата, която се събираше в падащия здрач. Мислех за Боб и за времето, което двамата бяхме прекарвали заедно тук. Партитата, интимните вечери, обсъжданията на моето бъдеще — всичко това беше непрекъснат извор на грижа за Боб.

— Някой ще трябва да се ожени за теб и да ме освободи от грижи — измърмори недоволно той след един наш особено ожесточен спор.

Не можех да се сетя за какво спорехме тогава — май че не беше успял да спази някаква уговорка и обвиняваше мен за това, а аз му отговорих, че той просто е едно мързеливо копеле и би трябвало да може и сам да се грижи за себе си.

— Ставаш прекалено много англичанка — оплака се той тогава. — Мислех, че най-после съм намерил мила и отстъпчива жена, от онези, които правят всичко за мъжа, а не някоя от съвременните кучки, които непрекъснато говорят за равни права и други неудобни неща.

Тогава му отговорих, че аз също вярвам в равенството на половете и че бих могла да намеря не един мъж, който да го освободи от грижата за мен, щом той иска така. Което обаче аз самата не исках, защото по онова време бях изключително независима и случайните ми връзки имаха повече общо със секса, отколкото с любовта и брака.

— Секс? Сигурна ли си, че знаеш какво е това? — беше ми се присмял Боб, с което ме беше ядосал още повече. — Накрая ще трябва аз да ти намеря мъж, предполагам — беше добавил, без да обърне внимание на сълзите на гняв, изпълнили очите ми, втренчил замислен

поглед в пространството. — И, по дяволите, аз дори вярвам, че разполагам с правилния човек.

Казах му тогава, че нямам нужда от мъж, че не искам никаква връзка, че и така съм добре и че много му благодаря. Усмихнах се, защото си спомних отговора му.

— Дейзи, любов моя, ти си от онези жени, които никога няма да бъдат цели, завършени личности без мъж. В момента имаш мен. А какво ще правиш после? Както обикновено, подозирам, че отново аз ще съм този, който ще трябва да се погрижи за теб.

Чистачката, която идваше всеки ден, си беше отишла и бях сама в големия апартамент. Вече беше тъмно. Светлините на фаровете проблясваха по „Парк Лейн“, глобусите на уличните лампи светеха в златисто сред дърветата в „Хайд Парк“. Внезапен, силен бриз връхлетя в стаята и Ретс, излегнал се на пода под прозореца, вдигна глава и ме погледна с надежда.

Сърцето ми се качи в гърлото, обърнах се рязко и втренчих поглед в тъмната стая. Разбира се, нямаше никого.

— Тук сме само ти и аз, Ретс — казах високо и побързах да запаля осветлението. Но се огледах нервно, защото почти очаквах някоя лоша шега от Боб — например да се върне, за да се смее последен. Но дори той не можеше да направи това.

ГЛАВА 21. ДЕЙЗИ

Ретс лежеше в скута ми и похъркваше, а мислите ми се насочиха към Бордоле. Все още не ѝ бях казала за Монтана, нито за плаването. Сега бързо набрах номера ѝ. Тя отговори незабавно, макар че гласът ѝ звучеше сънено.

— Здравей — казах.

— Здравей и ти — отговори тя и се прозина. — Какво има?

— Събудих ли те?

— Не... Е, не точно...

Виждах я съвсем ясно, седнала в леглото, как отмята назад късата си руса коса, как протяга ръка към очилата си. Беше силно късогледа и винаги слагаше очилата си, когато разговаряше по телефона, като че ли това ѝ помагаше да чува по-добре.

— Прекъзвам ли нещо? — запитах и се усмигнах, като се чудех кой ли е мъжът в леглото ѝ.

— Нищо важно — увери ме с въздишка. — Искаше ми се да беше така — добави тя печално, с което ме накара да се засмея, защото въпреки трите си брака Бордоле все още „сериозно“ търсеше любовта.

— Е, как вървят нещата? — запита тя.

Знаех, че запалва цигара, и я чух как се закашля, макар, знаех го, тя да беше отдалечила слушалката от ухото си с надеждата, че няма да чуя. Сега беше мой ред да въздъхна. Толкова често ѝ бях повтаряла, че не трябва да пуши, но тя винаги ми отговаряше с дяволита усмивка: „Но какво ще правиш, ако не запалиш цигара?“

— Искаш ли да отидеш на плаване? — казах така изведнъж, че нямаше как да не бъде изненада.

— Ти шегуваш ли се? Човек трябва да е на шейсет и пет или дори по-възрастен, за да отиде на плаване... Май такива са правилата.

Тя се прозина отново, но замълча, когато започнах да ѝ обяснявам как стоят нещата. Казах ѝ, че това ще е необикновено, затворено за малък кръг хора, плаване на луксозна частна яхта. После ѝ прочетох писмото на Боб.

— Той сигурно е започнал да полудява — каза тя направо, когато свърших. — Какво си мисли, че прави, като те изпраща на плаване с всички тези странни хора?

— Монтана ще е там, за да ме защити.

— Монтана?

— Хари Монтана. Частен детектив. Той дойде на погребението. Боб започнал разследване на заподозрените, за да разбере какво замислят.

— Той със сигурност не се е постарал особено, щом някой наистина е убил Боб. Сигурна ли си, че този Монтана е добър в работата си?

Изведнъж започнах да си задавам въпроси. Аз не знаех кой е Монтана *всъщност*, знаех само онова, което ми беше казал той. Но той наистина беше в списъка служители на Боб, наистина работеше с адвокатите на Боб и, изглежда, познаваше всички замесени в развитието на нещата.

— Предполагам, че е добър — казах, но с известно съмнение. — Поне така изглежда.

— Може би ще е по-добре да дойда на това плаване все пак — каза тя. Звучеше доста разтревожено, отново се закашля. — Изпрати ми по електронната поща датата и ще се срещнем в Лондон. Окей?

— Окей — казах и изпитах облекчение. — И Бордоле... благодаря.

— За какво? — каза тя и пак се закашля. — Аз съм ти приятелка, нали?

ГЛАВА 22. МОНТАНА

Когато Монтана беше в Лондон по работа, закусваше в сладкарница „Валери“ в Сохо, където разполагаше с апартамент. Винаги беше едно и също — кроасан и много силно кафе. Обядваше, където се случеше да бъде по обяд и когато почувстваше глад, а повечето пъти вечеряше, за предпочитане, в някой индийски или китайски ресторант. Онази вечер той реши да заведе Дейзи в „Ред Форт“ на „Дийн стрийт“.

Нямаше таксита и той тръгна по „Пикадили“, а после скъси пътя, като мина по задни и по-преки улички, докато стигна до „Парк Лейн“. Беше закъснял с десет минути, когато даде името ѝ на портиера. После изчака да се обадят на Дейзи по домофона. Когато му разрешиха да влезе, портиерът го придружи до асансьора и натисна бутона.

Вратите на асансьора се отвориха директно в апартамента, пред Дейзи, която стоеше със скръстени ръце. Беше облечена в тясна черна рокля с дълги ръкави с дълбоко деколте във формата V. Роклята беше до коленете и разкриваше стройните ѝ крака. Дългата ѝ красива шия се подчертаваше от смарагдова огърлица. Зеленото караше цвета на очите ѝ да изпъква, а дългата ѝ червена коса падаше пицно и красиво по раменете. Монтана, с възхищение, си помисли, че видът ѝ е за милиони долари. Ретс седеше на пода до нея, наклонил въпросително глава на една страна.

— Закъсня — каза тя вместо поздрав.

— А ти си много красива тази вечер — отговори той и добави, че съжaliaва.

— Съжaliaваш за комплиментата? Или за това, че закъсня?

— Изборът е твой — каза той уморено. След две почти безсънни нощи не беше в настроение за словесни битки.

За негова изненада, Дейзи се усмихна.

— Само се пошегувах. — Обещах си тази вечер да се държа добре с теб.

Монтана отново се изненада, когато я видя да се изчервява. У Дейзи имаше нещо неустойимо мило въпреки остротата ѝ. Беше чул историята за брака ѝ от Боб и разбираше защо тя непрекъснато се защитава от мъжете. Не можеше да я обвинява, но мислеше, че е време да загърби всичко това и да продължи да живее.

— Хайде, влез и ми позволи да ти приготвя питие — каза тя с нисък и сладък глас, който погали слуха му и му достави удоволствие, а после го въведе в огромната всекидневна.

Прозорците заемаха цялата стена и през тях се виждаха върховете на дърветата, полускритата от облаци луна и веригата червени светлини от задните фарове на автомобилите долу.

На стената висяха четири големи картини, макар нито една от тях да не беше от художник, познат на Монтана. Бучката лед потракваше в чашата бърбън, която Дейзи му подаде.

— Разбра ли нещо за Розалия?

— Жената, която искала нормален живот със съпруг, който да се връща вечер у дома, истинско семейство — каза тя. — Мисля, че я открих. — И Дейзи му разказа за писмата от Испания.

— Защо веднага не ми се обади с тази информация? — запита той, раздразнен.

Тя сви рамене.

— Не мислех, че е толкова важно. Това е надничане в личния живот на Боб, а и тя едва ли може да бъде заподозряна. Обичала го е истински.

— Дали поради тази причина Боб я е включил в завещанието си?

— Подозирам, че би могъл. Но не можеш сериозно да мислиш, че Розалия би искала да му отмъсти за нещо. Все пак *тя* е била тази, която го е напуснала.

— Не знаем това със сигурност. Имаме само думите на Боб за случилото се, знаем само неговата версия. Кой би могъл да знае какво точно се е случило между мъж и жена, освен тях самите? Не виждам мотив за убийство, но още не съм разговарял с Розалия. Нямам представа що за човек е тя, нито пък на какво е способна.

— Но ти откри Дейвис Фарел. Той се обади вчера, за да приеме поканата ми. Харесах го. Беше единственият, който започна разговор за Боб.

— Фарел може да бъде много очарователен, особено с жените. Открихме, че продава застраховки на емигранти от латиноамерикански произход в Куинс.

— О!

Дейзи изглеждаше толкова изненадана, че Монтана се усмихна.

— Хайде да отидем да вечеряме.

Кучето гледаше с тъжни очи как вратите на асансьора се отвориха, а после започнаха да се затварят след тях. Монтана му обеща да го разходи веднага щом се върнат.

ГЛАВА 23. МОНТАНА

Монтана и Дейзи, хванати под ръка, отидоха до края на „Парк Лейн“, където имаха късмет и намериха такси. Вятърът непрекъснато запращаше кичури коса в лицето ѝ и той нежно ги отметна назад. Косата ѝ беше копнинена, тежка. Дейзи му хвърли нервен кос поглед. Двата мълчаха в таксито на път за ресторанта. Стигнаха, таксито спря и Монтана ѝ помогна да слезе. Ръката на Дейзи беше студена.

— Студени ръце, топло сърце — каза тя насмешливо, макар той веднага да забеляза, че в следващата секунда ѝ се прииска да не го беше казвала. — Всъщност стъпалата ми са винаги студени — добави тя, с което го накара да се засмее. След това изражението на лицето ѝ отново стана тъжно.

— Имаш нужда от пикантна индийска храна, за да може кръвта да се раздвижи във вените ти. Хайде, бейби, да хапнем.

Беше минало толкова много време, откакто някой мъж беше наричал Дейзи „бейби“, че тя буквално се разтопи.

— Аз бих искала rogan josh и keeta naan — каза тя лакомо, защото беше прегладняла.

— И пиле „Тандоори“, и агнешко „Масала“...

— Да, всичко! — съгласи се тя, когато двамата заеха една ъглова маса.

— Вино? — запита Монтана.

— Бира. „Кингфишер“. — Тя беше познавачка на бирата.

Той даде поръчката на келнера, после хвана ръката ѝ през масата.

— Хайде да не се караме — каза тихо.

— Добре — отвърна тя, но доби ужасно страхливо изражение, когато той поднесе ръката ѝ към устните си.

Ръката ѝ, която беше толкова студена само преди минути, сега излъчваше топлина — кръвта се беше разбушувала във вените на Дейзи.

— Наистина ли мислиш, че трябва да правиш това? Искам да кажа, да целунеш ръката ми?

— Това е извинение. А сега бих искал да поговорим по работа.

— Разбира се — каза тя, разочарована.

— Досега са приели четирима от поканените — каза Монтана бодро. — Бившата съпруга, бившата любовница, бившият приятел и бившият партньор. Не са приели все още ученият и бившата любима.

— Всички тези бивши. — Дейзи мрачно си откъсна парченце от пилето. — Защо, за бога, му беше необходимо на Боб да ги... съживява всичките?

— Знаеш причината. А ние двамата с теб ще трябва да открием дали подозренията на Боб са били основателни или не.

Келнерът донесе keeta naap, питка, пълна с подправки и агнешко месо. Монтана я разкъса и постави едно парче в чинията ѝ.

— Утре заминавам за Мюнхен — каза той. — Разполагам със следа, която може да ме отведе при Мариус Допелман. Той обаче ме изненадва. Изглежда, просто е изоставил работата си върху един секретен проект, опаковал е багажа си и повече никой нищо не е чул за него. ФБР твърдят, че нищо не знаят, както и всички официални власти, с които се свързах. Удрям на празно и започвам да се питам какво е онова, което Боб е знаел, а аз не знам. И защо той не ми го е казал.

— Боб винаги е обичал да играе игри.

— Трябва да видя писмата, които е писал на Розалия. Защо да не се върна с теб след вечерята и да ги погледна?

Дейзи въздъхна, но се съгласи. Монтана ѝ се усмихна.

— И така? Какво си купи за плаването?

— Наистина ли някой от твоите хора ме следи?

— Не забеляза ли жената в магазина, която също гледаше дрехите, на няколко метра от теб? Или мъжът от съседната маса в ресторанта? Той беше зад теб и когато ти се прибра у дома си.

Дейзи беше шокирана.

— Не знаех, че такива неща наистина се случват!

— Нали затова ми плащат. Помни, трябва да внимавам с теб, защото ти си най-ценното притежание на Боб.

— Той никога не ме е притежавал, както знаеш! — казах ядосано.

Монтана се запита дали тя въобще някога ще се откаже от тези защитни реакции.

— Съмнявам се, че някой някога ще те притежава — каза той тихо.

— Помолих Бордоле да дойде на плаването с мен.

— Чудесно. Ще е добре за теб да имаш приятелка до себе си. Аз ще поканя и някои други хора, които Боб е познавал, плюс двама от моите агенти, които да наблюдават всички. Те ще бъдат част от екипажа и ще е по-добре да не знаеш кои са, за да не ги издадеш по някакъв начин.

— Звучи забавно — каза Дейзи горчиво.

Като се нахраниха, взеха такси обратно до „Парк Лейн“. Влязоха в апартамента и Дейзи му подаде пакета писма на Розалия.

— Не съм ги чела — каза тя. — Не е редно да се четат писмата на хората.

Монтана кимна, после си спомни, че беше обещал разходка на Ретс. Изведе го в парка, макар въздухът вече да беше доста влажен. А като се върна горе, пожела лека нощ на Дейзи.

— Ще ти се обадя — каза той.

А после, неспособен да устои на меките ѝ, уязвими устни, той я целуна леко. Последното, което видя, когато вратите на асансьора се затвориха, беше как Дейзи допря длан до устните си — там, където той ги беше целунал. Надяваше се тя да не съжалява за целувката.

ГЛАВА 24.
МАРИУС ДОПЕЛМАН
БИВШ БИЗНЕС ПРИЯТЕЛ, ЗАПОДОЗРЯН №5

Най-очарователният град в Германия се намира в Бавария и не е много далеч от покритите със сняг австрийски Алпи. В онзи ден обаче Мюнхен беше скрит от тежко одеяло облаци, от които непрекъснато ръмеше дъжд, студен и неприятен. Хората едва сгъваха чадърите си и се налагаше отново да ги разпъват. Мъжете мръщеа вежди, а косите на жените увисваха безжизнени, натежали от влагата. Всички бяха нещастни, потиснати от мрачното време, докато бързаха да се приберат по домовете си. За да се разсеят, много от тях се отбиваха в уютните кафе-барове, където с удоволствие отпиваха от своята мюнхенска бира, поръчваха си по чаша вино или шнапс и така отлагаха момента, в който отново щяха да се изправят срещу отвратителното време.

Един от тези мъже беше Мариус Допелман, или както сега се наричаше — Маркус Ман. Нисък, необичайно слаб, облечен в стар бежов шлифер, без шапка, която да предпазва оредяващата му кафява коса, той бързо влезе в близкото кафе. Вместо да седне на терасата, където оживлението беше много по-голямо, той влезе в бара и се настани до една маса. Стъклата на очилата му веднага се замъглиха. Той ги свали и ги избърса с книжна кърпичка. Бяха много дебели, а сега, когато ги нямаше, се виждаше, че очите му са ледено зелени и също толкова безизразни.

Като постави очилата отново на носа си, подобен на клюн, Допелман, прокара длани през къдравата си мокра коса и си поръча чаша червено вино. „Бордо“, каза той по своя колеблив начин, който създаваше погрешно впечатление у срещнатата страна, защото той прекрасно знаеше какво иска. Барманът му показва бутилката и Допелман внимателно прочете етикета, после кимна одобрително. Това в никакъв случай не беше някое превъзходно и скъпо вино, а само приятно, от район, където се произвеждаха добри вина. Само че да си поръча „Бордо“, го караше отново да се чувства богат.

Беше научил много за виното от Боб Хардуик, когато работеше в Съединените щати. Десет години бяха изминали от онази тяхна първа среща. Тогава той беше още млад и срамежлив, новак в света на големите пари и разпуснатите нрави. Но той се учеше бързо и скоро откри, че това му харесва. Обичаше доброто вино и екзотична, пикантна храна, бързите автомобили и една специална жена. Не беше мислил за тази жена от дълго време и нямаше намерение да го прави сега. Вместо това извади сгъната изрезка от вестник от вътрешния си джоб, приглади я върху мраморната повърхност на масата и прочете — за кой ли път — набиващия се в очи некролог на сър Робърт Уолдо Хардуик.

Облегна се назад и отпи замислено от виното. Спомни си какви бяха нещата някога, когато беше млад и всички говореха, че е гений. А той самият знаеше само, че е добър в онова, което прави. Беше учен, инженер, и умът му не знаеше граници — нещо, което му позволяваше да разрешава проблем след проблем и да открива нови методи в своите проучвания на космическите пътувания. „Попитайте Допелман“, това беше станало всеизвестна шега в неговите кръгове. И макар да беше незначителен човек във всеки друг аспект на живота, той се къпеше в лъчите на това всеобщо одобрение.

Името на Допелман не беше споменато в некролога на Боб Хардуик сред многото други имена в областта на бизнеса, науката и изкуствата. В известен смисъл, беше радостен, че никой вече не го споменава. Той беше човек, когото бяха забравили, вчерашна новина, както се казва, и така му харесваше. Не искаше никаква част от миналото в живота си, искаше да мисли единствено за бъдещето. Настоящото беше онова, с което се справяше в момента. Всекидневна борба за живот, в който вече нямаше никакво обещание.

Маркус Ман, предишният Мариус Допелман, един от най-добрите научни умове в света, сега преподаваше в малко училище в предградията на Мюнхен. Опитваше се да вкара основните елементи на науката в безразличните към нея млади умове и всъщност всеки ден претърпяваше поражение. Не така си беше представял той живота, но тъй като в миналото му се криеше ужасна тайна, беше благодарен дори за тази работа.

Сгъна отново изрезката и я прибра в джоба си, отпи от виното си и втренчи замислен поглед в старото огледало зад бара. Но виждаше в

него не собственото си отражение, а лицето на Боб Хардуик. Широкото и неприятно лице на Боб с неговите безмилостни сини очи, чийто поглед, когато беше ядосан, буквално можеше да одере кожата от лицето ти. Както Допелман знаеше. И имаше причина да знае.

Той изпи виното си, и плати сметката, като преброи внимателно монетите и добави абсолютно точния бакшиш. Макар да беше беден, той никога не би излъгал за бакшиша, защото произхождаше от работническата класа и знаеше какво е значението му. Вдигна яката на палтото си, отвори тежката врата и излезе навън, за да се изправи лице в лице, отново, с природните стихии.

Отиде бързо до спирката на метрото и имаше късмет да се качи на влак, който тъкмо тръгваше. И тъкмо навреме, като едва не събори на земята човека на Монтана, който скочи вътре след него. Двамата се залюляха опасно за миг, после Допелман възстанови равновесието си, извини се на непознатия и се настани в едно купе до прозореца, след което втренчи поглед в пейзажа. Нито веднъж не се огледа.

Човекът на Монтана се настани на задната седалка, като много внимаваше погледът му да не срещне този на Допелман в отражението на прозореца. Започна да преглежда вечерния вестник. Когато Допелман слезе, той го последва. Видя го да отива до редицата велосипеди и да отключва своя. След Допелман потегли и втори човек, който в онзи момент също отключваше велосипеда си. Първият мъж бързо набра номера на Монтана в Мюнхен и му предостави информацията.

Каквото и да беше времето, Допелман винаги се наслаждаваше на карането на велосипед до дома си. Живееше на тясна уличка, която се изкачваше по едно леко възвишение, като минаваше покрай група от три малки къщи и два хамбара, а после изминаваше още две мили до мястото, където пътят свършваше и имаше занемарена едноетажна сграда с хлътнал керемиден покрив и здрава дървена врата, някога боядисана в зелено, но сега вече сивкава на цвят заради вятъра, дъжда и снега. Единият прозорец беше преграден с дъска, а другият беше толкова малък, че едва пропускаше светлината. Наклоненият на изток комин приличаше на дърво, приведено от вятъра.

Голямо куче, смесица между овчарска порода и господ знае какво, се приближи, подскачайки, към Допелман. Той подпря велосипеда си на бялата стена, после прокара длани през мократа си

коса. Наведе се, погали кучето, обуздавайки неговата неистова радост. Кучето беше лъчът светлина в неговия мрачен свят. Бяха заедно вече от три години, то пазеше порутената къща така, сякаш тя беше царски палат. Не че имаше нещо, което би могло да бъде откраднато, но поне държеше вандалите надалеч.

Кучето и човекът влязоха вътре и скоро от комина започна да излиза пушек, а във въздуха се понесе ароматът на омлет. Допелман, или Ман, си беше у дома.

Монтана шофираше взетата под наем кола бързо и сръчно сред натовареното мюнхенско улично движение. Скоро той се озова в предградията, а после — и извън града. Пътят стана по-тесен, чакълът се превърна в кал, по която имаше дълбоки бразди. Пред него, през потоците дъжд, който измиваше зеленината и я караше да блести, изникна къщата на Допелман. Монтана си помисли, че тя изглежда като илюстрация от приказката „Хензел и Гретел“ — всичко, от което имаше нужда, беше, дървар в прилепнали панталони и шапка с перо и щеше да е съвсем като излязла от вълшебна приказка на братя Грим.

Когато паркира, вратата на къщата се отвори и към него се хвърли огромно куче, разкрило зъби в зловещо ръмжене, което показваше и добре развити дробове. Монтана остана в колата, а Допелман последва кучето си.

— Кой си ти? — извика Допелман, когато се приближи достатъчно.

Монтана свали прозореца на около сантиметър или два.

— Нося ви съобщение от Боб Хардуик, хер Допелман.

Допелман се закова на мястото си. Гласът му приличаше на ръмжене като това на кучето, когато каза:

— Боб Хардуик е мъртъв.

— Това е нещо като съобщение от гроба. — Монтана го следеше внимателно за някаква реакция. Нямаше такава. Не можеше да се разбере нищо по изражението на Допелман. — Имам нещо за вас от Боб. Подарък. И покана.

Допелман се поколеба, очевидно разкъсван между желанието да го прати по дяволите и любопитството. После накара Монтана да го чака, за да заведе кучето обратно в къщата. Затвори внимателно вратата, за да не може то отново да излезе. Върна се бавно при колата с

вид на човек, тръгнал към бесилото — с неохота и ужас, но все пак неспособен да избяга. Монтана слезе от колата, за да го посрещне.

— Не се тревожи — каза той на немски. — Това е просто знак на добра воля от страна на Боб. Надявам се, че ще го видиш от тази му страна и ще приемеш.

Допелман като че ли беше успял да постигне контрол над чувствата си. Взе плика, отвори го и прегледа поканата. По лицето му не се изписа нито изненада, нито следа от загриженост. Монтана си помисли, че той би бил чудесен играч на покер.

— Боб Хардуик винаги виждаше слабостите на хората — каза накрая Допелман. — Той е знаел, че ще приема.

Монтана кимна. Все още не знаеше каква е историята на Допелман, но щеше да разбере.

— Очевидно ще имате нужда от финансова помощ, за да стигнете до Монте Карло. Ще помоля адвокатите да ви изпратят в аванс вашите сто хиляди долара. Ще платим пътните ви разходи.

— Благодаря — каза Допелман тихо. После се завъртя на пети и се прибра вътре, като затвори решително вратата след себе си.

Монтана

Докато шофираше обратно към Мюнхен, Монтана се питаше какво ли се е случило в миналото на Допелман, че той, един от най-великите умове в науката, е така изолиран от света, оставен едва-едва да преживява. Обади се на връзката си в Мюнхен и уреди двамата да се срещнат на вечеря в ресторант, който, с превъзходната храна и лукса си, беше на светлинни години от района, където живееше Допелман. Монтана щеше да научи повече за Допелман от връзката си. А утре щеше да вземе самолет до Малага. Там щеше да се срещне с последното звено от веригата заподозрени.

ГЛАВА 25.
РОЗАЛИЯ АЛОНСО АЙБАРА
ПЪРВАТА ИСТИНСКА ЛЮБОВ НА БОБ,
ЗАПОДОЗРЯНА №6

Розалия седеше тихо в обедната тишина на дома си, разположен на върха на хълма. Очите ѝ бяха полузатворени, усещаше ясно аромата на жасмина, който растеше в изобилие над белите стени, и на лавандулата, която се гушеше под тях. Видя едно колибри да кръжи над оранжевия хибискус, а после видя как водата във фонтана се раздвижи и плисна, когато друга малка птичка се окъпа в нея. Видя всички тези неща и по-скоро усети аромата им, но нищо не чу. Защото Розалия беше глуха.

Глухотата я беше сполетяла внезапно. Просто изведнъж започна да чува нещата така, все едно идваха от много далеч. „Сякаш долитат от дълъг, дълъг тунел“, беше казала тя на лекаря, озадачена. Очакваше той да каже, че това е просто някакъв вирус, който ще изчезне след време. Но не беше вирус и не изчезна, а след година тя беше напълно глуха. Беше свикнала да се нагажда към този свой недъг, като четеше отлично по устните. Въпреки помощта на слуховия апарат, тя вече не можеше да чува членовете на семейството си. Пазеше техните гласове в спомените си. Четеше отлично по устните. Но най-голяма трагедия за нея беше, че не можеше да чува гласчето на четиригодишната си внучка. Двете обаче се бяха научили да общуват много отдавна и се разбираха прекрасно.

Розалия предпочиташе да остава тук, където беше в безопасност, а също така и щастлива, където всички разбираха проблемите ѝ със слуха и където можеше внимателно и спокойно да обяснява това на гостите в нейния малък и хубав хотел „Ла Финча де лос Пасторес“ или, в превод, „Ранчото на пастирите“.

Хотелът принадлежеше на семейството на Розалия от поколения. Някога това беше толкова бедна постройка, че едва се различаваше от хамбара, в който държаха животните, а над него имаше стаи, в които живееха. Някога, в добрите стари времена, храната биваше приготвяна

от овчарите в желязно гърне в голямата камина, пред която в ранна пролет оставяха новородените агънца, за да не умрат от студ. Към това бедно ранчо принадлежеше и земя. По нея растяха бадемове и цитрусови дървета и кестени, а още по-надалеч, в подножието на планината, бяха горите. Всичко това не се смяташе за много, а и не струваше много по онова време. На семейството се налагаше да се изхранва и от онова, което успяваше да изкара от продажбата на бадеми и портокали, част от които обаче биваха давани за храна на добитъка.

Онези дни отдавна бяха отминали, разбира се, но Розалия още помнеше уморените магарета и панерите пред тях, пълни с бадеми. Помнеше разнасящия се над всичко аромат, когато бадемовите дървета цъфтяха — толкова силен, та чак спираше дъха ти. Спомняше си аромата и на цветчетата на портокаловите дръвчета, които бяха толкова красиви, че на малките момиченца им се искаше да ги късат и да ги носят в косите си. Девоjkите имаха особен късмет, ако се омъжеха през пролетта и можеха да забодат такова цветче в косите си. Но дори тогава ранчото беше завладяно от отчаяние — то вече не беше обитаемо, а овцете отдавна ги нямаше. Година след година, то ставаше все по-разнебитено, докато накрая покривът хлътна навътре и то беше завладяно от ветровете и дивите животни.

Когато беше на седемнайсет, Розалия напусна селото си, за да отиде да живее в крайбрежния град Малага. Там тя започна да овладява тайните на готварството в най-добрия хотел. Точно там срещна Боб Хардуик и се влюби в него. Но дори истинската любов не успя да победи различията между тях и когато Боб тръгна, за да търси успеха и богатството другаде, тя не го последва. Такъв беше нейният избор и тя знаеше, че е най-добрият за нея.

Срещна по-възрастен мъж, Хуан Делгадо, собственик на малко кафене. Омъжи се за него и двамата имаха три деца. Тя му помагаше с приготвянето на ястията в кафенето. Той умря внезапно и я остави без пари и без собствен дом. Тя нямаше избор, освен да вземе децата и да се върне в селото, от което беше дошла. Настани се в ранчото, което беше наследила поради няколко смъртни случая в семейството.

В началото, с помощта на съседите, тя и трите ѝ деца възстановиха малка част от него — само две стаи — с цената на доста усилия. Да, работата беше много, тежка и мъчителна, но накрая все

пак имаха покрив над главите си. Междувременно, тя работеше в кафенето в селото. Печелеше толкова, колкото да храни семейството си, и беше благодарна на жителите на селото, които даваха на децата ѝ дрехите, станали малки на техните деца.

Когато към онези стаи бяха прибавени още две, тя започна да приема пътници, които, освен на подслон за през нощта, можеха да разчитат и на вечеря. През годините стана известна със своята кухня и, окуражена от гостите си и с много упорита работа, плюс трудно получения заем от банката, тя успя да превърне ранчото в прекрасна андалуска провинциална къща. Наследената полуразрушена сграда се превърна в очарователен малък хотел, посещаван от хора, които се наслаждаваха на елегантната му сеплост. Като нея, те обичаха градините и залесените хълмове, заслонени от извисяващите се над тях планини, обожаваха абсолютното спокойствие и тишината, обичаха доброто вино „Риоха“ и прекрасното шери от Херез, и особено изстуденото „Амонтиладо“, както и превъзходната храна, която Розалия продължаваше да приготвя. Много от тях идваха тук година след година и биваха посрещани от най-голямата дъщеря на Розалия, Магдалена, която сега управляваше хотела.

Розалия живееше в собствената си къща, която беше свързана с главната голяма къща ранчо с аркада. Тя беше заобиколена от стена, която водеше, както обикновено в Испания, във вътрешен двор, в който имаше изобилие от цветя и където в момента седеше Розалия и се наслаждаваше на мира и спокойствието. Умът ѝ обаче не беше спокоен, защото в него постоянно живееше споменът за Робърт Хардуик. Нейният Роберто.

Беше научила за смъртта му от вестниците само преди две седмици. Когато беше прочела онези редове, с тях като че ли си беше отишла и половината от живота ѝ. Винаги си беше фантазирала, че може би някой ден ще го види отново, че някой ден той отново ще се появи в живота ѝ — едър и енергичен, ще излъчва онова мъжко присъствие, което покорява всичко наоколо, тя ще му покаже своя свят, а той ще ѝ разкаже за неговия. Розалия въздъхна. Това никога нямаше да се случи. Роберто нямаше да разбере защо тя се е „погребала“ тук в този вътрешен двор, но щеше да разбере и дори да се възхити на бизнеса и хотела ѝ. А тя никога не би разбрала неговия свят, в който

той летеше с частния си самолет на разни срещи в Ню Йорк, Каракас или Сидни.

Тежката дървена врата се отвори и към нея заподскача внучката ѝ Изабела, към която всички се обръщаха с Бела. Момиченцето беше облечено в захарно розова рокля на черни точки, като онези, в които танцьорките танцуваха фламенко. Целият подгъв беше обточен с черна лента. Обувките ѝ също бяха като онези, които носеха танцьорите на фламенко. Тъмната ѝ къдрава коса беше като облак около красивото лице, а кръглите ѝ тъмнокафяви очи блестяха.

— Бабо мила! — извика тя. — Това е новата ми рокля за празника! — Тя се завъртя на пети и полите ѝ се развяха. — Харесва ли ти?

Розалия прочете думите по устните на детето, набързо избърса бликналите в очите ѝ сълзи с копринена кърпичка, която, както и всички чаршафи в хотела, миришеше на лавандулата, която растеше в собствения им двор.

— Но тя е великолепна, милинката ми, красива е колкото теб. Ти ще бъдеш най-красивата на празника, ще бъдеш хит, така да се каже. Ще се настаниш в каруцата, теглена от двата вола, чиито рога ще бъдат украсени с цветя, а майка ти и баща ти ще яздят от двете ти страни върху своите червеникавокафяви коне, чиято козина ще блести от много старателно вчесване. Ти ще им помогнеш да ги вчесат, нали?

— О, ще им помогна, обещавам! И също така ще излъскам сребърните стремена и орнаментите, които ще украсяват главите им...

Бела беше толкова развълнувана, че се хвърли в скута на баба си и ѝ се усмихна лъчезарно. Лицето ѝ придоби загрижен израз.

— Бабо мила, плачеш ли? — запита тя, шокирана.

Никога не беше виждала баба си да плаче. Тук, в ранчото, никой не плачеше, освен тя самата, когато паднеше или нещо не ставаше така, както тя го искаше, което не се случваше много често. Тя погали нежно Розалия по бузата. Очите ѝ, блеснали от сълзите, изразяваха мъка, но и загриженост.

— Всичко е наред, Бела — каза Розалия с усмивка. — Сълзите са за стар приятел, който е умрял. Плача, защото ми е мъчно за него.

— Разбирам — каза Бела, макар въобще да не разбираше, защото още не познаваше смъртта. А после чу майка ѝ да я вика и като целуна баба си за последен път, тя отново заподскача. Като излезе от

вътрешния двор, тръшна вратата след себе си, както винаги правеше, с което накара Розалия да се засмее. Бела винаги я караше да се чувства добре. Искаше ѝ се Роберто също да я познаваше.

ГЛАВА 26. МОНТАНА

Монтана беше открил къде живее Розалия благодарение на старите писма. Сега той шофираше малкото, взето под наем, „Рено“ на запад от летището в Малага по слънчевото андалуско крайбрежие. Движението беше доста натоварено по шосето, което свързваше тези туристически градчета, които напоследък се бяха разраснали толкова, че почти се сливаха в един огромен град... Торемолинос... Фуенгирола... Марбела...

Излезе от това шосе, когато наближи Марбела, и тръгна по пращен път, който се виеше край блестящите, боядисани в бяло, къщички с червени покриви. Те бяха наскоро построени за чужденците от студените северни страни, които идваха тук в търсене на слънцето, евтиното вино и сладкия живот. Тук, традиционно, селищата бяха малки, от типа селца, с тесни павирани улици и боядисани в бяло къщички, с железни решетки на прозорците и масивни дървени входни врати, които водеха към вътрешните дворове, където минаваше животът на испанците.

Беше пладне и сънливостта сякаш висеше във въздуха над селцето, в което Монтана най-после спря срещу местния бар. Кучета дремеха на входните стъпала, а навън, под горещите слънчеви лъчи, се разтакаваха мъже, пиеха студена бира и отбиваха часовете на деня.

Барът беше съвсем обикновен, каквито бяха повечето барове в испанските селца. Покритият с плочки под беше обсипан с обелки от фъстъци и орехови черупки, а по изрязаната във формата на квадрат хартия, която служеше за книжни салфетки, и по цинковия тезгях имаше много тапи от бутилки. Монтана си поръча порция boquerones — малки парченца аншоа, мариновани в олио и оцет — както и свинско с червен пипер, задушено до степен да се топи върху езика, и малки, пикантни скариди. Хлябът беше хрупкав и той го топеше блажено в соса, а като се добавеше и студената бира „Сан Мигел“, той беше напълно щастлив.

Стоеше пред бара в компанията на още дузина други мъже и слушаше разговорите им. А голяма част от тях бяха техните предположения за него и татуировката му. Те не знаеха, че той говори езика им, а той не им даде да разберат това. Винаги се развеселяваше, когато говореха за него по този начин. Те го наричаха „загадъчен мъж“ и крадешком му хвърляха погледи.

Като допи бирата си, той плати сметката си и после помоли, на перфектен испански, да го упътят към ранчото „Де лос Пасторес“. Казаха му, изумени, че то е близо до съседното село. Да завие наляво при гробището, после да изкачи хълма и ще го види.

Монтана шофираше по пътя, който се виеше нагоре по хълма. Мина покрай огромен билборд, който рекламираше бренди „Соберано“, покрай цитрусови горички и лозя, покрай групички кестени, зад които се виждаха огромните гори от коркови дървета. И ето, че пред него се появи ранчото на пастирите, което блестеше под слънчевите лъчи горе на хълма.

Дебела бяла стена заграждаше собствеността, а от двете страни на високите три и половина метра дървени врати имаше фонтани, покрити с керемиди, в андалуски стил, в синьо и жълто — цветовете на морето и слънцето.

Монтана паркира колата под сянката на дървената рамка, по която пълзяха увивни растения, и влезе във вътрешния двор. Цветята разпръскваха своя аромат във въздуха, щурците цвъртяха, а водата във фонтана приятно и нежно ромолеше. Беше тихо, като че ли целият свят се беше отдал на следобедна дрямка. Ако имаше късмет, помисли си той с усмивка, можеше да намери тук Спящата красавица и да я събуди с целувка. Но вместо това намери красиво малко момиченце в захарно розова рокля за фламенко. То притича иззад ъгъла и буквално се блъсна в него.

— О! — То вдигна поглед към него. Очите му бяха тъмни и блестящи. Той го хвана за раменете, за да не падне. — Съжалявам — добави момиченцето на испански. — Готвя се за карнавала и много бързам. Мама иска да съблека роклята, казва, че е прекалено рано, но аз искам да отида сега.

— Обзалагам се, че нямаш търпение. А и си много красива — отговори галантно Монтана.

— Бела, къде си? — Разгневеният глас достигна до тях, преди неговата собственичка също да се появи тичешком иззад ъгъла. — О! — каза тя и спря рязко, като видя Монтана. — Толкова съжалявам, не знаех, че тук има някого.

— Аз току-що пристигнах — каза Монтана. — И бях посрещнат от малкото ви момиченце, което бърза да отиде на карнавала.

Жената се засмя и пристъпи напред с протегната ръка.

— Тя няма търпение, но карнавалът е едва следващата седмица, така че, човек би казал, че е малко рано. Здравейте, аз съм Магдалена Руис, управителката на ранчото. Не съм сигурна, че ви очакваме, сеньор...

— Хари Монтана. — Той стисна ръката ѝ. — Не, не ме очаквате. Отбих се просто така, с надеждата, че имате свободна стая.

— Значи имате късмет. Днес ще си тръгне един от гостите ни и ще освободи една от най-хубавите стаи.

Магдалена Руис му разказа историята на ранчото на пастирите, докато вървяха по хладните коридори, а после двамата излязоха в разлистената градина.

— И дона Розалия все още живее тук? — запита, уж просто така, Монтана.

— Да, така е. — Магдалена отвори вратата на една от малките къщички за гости, която беше с изглед към хладен зеленикав басейн. — Вечерята се сервира от осем и половина нататък — каза му тя. — Барът е отворен винаги. Сигурна съм, че много бързо и лесно ще се ориентирате.

Над всичко в къщичката доминираше голямото, с цвят на абанос, легло, чиито драперии бяха от бял муселин. Подът беше покрит с теракота, по който бяха разпръснати тук-там традиционни андалуски килимчета и рогозки. Грубо, боядисано в бяло, бюро стоеше под един от прозорците, френските врати водеха към вътрешен двор, в който растеше глициния.

С усмивка на уста, Монтана набра номера на Дейзи в Лондон по мобилния си телефон. Тя вдигна на първото позвъняване и каза „ало“ доста запъхтяно.

— Да не би да тичаш? — запита той и си представи как блестят зелените ѝ очи, докато надменно отговаря, че не е така.

— Аз съм в Андалусия — каза той. — В едно красиво старо ранчо. Тук е толкова тихо и спокойно, та ми се струва, че чувам биенето на собственото си сърце.

— Не мислех, че имаш сърце — каза Дейзи, с което го накара да се засмее.

— Не, думите ти са далеч от истината — каза той. — Всъщност канех се да кажа, че мястото е идеално за меден месец. Може да го запомниш и да се възползваш, когато настъпи моментът.

— Монтана — каза тя сериозно, — аз въобще не мисля за сватба и меден месец, а и мислех, че Розалия живее в Малага.

— Да, преди е живяла там. Била е омъжена там и двамата със съпруга ѝ са имали малко кафене, в което тя е приготвяла храната. Имали са три деца.

— Три деца? О, Монтана, не мислиш, че биха могли да са на Боб, нали?

— Проверихме. Датите не съвпадат, а освен това във всичките актове за раждане като баща е записан съпругът ѝ, Хуан Делгадо. След смъртта му тя се върнала тук, в ранчото. Тя и децата възстановили това място буквално от нищото и сега имат малък хотел, който развива доста успешен бизнес. Още не съм опитал храната, но можеш да се обзаложиш, че вечерята ще бъде страхотна. Не ти ли се иска да бъдеш тук с мен?

Той се усмихваше, докато казваше това. Да, знаеше много добре къде да натисне, за да предизвика желанието ефект. Дейзи не обърна внимание на този въпрос.

— И какво още за Розалия?

— Надявам се да я видя довечера.

— Тя ще бъде толкова шокирана да чуе за Боб и да получи поканата за това... нали знаеш, „бдение“. — Тя говореше с ужасен шепот. — Първата любов е нещо, което човек никога не забравя — добави тя.

— А ти забравила ли си своята?

— Разбира се, че не — каза тя, сварена неподготвена, после се засмя, като си спомни. — Бях на шестнайсет, учехме заедно в гимназията. Той ми даде орхидея за моя първи бал, бях облечена в светлозелена копринена рокля, която шумолеше при всяко движение. Той имаше руса коса и сини очи. Изглеждаше точно като сърфист от

Калифорния, попаднал на бреговете на езерото Мичиган. Беше най-красивото момче, което бях виждала. Танцувахме всички танци заедно, после се озовахме на задната седалка на нечий „Буик“. Мислех, че ще умра от щастие при онази първа целувка.

— И колко продължи тази голяма любов?

— Около три седмици — призна тя и внезапно се изкикоти като ученичка. — Както и да е, разкажи ми за себе си.

— Нищо няма да ти разкажа — каза Монтана, макар тя да изразяваше протестите си доста бурно. — Ще се върна в Лондон след два дни — добави той. — Ти там ли ще бъдеш все още?

Да, щеше да бъде в Лондон с Бордоле. Когато си казаха довиждане и затвориха, Монтана беше изненадан защо образът на Дейзи остава все в ума му. Като че ли за да я прогони от мислите си, той излезе навън и преплува петдесет дължини в басейна, после взе душ и отиде да изследва света на доня Розалия.

Барът беше тъмно и прохладно място, барплотът беше от мрамор и извит във формата на дъга. Стените бяха облицовани, до половината, с плочки на цветни андалуски мотиви, които имаха много общо с мароканското културно наследство. Масите бяха разположени в подобен на бижу вътрешен двор, в който ромолеше фонтан. Песента на щурците се чуваше на заден фон, а по облегалките на столовете бяха накацали птички.

Монтана се настани в един бял плетен стол с висока облегалка. Започна бавно да отпива от добре изстуденото шери „Амонтиладо“ и да си хапва от малките сладки бисквити, да гледа как небето бавно потъмнява, и да размишлява. „Ранчото на пастирите“ беше място, в което всеки се чувстваше у дома си, то беше идеалният свят, макар и гостите да оставаха в него само временно.

Започнаха да пристигат и други гости. Те се усмихваха и кимаха за добър вечер, а един млад мъж свиреше тихо на китара. Влезе висока жена, която държеше тялото си изправено и гордо като повечето испанки. Лъскавата ѝ черна коса беше прибрана на кок в основата на изваяната шия. Носеше дълга до глезените червена пола, бяла блуза и тежка огърлица от коралови зърна, а на раменете ѝ беше наметнат червен копринен шал с ресни.

Монтана веднага усети, че това сигурно е Розалия. Тя изглеждаше абсолютно като испанска лейди. Поздрави гостите си с

усмивка.

До нея стоеше мъж със силно изразена долна челюст, пронизващи тъмни очи, мустаци и лъскава, пригладена черна коса. Носеше риза, която Монтана разпозна като шита по поръчка, и тесни черни панталони, напъхани в испански ботуши за езда. Приличаше на елегантен циганин.

Двамата се приближиха до него.

— Сеньор Монтана, аз съм дона Розалия. Добре дошли в „Ранчото на пастирите“ — каза тя и му се усмихна толкова мило, че той разбра защо Боб е изпитвал такава слабост към нея. Розалия не беше красавица, но беше специална, имаше свое собствено излъчване и макар че беше около шейсетте, по лицето ѝ почти нямаше бръчки. С огромните си тъмни очи под съвършено извитите вежди, с леко орловия нос и високото, но закръглено тяло, тя напомняше испанските дами от портретите в Прадо, а с леко старомодното си държание, караше всеки гост да се чувства неин приятел.

— Това е моят добър приятел Хектор Гонзалес — представи го Розалия. — Хектор се грижи за бизнеса ми — каза тя с горчива усмивка. — Той също така ми помага да общувам с околните. Виждате ли, аз съм глуха. — Тя въздъхна. — Странно е как светът се отнася с глухите. Ако сте сляп, хората веднага разбират това, но глухотата е скрита и хората мислят, че сте глупав, когато не отговаряте. И така, сега моят Хектор се грижи за мен. Мога да чета по устните, но Хектор ще ми каже всяка дума, която сте произнесли, сеньор, така че, внимавайте — добави тя и се засмя, след което се извини, че трябва да поздрави и другите гости.

Преди да се посвети на вечерята си, Монтана написа на Розалия бележка, в която я молеше да го приеме — сама — след това. Пишеше, че тя не трябва да се тревожи от тази му молба, че той просто има съобщение за нея. Той помоли една от младите жени, които сервираха — много елегантни в светлосините си памучни рокли — да ѝ предаде бележката лично, а после се засити с най-вкусната храна, която беше опитвал в живота си, сам под звездите на маса за двама.

ГЛАВА 27. МОНТАНА

Розалия го чакаше в своя собствен вътрешен двор, седнала на дървен стол.

— Отново ви поздравявам с добре дошъл, сеньор Монтана — каза тя.

Той се приближи.

— Можете ли да ме разбирате, сеньора? Или предпочитате да напиша това, което имам да кажа?

— Говорите добре испански и мога отлично да чета по устните ви.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видите с мен, сеньора Айбара.

— Казвам се Айбара Делгадо — поправи го тя. — Имам обаче чувството, че вие вече знаете това.

Погледът на кафявите ѝ очи срещна този на Монтана и той видя, че тя е нервна.

— Нося ви съобщение от човек, когото някога сте познавали — каза той. — Мъж, който ви е обичал искрено и дълбоко. Мъж, на когото сте липсвали до края на дните му.

— Разбира се, имате предвид Роберто.

— Сър Робърт Хардуик. Да.

— Прочетох за катастрофата — каза тя тихо. — Знам, че е починал.

— Съжалявам.

— Така загубих Роберто за втори път — каза тя. — От това не ми е по-лесно, което доказва, че поговорката „Времето лекува всичко“ не е съвсем вярна.

— Боб беше забележителен човек.

— Познавахте ли го добре?

— Познавах го в продължение на повече от десет години. Възхищавах му се и истински го уважавах.

— Той беше от Йоркшир. Винаги е бил верен на корените си, винаги е спазвал своя собствен кодекс на честта. — Тя гледаше Монтана, без да трепне. — Ние бяхме много влюбени тогава, преди толкова много години. Една жена никога не изгубва това чувство към мъжа, дори когато остарее. Но нямаше начин да останем заедно. Роберто изгаряше от амбиция, тази ужасна амбиция, а аз бях обикновено момиче от андалуско селце. Всичко, което исках, беше същото, което искаха и всички останали момичета. Съпруг, който да ме обича, деца... семейство — въздъхна Розалия. — А беше очевидно, че с Роберто това никога няма да се получи.

— Може и да звучи странно — каза Монтана, — но аз ви нося покана от Роберто — той ѝ подаде плика — за плаване на частна яхта, уредено от него. Така ще се отпразнува животът на Боб. Поканени са само хора, до чиито живот се е докоснал. Вие бяхте най-важното име в доста краткия списък.

Тя изглеждаше объркана.

— На яхта? За да празнуваме живота на Роберто?

— Той е оставил писмо, в което пише, че много би искал да е там, но, въпреки че не може, желае всички да се забавляват и да го запомнят с това.

Тя поклати глава и въздъхна.

— Не знам. Наистина не знам дали ще мога...

— Той иска и вие да сте там за четенето на завещанието му във вилата на остров Капри — добави Монтана. — Ще ви направи подарък от сто хиляди долара, ако приемете да дойдете на плаването, което ще бъде в негова памет.

Тя се изправи. Той видя, че е обезпокоена.

— Трябва да си помисля. — Късно е...

Протегна ръка и Монтана с уважение се наведе над нея.

— Благодаря ви, че ме изслушахте, сеньора — каза той. Тя се усмихна.

— Всъщност аз слушах това, което ми казваше Роберто — каза тя и влезе у дома си.

ГЛАВА 28.

ДЕЙЗИ

Бордоле трябваше да пристигне още предния ден. Изпратих кола на летището да я посрещне, но шофьорът ми каза, че тя не е била в самолета. И нито дума от нея оттогава. Крачех из апартамента и се питах къде ли е и какво ли става с нея. Звънна телефонът в къщата и аз бързо грабнах слушалката.

— Можеше поне да се обадиш! — извиках.

— Толкова много ли ти липсвах? — каза Монтана.

Аз въздъхнах и се извиних. Беше долу и му казах да се качи.

— Съжалявам — казах отново, когато той излезе от асансьора. — Помислих, че е Бордоле. Трябваше да пристигне още вчера, но като че ли се изгуби някъде между Чикаго и Лондон. И не отговаря на нито един от телефоните си.

— Правила ли е това преди?

Отговорих утвърдително.

— Тя е импулсивна по природа, винаги прави това, което ѝ хрумне, което иска в момента. Ако изникне нещо по-вълнуващо, ще го приеме. Независимо от всичко.

— Мога ли да направя нещо по този въпрос?

— Тя ще дойде — казах аз с надеждата, че съм права.

Седяхме един до друг на белия диван пред високите прозорци, които гледаха към сивия парк. Беше късен следобед. Запитах Монтана дали би искал чай, кафе или питие. Той поклати глава и каза, че би искал да се заемем с работата.

— Срецнах се с Допелман — каза той и аз ококорих широко очи от изненада.

— О, ти *наистина* си добър в професията си — казах. — Намери го все пак.

Изслушах подробностите за срещата им.

— Но защо е избягал?

— Точно това трябва да открия. Имам среща във Вашингтон утре с човек, който твърди, че го познава добре.

— Стар приятел?

— Съмнявам се. Допелман е много затворен човек, на всеки би му било трудно да е приятел с него.

— А какво ще ми кажеш за Розалия и за хотела в Андалусия, подходящ за медени месеци?

— В живота има много по-лоши неща от това, да прекараш медения си месец там.

— Не би могло да ми се случи нищо по-лошо от това да съм обречена на нов меден месец. Първият ми меден месец беше същински ад — десет дни на Хаваите с половината население на Лос Анджелис и шумните им деца, а съпругът ми прекарваше цялото си време в разговори по мобилния си телефон и само господ знаеше на кого се обажда, може би на някоя друга двайсет и няколко годишна красавица, с която би искал да бъде. На всичкото отгоре, получих хранително отравяне от някакви миди и прекарах два дни в леглото, сама, докато той ходеше на риболов с други мъже. Или поне така ми казваше. Но сега започвам да си задавам въпроси.

— Не можеш да пазиш лошите спомени до края на живота си. Трябва да ги преодолееш, да не се връщаш към тях.

— Проблемът е в това, че все още не знам къде сгрехих, какво лошо направих.

— Нищо лошо не си направила, освен че си се омъжила за неподходящ човек.

Погледнах Монтана право в очите.

— Сериозно ли мислиш, че не съм направила нищо, което да отдалечи съпруга ми от мен, че не съм виновна за това, че ме е напуснал?

— Предполагам, че просто е бил човек, неподходящ за брак. Мисля, че просто не е човек, който може дълго да остане с някого. Обзалагам се, че вече е изоставил двайсет и няколко годишната красавица и преследва следващата, а може би дори по-следващата.

— Той е негодник! — казах.

Хари се съгласи. После, за моя изненада, взе дланта ми в своите и я докосна леко с устни. По ръката ми нагоре запълзя горещина. Казах си, че това е само лека целувка по ръката и че тя нищо не означава, че между нас няма нищо общо, освен нещастиято от един разбит брак и едно самотно детство.

— Ние и двамата сме дълбоко наранени — казах с треперещ глас, когато той пусна ръката ми.

— Тогава, да сключим сделка. Аз обещавам да те пазя от лошите мъже, а ти обещаваши да ми правиши компания, за да не се чувствам самотен.

— Сделката е сключена.

Ние се гледахме втренчено и сериозно известно време, после той хвана брадичката ми, наклони лицето ми към своето и този път ме целуна истински и много нежно. Испитах порив да го притисна към себе си и да го целуна по-страстно, но успях да се съвзема и да се въздържа, сведох поглед с порозовели бузи и се отдръпнах от него. Монтана отново доби напълно делови вид.

— И така, вече знаем къде живеят всички заподозрени от списъка на Боб, а освен това имаме и мотив за всеки от тях. Поканих и хората, които ще отвличат вниманието на основните заподозрени — един познат на Боб на име Брандън ван Зелдер, прехвърлил четирийсетте, с приятен външен вид, с добри връзки, добър играч на бегамон, а и жените много го харесват. Той ще доведе със себе си млада певица. Познавам я добре. Мисля, че тя доста успешно ще отвлича вниманието и ще ни забавлява, когато настъпят достатъчно лоши моменти. А после идва и Рег Блънт.

— Рег? От „Рамс Хед“?

— Боб искаше да го покани. Каза, че му бил истински приятел и, повярвай ми, Боб нямаше много истински приятели. Искаше да покани и Джини Бън. И така, това ще бъде нашата малка група — каза той.

Преди да мога да направя някаква забележка, звънна телефонът. Беше Бордоле, която беше долу, във входа. Тя влезе бързо и леко, облечена в плътно прилепнали дънки, ботуши с висок ток и сако от туид на „Шанел“, излъчваща деликатния аромат на „Арпаж“ — парфюм, който използваше още от времето, когато и двете бяхме тийнейджърки.

— Сладка моя! — извика тя и ме прегърна здраво. Беше толкова устремена, че едва не ме събори на пода. — Липсваше ми! — добави тя, като ме задържа на една ръка разстояние и ме загледа загрижено изпод плътния си рус бретон.

— Добре съм! Не прозвучах много уверено. — Ти къде беше?

Тя ме удостои с така добре познатата ми усмивка, която озари лицето ѝ подобно на това на елфите.

— Отскочих набързо до Париж, мила, защото срещнах интересен човек на летището. Беше млад, горещ и... — Тя сви рамене. — Е, нали знаеш, никога не съм можела да устоявам на изкушенията.

Въздъгнах.

— Бордоле, това е Хари Монтана. Казах ти за него.

Тя го огледа от главата до петите. После прошепна тихо:

— Твой или мой, милата ми, само ми кажи, за да знам.

После отиде до Монтана, който стоеше до прозореца.

Приличаше на Дарт Вейдър, облечен така в черно и с леко зловещ вид, привличащ жени като Бордоле.

— Хари — каза тя и му подаде ръка с предизвикателна усмивка.

Той пое ръката ѝ и се поклони леко.

— Знам всичко за теб от Дейзи.

Тя ми хвърли поглед през рамо.

— Надявам се, че не *всичко*.

— Казах му, че ще си на плаването с нас.

Бордоле се ококори и вдигна усмихнати очи към него.

— Винаги съм искала да отида на плаване.

— Тогава, сигурен съм, че на яхтата „Синята лодка“ ще ти хареса. — Монтана ме погледна. — Вие двете имате какво да си кажете. Приятно ми беше да се запозная с теб, Бордоле.

— И на мен! Загледа с възхищение стегнатото му дупе, докато той се отдалечаваше. — Ще се видим на борда, Хари! — извика тя и се усмихна дяволито.

— Да. — Тя се усмихна лъчезарно, когато вратата се затвори след него. — Него си решила да запазиш в тайна, приятелко, нали? Има ли нещо между вас двамата, може ли да знам?

— Нищо — казах твърдо. — И съм сигурна, че дори и през ум не му е минало. Той не се интересува от мен, нито аз — от него.

— Тогава, със сигурност си изгубила своята привлекателност, мила. Ще трябва да видим какво можем да направим, за да я върнем.

— Имаме да наваксваме много неща, не сме били заедно дълго време — казах аз и я заведох в стаята си, която двете щяхме да споделим, разбира се, както винаги. — А аз искам да чуя всичко за романтичното ти пътуване до Париж.

Като си спомних какви погледи беше хвърлила на Монтана, открих, че трябва да се боря с едно неприятно чувство, което много наподобяваше ревност.

ГЛАВА 29.

ДЕЙЗИ

Времето минаваше бързо в компанията на Бордоле. В няколкото дни преди началото на плаването ние обикаляхме магазините и пазарувахме, обядвахме винаги навън, направихме прическите и маникюрите си. Държахме се като две щастливи млади дами и това ни доставяше огромно удоволствие. Извеждахме Ретс на дълги разходки по „Хампстед Хийт“ в дъжда и силния вятър, а после, с тракащи от студ зъби, отивахме в местната кръчма, за да се възстановим с по едно питие. Обядвахме в „Гаврош“ в памет на Боб и вечеряхме в „Бомбай Бразерие“, където я запознах с добрата индийска кухня. Приготвихме си палачинки за закуска и щедро ги намазвахме или с ягодовото сладко на мисис Уейнрайт, или с бита сметана, а после ги изяждахме, като изпивахме цели галони кафе. В нощта преди началото на плаването си легнахме щастливи в двете еднакви легла в моята стая, тя — облечена в неочаквано детска пижама, а аз — в моята бяла нощница, подходяща за девица, обула чорапи, защото стъпалата ми наистина бяха студени. Багажът ни беше опакован и чантите, готови, ни чакаха в коридора. Щяхме да летим за Ница на следващата сутрин, а в Монте Карло щяхме да се качим на борда на „Синята лодка“.

— Какво, тогава, има между теб и Монтана?

Бордоле стискаше чашата с горещо какао в двете си ръце, чиито нокти бяха лакирани в кораловочервено, и духаше течността, за да се охлади. Гледаше ме над ръба на очилата си.

— Не знам.

Свих рамене, сякаш за да отхвърля въпроса, който тя ми задаваше, макар и по заобиколен начин, през последните няколко дни. Продължих да втривам крем в ръцете си и да оглеждам френския си маникюр, чийто връх беше красиво лакиран в бяло.

— Той е различен — признах. — Леко наранен, като мен, само че поради нещастно детство.

— И какво означава тази загадъчна китайска татуировка, между другото?

— Не съм го питала.

Бордоле изви очи към тавана.

— Господи, аз бих попитала още при първата среща.

— Но ние никога не сме имали среща. Винаги сме се виждали по работа.

Тя ме гледа дълго, сякаш искаше да каже: „Това го кажи на някого другиго“.

— Искаш да кажеш, че говорите само за Боб, за заподозрените и за плаването. И се питате дали наистина го е извършил икономът?

— Да, през повечето време.

— Ами, добре, тогава, милата ми, ти наистина си изгубила своята привлекателност. Къде е жената, която познавах толкова добре? Онази жена, която знаеше какво иска от живота, кого иска и е готова да го получи дори с риска за бъдещо страдание. — Тя смръщи вежди и нетърпеливо отпи от какаото. — Монтана е дяволски секси, Дейзи. И е на разположение. И се обзалагам, че е интересен.

— Мислех, че вие двамата проявявате интерес един към друг — казах, като избягнах погледа ѝ.

— Ха! И откога всъщност ме познаваш, Дейзи Кийн? Трийсет години? Повече? Нима досега не си разбрала, че не преследвам мъжете на приятелките си? И не излизам с женени мъже. Не че твоят съпруг не се е опитвал да ме накара да изляза с него — добави тя и отново отпи от какаото.

Гледах я със зяпнала уста.

— Не, не може да е направил това!

— Разбира се, че го направи негодникът. И получи голяма порция от истината за себе си, казах му неща, които никога няма да забрави. — Тя ме погледна умолително, предлагайки мир. — Не съм ти казвала преди, защото не исках да те нараня, но, ако все още имаш някакви чувства към него, мисля, че е време да научиш истината.

Аз страдах мълчаливо, със затворени очи.

— Как е могъл? — изстенах.

— Той просто е такъв. Но не всички мъже са като него, нали знаеш. За бога, преодолей чувствата и страданията си, дай си шанс, толкова ли е трудно?

— Окей... Монтана ме целуна веднъж — признах.

Бордоле беше нащрек около секунда, седнала с изправен гръб, гледаше ме с интерес.

— И?

— Приятно ми беше.

Тя отметна глава назад и изстена.

— Невъзможна си. Колко пъти те целуна?

Замислих се.

— Е, ако се броят дланите и бузите, а не само устните, мисля, че четири или пет.

— Хм, това *определено* е интересно. Е, и какви са плановете ти оттук нататък?

— Той ме привлича — признах. — Вълнуващ е...

— Да викаме ура за това. Какво облекчение, ти си жена все пак!

— Но аз не съм планирала нищо, ако това имаш предвид.

— А той?

— Разбира се, че не. — Всяка мисъл в тази посока би била чисто фантазиране. — Той е като теб. Казва ми, че трябва да преодолее болката от миналото и да продължи напред. Че ще ме защитава от лошите мъже. А в замяна аз ще му правя компания и така той ще престане да се чувства самотен, макар да имам чувството, че досега не е имал нищо против самотата — добавих замислено.

— Е, и това е нещо! — Бордоле триумфално прокара ръка през гъстата си коса. — Той се интересува от теб, в това няма съмнение. Ще го забележиш на плаването — лунна светлина по водата, шампанско, нежни средиземноморски ноци...

Почти виждах замисъл в думите ѝ. И все пак нейният сценарий звучеше прекалено романтично дори в моите уши.

— Може би — казах предпазливо, както винаги, с което отново я накарах да нададе стон и с това предизвика Ретс, който се беше излегнал на леглото ми, бързо да скочи и да изтича до нея, за да се увери, че е добре.

Тя го погали между ушите и го погледна през очилата си право в преданите и тъжни кафяви очи.

— Боже, ти си добро куче, нали?

Но Ретс вече се беше извърнал. Гледаше втренчено вратата. Тя беше полуотворена, но аз и без това вече бях усетила леко раздвижване на въздуха — сякаш беше появил хладен бриз.

— Ти почувства ли това? — запитах.

— Какво?

— Лекият ветрец, който току-що премина през стаята.

Бордоле сви рамене.

— Не, нищо не почувствах.

— Не знам какво е, но се случва много често напоследък. Сякаш около мен непрекъснато полъхва вятър, но вратите и прозорците винаги са затворени. Мисля, че може би е Боб — нали разбираш, сякаш той се връща, за да провери дали двамата с Ретс сме добре...

Очите на Бордоле щяха да изскочат.

— Ти си *луда!* — Погледна нервно към вратата и коридора зад нея. Нямаше никого. — Не ми казвай, че вярваш в *призраци!*

— Може би — отвърнах колебливо, защото май вече започвах да вярвам.

Обаче Бордоле ме накара да стана и да проверя апартамента, после заключи вратата на спалнята, преди да си легнем да спим. Знаех и без това, че всичко е наред, защото Ретс отново се беше настанил на леглото ми и спеше. Той никога не би направил това, ако Боб беше наоколо. Но мина много време, преди ние двете да заспим онази нощ.

ЧАСТ III
ДЕН ПЪРВИ. ПРИСТИГАНЕ НА БОРДА НА
„СИНЯТА ЛОДКА.“
ЗАПОДОЗРЕНИТЕ

„Много жени имат минало, но за нея са ми казали, че има поне дузина, и че всичките са ѝ лика-прилика.“

Оскар Уайлд,
„Ветрилото на лейди
Уиндърмиър“

ГЛАВА 30. ДЕЙЗИ

„Синята лодка“, дълга триста фута и широка четирийсет и пет, беше една от най-големите яхти, плаващи из Средиземно море. Построена в Бремен от известния корабостроител Лурсен, тя би могла много точно да бъде описана като мегаяхта. Технически, с елегантния си стоманен корпус и двата мощни дизелови двигателя, тя можеше да достигне скорост от двайсет възела, с обхват от шест хиляди морски мили. Лесно би могла да прекоси Атлантическия океан, но плаваше предимно по средиземноморски води, защото нейната собственичка, американка и приятелка на Боб, наследничка на петролен магнат, обичаше да прекарва лятото по неговите брегове.

Яхтата се извисяваше на пет палуби височина, имаше и широки странични палуби. Разполагаше с трийсетфутова лодка, почти невидима, така добре беше скрита на една от палубите, с която можеше да се стига до пристанището, когато яхтата е хвърлила котва по-навътре в морето. Имаше и две лодки, специално пригодени да я снабдяват с гориво, прибрани до десния борд, така че нищо не разваляше красивите очертания на яхтата, дори осемместният сребристосин хеликоптер, кацнал на най-горната палуба. На плавателната платформа, която можеше да се спуска хидравлически, бяха и „играчките“ на яхтата — водни ски, акваланги и всякакви други принадлежности за гмуркане.

Над най-ниската палуба — тази, на която бяха резервоарите за гориво — бяха и каютите на трийсет и шест членния екипаж, заедно с техните собствени трапезария и салон. На по-горната палуба бяха каютите на гостите — четири луксозни апартамента и девет самостоятелни каюти. А над тях беше главната палуба с огромното централно преддверие, с мраморните подове, меката мебел и абаносовите масички, отрупани с цветя. А зад това красиво фоайе бяха асансьорът от стъкло и кристалното стълбище. Имаше библиотека, стая с телевизор и просторна трапезария; фризьорски салон, малък гимнастически салон и баня, разположени на горната палуба.

На задната палуба беше плувният басейн, заобиколен от удобни подплатени шезлонги и овална маса, около която, под звездите, можеха да се хранят двайсет души. На предната палуба — барът, както и тенти, под които пасажерите можеха просто да поседят и да почетат.

Най-горе, зад мостика, който беше снабден с най-модерните технологии, имаше пиано бар, целият от стъкло, който бавно се въртеше, за да може хората вътре да се насладят напълно на гледката.

Огромната спалня на апартамента на собственичката беше с широки панорамни прозорци и камина за студентите, но може би романтични, ноци. Стените на всекидневната стая, съединена със спалнята с врата, бяха покрити с ламперия от орехово дърво, които бяха в абсолютна хармония с ореховите греди на тавана от слонова кост. Килимите бяха в кремави цветове, а мебелите — меки и удобни.

Яхтата не беше боядисана в обичайното кобалтовосиньо. Цветът ѝ беше избран лично от собственичката — жена, влюбена в Средиземно море: в най-светлия нюанс на аквамарина. Цветовата гама, в която яхтата беше издържана, беше добре премислена и цветовете се преливаха, наподобявайки морските води, пясъка, слоновата кост и тъмносиво. Меката мебел и тентите на палубата бяха сини и дори хавлиите бяха в онзи нюанс на плитките морски води, а по тях бяха избродирани раковини в пясъчно жълто.

Нито една подробност не беше забравена както в конструкцията на яхтата, цената на която беше близо сто милиона долара, нито във вътрешния дизайн, един от най-добрите в света. И няма нужда да казваме — „Синята лодка“ беше зеницата на окоето не само за собственичката си, но и за капитана си.

Капитан Юрген Андерс беше норвежец и беше прекарал целия си живот или на вода, или близо до нея. Беше завършил Морската академия и беше служил първо във флотата, а после беше работил на големите презокеански лайнери. Беше горд, че е капитан на една от най-добрите и най-красивите яхти, беше горд, че работи за жена, от която се възхищаваше и която се отнасяше с него като с приятел. Беше горд, че може да покаже яхтата на онези, които имаха привилегията да се качат на борда ѝ, а цената за едноседмично плаване беше почти половин милион долара.

В онзи ден капитан Андерс лично беше прегледал цялата яхта, за да се увери, че всичко е в идеална форма. След това строи екипажа на

палубата, за да изчакат пристигането на гостите.

Слънцето печеше ярко над Монте Карло, във въздуха се носеше ароматът на мимоза и бензин. На пристанището ни чакаше елегантна лодка от махагон и стомана, за да ни закара до яхтата. Това щяха да направят двама привлекателни млади членове на екипажа, които ни поздравиха, а после ни помогнаха да се качим в лодката. Багажът ни беше натоварен в друга лодка и ние бързо се понесохме през пристанището към мястото, където беше закотвена „Синята лодка“.

Капитанът и екипажът се бяха строили, за да ни посрещнат.

— Кралските особи сигурно се чувстват така всеки ден — прошепнах аз на Бордоле.

Капитан Андерс беше русокос и привлекателен и забелязах Бордоле да му хвърля изпълнени с възхищение погледи, докато той ни показваше кораба си с всичките му екрани, инструменти и радари, от които нищо не разбирах.

Запознахме се и с главния готвач и видяхме безупречната кухня, както и избата с вино, в която бяха представени всички по-добри марки, както и моето любимо обикновено розе от Сен Тропе. Готвачът ни каза, че купува хранителните продукти от местните пазари на всяко пристанище, за да бъдат възможно най-пресни, а рибарите от всички пристанища обикновено му се обаждали, когато видели яхтата, за да му предложат риба от последния си улов.

Показаха ни и пълния с цветя апартамент на собственичката, просторната всекидневна стая, която имаше прозорци по всички стени, спалните с толкова огромни гардероби, че в тях се влизаше като в малки стаи, както и баните. Забелязах рисунка на Пикасо на едната стена и на Матис — на другата. Когато ми казаха, че този апартамент е за мен, отговорих, че Боб би искал Розалия да го вземе.

Взехме стъкления асансьор до другите каюти за гости. Дадох ми преден апартамент — по-малък, но също така прекрасен, с огромен прозорец, който гледаше към палубата. Беше пълен с рози и лилии, на стената имаше рисунка на Климт, на която беше изобразена висока жена в рокля от нещо като пачуърк, изработена от дантела, коприна и кадифе.

Бордоле получи каюта по-нататък по коридора, по-малка, но съвършена. Мебелите бяха вградени в стените, чиято ламперия беше от бледо дърво. В тази стая нямаше ъгли, а само извивки.

Оставих я да разопакова багажа си с помощта на прекрасната скандинавска стюардеса на име Камил, вчесах косата си, сложих червило на устните си и пооправих доста измачканата си жълта ленена рокля. После взех стъкления асансьор до главната палуба, за да намеря Монтана и да поздравя гостите си.

Намерих го, елегантен в черните си панталони и бяла ленена риза, разтворена при врата, с ръкави, навити до под лактите и разкриващи загадъчната татуировка, леко зловец с това негово ястребово лице и ниско подстригана коса. Отново осъзнах, че той ме привлича.

Пригладих полите на ленената си рокля и ми се прииска да се бях преоблякла. Но сега беше прекалено късно, той вече ме беше видял.

— Като ангел небесен — каза присмехулно. А после обхвана лицето ми между дланите си и твърдо ме целуна по устните. — Радвам се да те видя. Не знам защо, но много ми липсваше.

— Винаги ли поднасяш такава смесица от комплименти и присмехулни забележки?

— Невинаги. — Той се усмихна широко. — Както и да е, изглеждаш прекрасно за детектив.

— Ха, Дейзи Кийн, жената детектив. Това ще е шегата на деня.

— Имай ми доверие, сърце мое, този ден дойде. Или поне моментът ще настъпи, когато пристигнат гостите ни.

Не се наложи да чакаме дълго. Първа пристигна лейди Даян Хардуик.

ГЛАВА 31.

ДАЯН

Даян стоеше на палубата и наблюдаваше, с поглед като на орел, как носачите носят нейните куфари „Вютон“ и как пъшкат под тяхната тежест. Тя отиде при тях, за да им каже какво точно мисли за тях и тяхната несръчност. Заговори им на същия френски език, характерен за работническата класа, на който говореха те.

Тя погледна с одобрение и възхищение яхтата, докато лодката я носеше към нейната съдба. Жалко, че това беше замислено като „бдение“ за смъртта на Боб и трябваше да се примири с присъствието на онази Кийн, за която подозираше, че е била любовница на Боб и следователно, с която нямаше намерение да прекара повече време от абсолютно необходимото. Запита се кои ли ще бъдат хората, които ще й правят компания на борда. Ако бяха приятели на Боб, със сигурност бяха богати, а това я устройваше напълно.

Тя се беше облякла много грижливо за целта — бял ленен костюм и сламена шапка, еспадрили с дебели подметки и скъпа чанта „Ботега Венета“. Когато стъпи на борда на яхтата, усмихнатият капитан я поздрави като кралица. Придружи я до преддверието, където, както каза, ще я чака мис Кийн. Капитан Андерс беше доста привлекателен и тя го удостои с една от най-очарователните си усмивки. Доволна, се почувства отново на мястото си.

Дейзи

Красивото преддверие беше пълно със светлина, във въздуха се разнасяше ароматът на лилиите, които бяха подредени във вази из цялото помещение, а аз стоях в средата, когато влезе Даян. Разбрах, че ме е познала, защото ме е запомнила в онази унищителна вечер в хотел „Дю Кап“, когато беше успяла да хване лъва — на име Боб — в бърлогата му и да му иска настойчиво пари. А сега тя се опита да ме постави в неудобно положение, като заговори на френски.

— Мис Кийн, comment ça va?

— *Bien, merci, et vous*, лейди Хардуик? — казах аз. — Добре дошли на борда на „Синята лодка“ и ви благодаря, че приехте поканата за това малко плаване. Знам колко доволен щеше да бъде Боб.

Все още на френски, Даян каза:

— На Боб беше много трудно да се угоди.

— Позволете ми да ви представя Хари Монтана — казах. — Той също беше приятел на Боб и ще сподели с мен задълженията на домакин по време на плаването.

Монтана галантно се наведе над ръката на Даян.

— Шампанско, лейди Хардуик? — запита той и извика стюарда.

Зад тях изведнъж настана раздвижване, после висок и силен женски глас възкликна на италиански:

— Мили боже, но това е великолепно! Нима Боб Хардуик е купил тази лодка само за себе си?

Даян се обърна рязко и застана лице в лице с Филомена Алгарди.

— *Tu!* — Тя сякаш изплю думата. Обвинително.

— *Tu!* — отговори по същия начин Филомена.

И двете се завъртяха към мен.

— Какво прави тя тук? — запитаха едновременно.

— Това е плаването на Боб, той е поканил и двете ви — казах бързо, но лицето на Даян вече беше почервенияло от гняв.

— Как се е осмелил?! Как се е осмелил съпругът ми да покани любовницата си на това така наречено „бдение“. Как се е осмелил!!

— Лейди Хардуик — казах тихо, — такава беше последната воля на Боб. И вие трябва да я уважавате. Или, в противен случай, можете да се откажете от плаването.

Бях изиграла коза си и Даян го знаеше. Чек за сто хиляди долара я чакаше и тя нямаше намерение да слезе от борда на лодката без него. Нито пък щеше да си тръгне, докато не бъдеше прочетено завещанието и тя не се почувстваше победител, както беше сигурна, че ще стане.

Без да обърне каквото и да било внимание на Филомена, тя се обърна към стюарда.

— Заведете ме в апартамента ми, млади човече — каза тя надменно и се отдалечи.

— Вечерята ще бъде сервирана в осем и половина, лейди Хардуик! — извика Монтана след нея.

Тя се обърна и го изгледа.

— Разбира се! — Въздъхна, защото знаеше, че няма избор.

Филомена беше облечена в блуза от копринено жарсе, която се плъзгаше по великолепното ѝ тяло като втора кожа. Тюркоазените и сините нюанси на блузата подчертаваха перфектно синия цвят на очите ѝ и златистия загар на кожата ѝ. Русата ѝ коса беше прибрана назад в хлабав кок и забодена с кехлибарени фуркети, а златистите ѝ сандали бяха обсипани с тюркоазени камъчета. Носеше тъмнооранжева мека кожена чанта, „взета назаем“ от бутика, в който тя работеше.

— Не знаех, че и бедната лейди Хардуик е поканена — каза тя с копринен гласец, като ме огледа от главата до петите.

Разбрах, че е познала и до последното евро колко точно струва жълтата ми ленена рокля и че въобще не е впечатлена.

— Боб е поканил няколко от старите си приятели — казах. — Включително Хари Монтана, който ще ми помогне да се справя с домакинските задължения по време на това пътуване.

Вниманието на Филомена се насочи към Монтана. В усмивката ѝ имаше нещо котешко, защото зъбите ѝ бяха малки и остри.

— Е, разбира се, всички приятели на Боб са и мои приятели — измърка тя, когато той пое ръката ѝ. — Чух ли ви да казвате, че ще вечеряме заедно, Хари?

— В осем и половина, синьорина. Аз ще се погрижа за това.

Филомена се наведе към него и каза нещо с бездиханен шепот — нещо, което аз не трябваше да чуя.

— Може би тогава, Хари, вие ще ми кажете защо Боб е поканил толкова много свои „приятели“ говореше тя в следващия момент. — Може би е решил да остави на всички тях нещо в своето завещание, не мислите ли? — Тя сви леко рамене и добави: — Може би мога да го разбера по отношение на Даян, все пак, тя беше негова съпруга. И, разбира се, аз съм почти в същата категория. Нали знаете, ние двамата с Боб се обичахме истински, бяхме заедно толкова много години, много повече отколкото той беше с Даян. Ако обстоятелствата не ни бяха принудили да се разделим, щяхме да сме заедно и досега — каза тя и се прекръсти.

На Монтана не се наложи да отговори, защото пристигна Рег Блънт, който тръгна към мен — като добре насочен реактивен снаряд — с разтворени за прегръдка ръце. Тъмносиният му блейзър носеше

кръста на клуба по крикет в „Снийдли“, сивите му панталони бяха грижливо изгладени, а квадратното му лице сияеше в усмивка.

— Дейзи, момиче, ето те и теб!

Веднага по петите му се появи и Джини Бън, русата ѝ коса беше прибрана под весело морско кепе. В белите си панталони от стреч, високите сандали и тениската на бели и морскосини райета, тя беше като слънчев лъч.

— Можете ли да повярвате, че на света съществуват и такива яхти! — удиви се Джини, а после, на свой ред, ме прегърна здраво. — Яхтата е просто великолепна, не мога да повярвам, че наистина съм тук! — Тя спря да говори, за да огледа Филомена, после грабна ръката и започна ентусиазирано да я стиска. — Ти си Филомена, нали така? — каза тя. — Помниш ли ме? Аз съм Джини, сервитьорката от „Рамс Хед“ в „Снийдли“. Идвали сте няколко пъти заедно с Боб.

Филомена ѝ се усмихна предпазливо, като очевидно се питаше защо и Джини е на това плаване и дали тя също не е била любовница на Боб. Вероятно се питаше същото и за мен. Рег пък ми говореше колко е щастлив да ме види.

— Шофьорът доведе Ретс обратно в „Снийдли Хол“ — каза той. — Бедното куче, беше толкова объркано, вие двамата с Боб ужасно му липсвате. Но не се тревожи, ще го преодолее. Мисис Уейнрайт го доведе в кръчмата за обичайната му гощавка, а нали ти скоро ще се върнеш при него...

Той стисна ръката на Монтана, после го потупа сърдечно по рамото.

— Радвам се да ви видя, мистър Монтана. Мислех, че можем да ви вземем с нас обратно в „Снийдли“, за да ви зачислим към клуба по крикет. Обзалагам се, че ще бъдете много добър играч.

— Наричайте ме Хари. Не знам, аз съм играл само бейзбол.

— Не е много различно, човече. Защо не се върнеш с нас и не опиташ?

Рег се обърна, все още лъчезарно усмихнат, към Филомена.

— Мис Филомена, как сте? Спомням си, че Боб ви е водил в моята кръчма.

Погледът на Филомена минаваше край него.

— Така ли? — каза тя някак от дистанция, като очевидно се питаше още колко ли странни „приятели“ е поканил Боб и какво точно

са означавали те за него.

— Шампанско, Джини? — Монтана ѝ подаде чашата.

Очите на Джини блестяха като мехурчетата на шампанското, когато вдигна към него поглед и се усмихна с намек за флирт.

— Ммм, това е добре. Кажете ми така ли ще бъде през цялото време?

— Ще имате толкова шампанско, колкото желаете — обеща Монтана. — Боб искаше да е сигурен, че приятелите му ще прекарат добре.

Джини въздъхна.

— Аз само съжалявам, че бедното старо копеле не може да е тук с нас, за да се наслади на пътуването — каза тя. После: — Упс, господи, не исках думите ми да прозвучат точно така — „бедното старо копеле“ — Тези думи трябва просто да изразят моите безкрайно добри чувства, ако разбирате какво искам да кажа.

Монтана се засмя и предаде двамата на грижите на стюарда, който щеше да им покаже каютите.

В този момент на борда се качи Чарли Клемънт — с вид на преуспяващ бизнесмен във ваканция — в бяла риза и бежови копринени панталони, без чорапи, с меки велурени обувки, а на ръката му беше праметнат блейзър.

— Тук е дяволски горещо! — изсумтя недоволно той вместо поздрав. — И освен това ме накараха да чакам. Това не е добре, просто не е добре.

— Добре дошли на борда на „Синята лодка“, мистър Клемънт. — Не успях да удържа сарказма, в гласа си. — Сигурна съм, че Боб щеше да се радва да ви види в компанията на старите си приятели, независимо от горещината.

— И колко, по-точно, от приятелите на Боб са поканени на това плаване?

— Около дузина. Нека ви представя един. Това е Хари Монтана, той ще ми помогне да се справя със задълженията си на яхтата.

Чарли му стисна ръката, после го огледа от главата до петите.

— Ще ви оставя, ако не възразявате — каза той и отстъпи назад. — Трябва да взема хладен душ, да се освежа.

— Вечерята е в осем и половина, Клемънт — каза Монтана, след като той вече се беше обърнал.

Чарли отново се обърна с лице към нас.

— Искате да кажете, че ще вечеряме всички? *Заедно?* Исусе, що за плаване е това?! Аз избирам с кого да вечерям!

— Такива са условията на Боб. И той помоли да се съобразявате с тях. Ако не одобрявате, сте свободен да си отидете.

Клемънт го гледа дълго и втренчено. После каза:

— Ха! По дяволите, да бъде както искате! — и той се отдалечи, без да скрива гнева си.

Брандън ван Зелдер беше следващият, който се качи на борда. Той беше стар познат на Боб, както набързо ме осведоми Монтана. Както и жената, която беше с него. Висок и красив, с тъмна гъста коса и пронизващ поглед на тъмните очи, ван Зелдер беше с безупречна външност — блейзър „Бриони“ и къси панталони тип бермуди. Той весело махна с ръка на Монтана. Жената беше висока почти колкото него, с водопад от руси коси и с блестящи като сапфири очи. Стройна като модел, с изключително дълги крака, тя приличаше на привидение със златист тен, облечено в семпла сива рокля с дължина малко над красивите колене.

— Просто реших, че в тази игра трябва да има и малко подправки — каза ми Монтана през рамо, преди да прегърне блондинката, която го целуна по устните.

Моите устни образуваха тясна права линия и аз решително извърнах поглед встрани.

— Здравейте, аз съм Брандън ван Зелдер.

Облеченият в „Бриони“ аристократ говореше на мен.

— Разбрах, че вие сте нашата домакиня. Много мило от ваша страна да ме поканите. Обичам приятните неща като това, защото те ми дават възможност да намеря партньори за бегамон, нали разбирате. Аз съм много добър в тази игра, както непрекъснато си повтарям. Вие играете ли?

— Здравейте и да, играя или поне играех от време на време, когато Боб...

— Брандън, как си, човече?

Монтана се приближи и двамата се прегърнаха, затупаха се сърдечно по раменете и се усмихнаха широко един на друг. После Монтана каза:

— Позволи ми да ти представя Тексас Джоунс.

Нададох вътрешно стон. Разбира се, жената със зашеметяващата външност би трябвало да има някакво диво име — например *Тексас*.

— Радвам се да се запозная с теб, Дейзи. — Тексас имаше приятен южняшки акцент. — И ти благодаря, че ме покани на това пътуване. Нямам често такива възможности, защото се налага много да работя, това е. Нали знаете, пея. Аз съм кабаретна артистка. Работя понякога и на големите презокеански кораби, но никога не съм виждала нещо така великолепно като тази яхта. А това е първият път, когато съм поканена като гост.

— Тогава, надявам се, плаването ще ви хареса — казах, изпитала поне лека топлина към нея.

Монтана им каза кога ще бъде сервирана вечерята и те тръгнаха към каютите си, секунди преди да пристигне и Дейвис Фарел. Беше облечен като хипи — намачкани къси панталони, тениска, дънково яке и кафяви кожени сандали. Дългата му коса беше прибрана в конска опашка, брадата му беше набола. Въпреки това нямаше съмнение, че е привлекателен мъж. Той огледа суперлуксозното мраморно преддверие, паркета с фигури от разноцветно дърво, стюардите в белите униформи със сребърните табли с шампанско, изобилието от разнообразни цветя, многобройните доказателства за богатство и власт. Очевидно беше, че се чувства у дома си.

— Ти сигурно си Дейзи Кийн — каза той, като само с един поглед отбеляза измачканата ми жълта ленена рокля и вероятно също се запита дали съм била любовница на Боб. — Дейвис Фарел — добави той и пое ръката ми.

— Добре дошли на „Синята лодка“! — Думите ми прозвучаха ужасно официално и сковано. — Съжалявам само, че Боб не е тук, за да ви го каже сам.

— Съмнявам се, че той би направил това — отвърна Дейвис. — Но все пак ми е приятно.

Силно изненадана, аз побързах да представя Монтана.

— Още един приятел на Боб.

— И колко точно „приятели“ ще бъдат на това плаване в чест на Боб? — запита Дейвис, смръщил вежди.

— Дузина или повече — каза Монтана.

Дейвис се засмя отсечено и горчиво.

— Кой да знае, че старият Хардуик е имал толкова много „приятели“?

Монтана каза и на него кога ще бъде сервирана вечерята.

— Щом трябва — Той сви рамене, сякаш изведнъж изпаднал в лошо настроение, и отиде да потърси каютата си.

Веднага след него, едва ли не по петите му, при нас дойдоха Розалия и Хектор, заедно с Магдалена, малката Бела и нейната гувернантка.

Розалия

Видът на Розалия не издаваше, че е нервна. Тя отдавна беше довела до съвършенство усмивката, скриваща хилядите удари на съдбата, които беше понесла. Отдавна имаше и кралската си осанка, правилната стойка на тялото, която имаха обикновено състезателите по спортни танци. Тези нейни качества бяха привлекли Робърт към нея. И в онзи ден тя носеше лъскавата си черна коса на кок в основата на врата. Беше облечена в колосана бяла памучна блуза с дълги ръкави, която ѝ беше станала едва ли не запазена марка, в тъмносиня ленена пола и удобни обувки с немного висок ток, а на главата си носеше сламена шапка с огромна периферия, която беше купила в магазина на селото. Розалия отдавна беше открила себе си, тя нямаше нужда да облича дизайнерски дрехи, за да се опитва да впечатлява.

Тя се питаше, обаче както толкова много пъти досега, защо се беше съгласила на всичко това. Та нали не беше успяла да задържи Роберто при себе си, докато той беше жив, и със сигурност не можеше да се надява да го върне от царството на мъртвите, като се съгласи на това плаване.

Тя въздъхна със съжаление и се обърна да огледа останалата част от малката компания. Дъщеря ѝ и внучка ѝ все още разговаряха с капитан Андерс, а Хектор, *милият Хектор*, вървеше към нея и ѝ се усмихваше окуражително. С огромно удоволствие, тя си помисли колко много той прилича на испанец. Като нея, Хектор никога не се променяше — той беше това, което беше. И тя харесваше това в него. Хектор я караше да се чувства сигурна и защитена, макар да не беше и никога да не е бил неин любовник. Розалия не беше жена, която допускаше безразборно мъжете до себе си, тя беше строго моногамна.

Беше имала двама любовници в живота си — първият беше Роберто, вторият и последният — съпруга ѝ.

И само защото Хектор беше настоял, тя се беше съгласила на това плаване.

— Роберто те обичаше — беше казал твърдо, категорично, Хектор. — А ти отказа да се видиш с него през всичките тези години. И сега той те моли за услуга. Освен това, трябва да разбереш какво ти е оставил в завещанието си. Той беше богат и може да наследиш много пари.

Тя беше удивена да чуе това. Думите на Хектор бяха за нея като гръм от ясно небе, защото никога не се беше замисляла за подобна възможност. Беше сигурна, че Роберто нищо няма да ѝ остави, че за него тя е само отдавна забравена любовница.

Като видя Монтана, си помисли колко привлекателен е той, колко... мъжествен. У него се долавяше сила — същата сила, която беше притежавал и Роберто. Беше сигурна, че Монтана, като Роберто, е човек на принципите.

Той взе ръката ѝ в своите и ѝ се усмихна топло.

— Толкова се радвам, че реши да дойдеш. — Знам колко доволен щеше да бъде Боб.

Дейзи

Аз стоях отзад и си мислех, че Розалия е прекрасна и че Боб със сигурност е умеел да избира жените на живота си. Тази жена тук беше истинска лейди. И че ако той беше по-различен, тя щеше да остане с него и да го дари с деца, двамата щяха да имат истинско семейство и щеше да го направи много щастлив човек.

Намирах живописния цигански вид на Хектор за малко изненадващ, но забелязах колко внимателен и загрижен е той към Розалия, колко се тревожи тя да не бъде затруднена или поставена в неловко положение заради своята глухота. И все пак, мислех си, Розалия не би могла да избере някого, толкова различен от Боб. Магдалена, дъщерята, беше висока и стройна, имаше лъчезарната завладяваща усмивка на майка си, а малката внучка беше така пленителна, че омагьосваше хората. Стиснах ръцете на всички и топло

ги поздравих. „Ако само, ако само...“, това се въртеше непрекъснато в ума ми, но миналото никога не може да се върне.

Когато дойде стюардът, за да ги придружи до техните каюти, казах на Монтана:

— Сега разбирам защо Боб не е могъл да забрави Розалия. И дори не намеквай, че тя може да е убила Боб, защото твърдо отказвам да го повярвам. Аз все още залагам на Допелман. Както и да е, къде е Допелман? — Погледнах часовника си. — Пет часът е, а трябва да отплаваме в шест. Предполагаш ли, че ще дойде?

— Успя да дойде в Ню Йорк в седмицата, в която умря Боб, така че съм сигурен, че ще успее да дойде тук от Мюнхен.

— *Какво* ли е направил? — Така ококорих очи, че щяха да изхвъркнат от орбитите. Шокирана, се отпуснах на близкия диван. — Сега съм *сигурна*, че е основателно заподозрян. Трябва само да го докажеш, Монтана.

— Не бъди толкова сигурна. Чарли Клемънт също беше в Ню Йорк, както и Дейвис Фарел.

Нададох стон и отново се замислих, че тази луксозна яхта наистина е пълна със заподозрени.

— Защо не си ми казал това досега?

— Ние току-що получихме информацията. Необходимо е време, нали разбираш.

— А какво ще кажеш за жените заподозрени?

— Не разполагам с нищо за тях. Все още.

— Какво означава това?

Монтана сви рамене.

— Предполагам, че ще трябва да открием — каза той и в този момент Допелман влезе в преддверието.

ГЛАВА 32. ДОПЕЛМАН

Допелман се потеше обилно. Не знаеше, че тук ще е толкова горещо, и беше облякъл вълненото си сако. Той бутна леко назад новата си панамена шапка, за да открие поне малко потното си чело, и се огледа. Никога през живота си не беше виждал такава демонстрация на пари и лукс и през ума му мина — само за секунда — че ако Боб не му беше причинил *онова*, и той щеше да има такава яхта.

Дебелите стъкла на очилата му се замъглиха, той ги свали и ги почисти с нова памучна кърпичка. Постепенно започна да забелязва присъствието на мъжа и жената, които стояха срещу него. Той постави очилата обратно на носа си и фокусира поглед.

Дейзи

— Добре дошли на борда на „Синята лодка“ — казах на Допелман. — Аз съм Дейзи Кийн, приятелка на Боб и ваша домакиня на борда. Мисля, че познавате Хари Монтана.

Дори животът ми да зависеше от това, не можех да му подам ръка. Гледах го втренчено, удивено. Той беше блед, потеше се обилно и ме гледаше също втренчено през дебелите стъкла на очилата си.

— Страхувахме се, че ще закъснеете и ще пропуснете плаването.

— Обърках автобуса — каза Допелман. Гласът му беше странен, съскащ. — Отдалечих се на около миля от правилната посока и трябваше да се върна пеш обратно.

— Трябвало е да вземете такси — каза строго Монтана. — Можеше да забавите отплаването ни.

Допелман просто сви рамене.

— Извинявам се — прошепна той, отново свали очилата си и почисти стъклата им. Хвърли ми бърз поглед със студените си, воднисти зелени очи, после събра пети и се поклони официално. Дойде стюардът, за да го заведе до каютата му.

— Вечерята ще се сервира в осем и половина! — извика Монтана след него. — Опитайте се да не закъснявате.

Аз отново се отпуснах на дивана. Допелман беше толкова странен, че не можех да повярвам на сетивата си.

— Прилича на Дърк Богард във финалната сцена на „Смърт във Венеция“ — казах. — Всичко, от което има нужда, е само размазана спирала за мигли. Бедният човек! — добавих, изведнъж изпитала съжаление към него.

— Този „беден човек“ е най-добрият мозък в света на науката — напомни ми Монтана. — Към Марс можеше и да не бъдат изстреляни ракети, ако не беше той. Той е абсолютно способен да замисли убийство.

— О, боже! — казах. — Обещай ми, моля те, че няма да седя до него по време на вечерята.

Монтана ми се усмихна и ме хвана за ръката.

— Вече съм се погрижил за всичко. Ти ще седиш до мен. Какво ще кажеш двамата да се срещнем в пиано бара в седем и половина?

— Ще те почерпя питие — заядох се с него.

После, импулсивно, го целунах по бузата, оставих го там и побързах да се върна в апартамента си, изпитала облекчение, че не се налага повече да се срещам с потенциални убийци поне в продължение на два часа. Щях да използвам възможността да подремна малко.

ЧАСТ IV НА БОРДА. ПЪРВАТА НОЩ

„Книгата на живота започва с мъжа и жената в Райската градина. И завършва с Апокалипсиса.“

Оскар Уайлд, „Жена без значение“

ГЛАВА 33. ДЕЙЗИ

Събуди ме шумът от двигателите. Станах и отворих прозореца, загледах палмовите дървета и двореца на принц Рение в далечината. А после в полезрението ми се появи дългата зелена, залесена с борове, брегова ивица на Лазурния бряг. Яхтата се плъзгаше гладко и плавно във водата и оставяше пенеста вълна, в която играеха делфини. Аз се опитвах да запомня всичко, за да мога по-късно, когато затворя очи, да го преживея отново. Спомних си Боб и ме заля вълна на огромно съжаление. И разбрах колко е важно да запазя спомените от времето, което бяхме прекарвали заедно. Знаех колко много щеше да се радва и наслаждава той на това плаване и на вила „Белкис“. Само че Боб не очакваше смъртта, той мислеше, че разполага с всичкото време на света.

Огледах апартамента си, в който всичко беше спокойно. Той беше пълен с цветя, а през прозореца влизаше розовозлатистата светлина на залеза. В известен смисъл, това плаване на луксозна яхта беше последният подарък на Боб за мен. А моят последен подарък за него щеше да бъде помощта ми за Монтана в намирането на убиеца.

Взех душ и се облякох набързо в ябълковозелена плисирана блуза и тесни кремави копринени панталони, сложих смарагдовите си огърлица и обеци, а на пръста си — големия диамантен пръстен, подарък от Боб за миналата Коледа. Обух златисти сандали и довърших тоалета си с малко от парфюма „Ерме Руж“, който бях купила, защото бях помислила, грешно, както се оказа, че е предназначен само за червенокоси. И тръгнах към бара, за да се срещна с Монтана.

Пристигнах там първа и заварих само бармана, приятен човек на име Мелвин, който ми каза, че е от Оклахома. Осветлението в бара беше меко и приглушено, а навън залезът обагряше небето в розово и бледозелено. По дълбоките извити дивани бяха нахвърляни възглавнички, стените бяха с ламперия от тъмно дърво с инкрустиран много сложен дизайн. Настаних се на едно от високите столчета пред

бара и си поръчах „Космополитън“. Сякаш по поръчка, се появи един от стюардите с горещите ордъоври. И веднага след него в бара влезе Монтана.

— Подранила си — каза той и докосна леко ръката ми, гледайки ме с онази своя полуусмивка.

— Не, ти закъсня. Винаги ли караш жените да те чакат?

— Не, ако зависи от мен, и със сигурност не, когато изглеждат като теб. Да не би да го приемеш като обида, ако ти кажа, че си особено красива тази вечер?

Хвърлих му предпазлив поглед, защото не бях сигурна дали не ми се подиграва.

— Добре, приемам комплимента — казах неохотно. — Макар и да не е вярно.

— Кой ти даде този диамант? — Той хвана дланта ми и започна да разглежда пръстена.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм си го купила сама?

Той пусна ръката ми и ме погледна право в очите.

— Не.

Въпреки че съвсем не исках да имам такова поведение или може би заради питието, от което вече бях отпила няколко глътки, аз се изкикотих.

— Разбира се, че не съм го купила сама. Коледен подарък от Боб.

— Щедър човек.

— Да. Освен другите си качества, беше и щедър. — Затворих очи и видях пред себе си лицето на Боб — моя магьосник, моя Шрек, моя любим приятел и учител. — Чуй, Монтана — казах, изведнъж станала много сериозна, — обещавам да направя всичко, което мога, за да ти помогна да заловиш убиеца на Боб. Само ми кажи какво... И аз ще го направя.

— Добре, чудесно... Оценявам желанието ти за сътрудничество. Така е по-лесно, отколкото непрекъснато да се караме — добави той тихо.

Те всички пристигнаха едновременно. Помислих си, че изглеждат точно като смесена група заподозрени. В копринената си рокля с цвят на мандарина, Филомена беше, от главата до петите, жена от Южна Франция. Тя ни поздрави и седна до бара. Скоро пред нея се появиха мартини и чинийка с маслини и тя забъбри весело с бармана.

Тексас беше изключително сексапилна в друга блуза от жарсе, този път с цвета на лавандулата, беше праметнала косата си на една страна. Двамата с Мелвин стояха до пианото и разговаряха за музика.

Влезе и Допелман, все още облечен във вълненото си сако с малкото плисе на гърба. Само че сега беше обул подходящи по цвят панталони и сива риза на райета. Приличаше на избягал затворник. Кимна ни за поздрав и тръгна направо към бара, където си поръча чаша първокачествено „Бордо“. Със сигурност имаше изискан вкус по отношение на вината.

Седна на столчето до Филомена и я поздрави на немски с глас, който издаваше недоволство, макар да нямаше какво да го породи. Тя го изгледа шокирано, после се озърна, за да види дали има начин да се измъкне. Видя ни и се приближи до нас.

— Мили, спасете ме от този странен човек — каза тя нервно. — Какво прави на тази яхта?

— Той е един от гостите. — Монтана й обясни кой е Допелман. Тя му хвърли още един поглед — като че ли искаше да бъде впечатлена, но това не се получаваше.

Междувременно, Мелвин свиреше „Тяло и душа“, която, не можех да не мисля така, беше подходяща за случая. Та нали, все пак, това беше „бдение“.

Пристигна и капитан Андерс, елегантен в бялата си униформа. Като че ли всички членове на екипажа бяха подбрани и заради външния си вид, а не само заради способностите си.

— Дойдох само за да се уверя, че ви е удобно — каза капитанът. — Надявам се, че сте се насладили на залеза, който тази вечер беше особено красив.

Монтана подхвана разговор с капитана, а аз се опитах да разговарям с Филомена. Казах, че харесвам роклята ѝ, което беше безопасна тема, така реших. Тя ми отговори, на колебливия си английски, че дизайнерът е Роберто Кавали, любимият ѝ за момента. Запита на кого е роклята, с която аз съм облечена. Признах, че нямам никаква представа и че съм я купила набързо в „Харви Николс“.

— Подходящ магазин — каза тя одобрително. — Аз също пазарувах там, когато бях с Боб.

Запитах се какво ли иска да каже с това „също“. Дали не ме поставяше в категорията на любовниците? Изведнъж осъзнах, че

вероятно всичките заподозрени мислят, че съм била любовница на Боб. Побързах да я уверя, че съм била само негова служителка.

— И приятелка — добавих.

Тя ме гледа дълго и така, сякаш искаше да проникне до дълбините на душата ми.

— Вярвам, че казваш истината — каза тя, но тонът ѝ издаваше безкрайна изненада.

— Разбира се, че казвам истината! — Порозовях от възмущение, а тя се засмя.

Точно в този момент влезе Бордоле, а гъстият ѝ бретон подскачаше весело над блесналите очи. Беше облечена в дискретен кремав костюм с панталон, около шията ѝ имаше поне дузина перлени огърлици, а по петите ѝ вървеше Брандън вай Зелдер, красив като филмова звезда във вечерното си сако.

— Dio mio! — прошепна Филомена и притисна длан към гърдите си. — Кой е този мъж?

Без да дочака отговор, слезе от високото столче пред бара и се запъти към него.

— Изглеждаш великолепно — казах на Бордоле.

— И ти самата не изглеждаш никак зле, когато положиш усилия за това — отговори тя и двете се усмигнахме широко и щастливо една на друга.

Монтана беше в другия край на бара и говореше с Допелман. Направи ми знак да отида при тях. Тъй като не можех, по никакъв начин, да се усмигна на Допелман, аз го поздравих сковано и изразих надеждата си, че виното му харесва.

— Моля ви, наричайте ме Мариус — каза той с тихия си съскащ глас. — Виното наистина е много добро, „Хот-Брион“. Никога не престава да ме удивлява фактът, че такова превъзходно вино идва от едва четири акра площ, разположена в средата на едно доста западнало предградие на Бордо. По-голямата част от онова, което знам за доброкачествените вина, съм го научил от Боб, мис Кийн. Той беше добър учител и умееше да се наслаждава на живота.

Удивена, че той говори толкова много, успях да се усмигна, а Монтана стисна леко, окуражително, ръката ми. И тогава се появи Чарли Клемънт.

Той отиде до бара и се подпря на него на единия си лакът, а другата му ръка беше в джоба. Поръча си двоен „Джак Даниълс“ с лед. Кимна ни, особено подчертано, за поздрав.

— Добър вечер, Клемънт — каза Монтана, замислен. Реших, че особено се старая да покаже на всички тази вечер добрата си воля. Мелвин, който образуваше нещо като фон на събитията, беше преминал на Ленън и Маккартни. — Позволете ми да ви представя Мариус Допелман — добави Монтана.

Лицето на Клемънт изрази изненада, а после — след като огледа дребния мъж от главата до петите — и неподправен шок.

— Ученият? — запита той.

Допелман обаче извърна поглед и не отговори. Клемънт погледна въпросително Монтана, но той просто направи знак на келнера да донесе още сандвичи. Допелман си взе цели шест и ги изяде толкова бързо, че сигурно беше наистина много гладен. Аз изпих и последната капка от моя „Космополитън“ и се замислих за секунда. Ноцта май щеше да се окаже много дълга.

— Здравейте всички!

Жизнерадостният глас на Джини се разнесе в бара, а тя самата си пробиваше път с лакти, облечена в черни панталони, черно потниче с тънки презрамки и високи сандали. В русата ѝ коса бяха забодени няколко черни пера. С широка и щастлива усмивка, тя седна на високото столче до Монтана и си поръча джин с тоник и лед.

— Обичам класическите питиета така, както обичам и класическите мъже — добави тя с дяволито намигане. В същото време оглеждаше от главата до петите Чарли Клемънт. — Кой си ти? — запита тя, несмутена от неговото недружелюбно отношение.

— Чарли Клемънт — каза той сковано и ѝ кимна леко, което вероятно трябваше да бъде нещо като официален поздрав.

— А аз съм Джини Бън. Значи и ти си приятел на Боб?

— Бивш приятел.

Помислих си, че въпросът ѝ май беше попаднал право в целта. Джини обаче отново не се смути от поведението му, излъчващо студенина.

— Чакай малко, спомням си те! Идвал си в „Снийдли“ няколко пъти, а също така си идвал и в „Рамс Хед“. Аз съм сервитьорка там. — Тя опита джин с тоник и кимна, за да изрази професионалното си

одобрение. — Винаги си спомням лицата — добави тя, като гледаше замислено Чарли.

После, внезапно млъкна и лицето ѝ доби затворен израз. Обърна се и заговори с Монтана. Огледах се, за да видя кой друг се беше появил в бара. Нямаше ги още Даян, Розалия и Дейвис Фарел. Видях Допелман да поглъща още дузина сандвичи и други ордъоври и поръчах втората си чаша „Космополитън“, след което отидох при Бордоле, която все още разговаряше с Тексас.

— И така, какво мислите вие, момичета? — Настаних се на столчето до тях.

— Мисля, че всичко тук е просто прекрасно, особено защото не се налага нищо да плащам — каза Тексас с южняшкия си акцент. — Защото аз съм момиче, което работи, за да изкарва прехраната си, нали знаете. Не мога да си позволя плаване на такава луксозна яхта.

— Не се налага да работиш. Можеш да имаш всеки мъж, когото пожелаеш — каза Бордоле. — Богат мъж, имам предвид, Тексас пресуши водката си.

— Не е в стила ми, скъпа. Аз съм от онези, които се влюбват лудо в мъжа, още преди да са разбрали дали е богат или беден. А досега мъжете все са се оказвали бедни. — Тя се засмя. — Такъв ми е късметът, предполагам.

Тексас не беше от жените, които влагат корист в своето въздействие, както човек би могъл да предположи от външния ѝ вид. Тя беше наистина мила и добра. На пръв поглед само заблуждаваше, че е от онези жени, които преследват богатите мъже. Като се замислих за мъже, погледнах Монтана. Той все още говореше с Джини. Чудех се дали въобще някога щях да преодолея тази ревност към мъж, който просто искаше да сме приятели или добри познати. Към мъж, който ме беше помолил да му правя компания, за да не се чувства самотен, и който, в замяна, щеше да ме пази от лошите мъже.

Чудех се още дали тази вечер въобще ще има край, когато стюардът обяви, че вечерята е сервирана.

ГЛАВА 34. ДЕЙЗИ

Овалната трапезария изглеждаше много красиво. По средата на дългата маса бяха подредени синьо-зелени хортензии в сребърни купи. Свещите бяха навсякъде и светлината им в нюанси на розово създаваше съвършена романтична атмосфера. Шампанското и другите вина се изстудяваха в кристални шампаниери. Стюардите, в красивите си униформи, очакваха гостите.

Влезе Розалия, придружена от Хектор и Магдалена, а след тях започнаха да пристигат и останалите. Липсваха само Даян и Дейвис Фарел.

Монтана беше разпределил местата около масата и сега всички се трупаха, за да прочетат имената си върху картичките, нетърпеливи да узнаят кой ще бъде съседът им. Аз и Монтана щяхме да бъдем начело, а Рег и Даян щяха да заемат другия край. До Монтана беше Розалия, след това Чарли Клемънт, Джини и празният стол за отсъстващия Дейвис. След това бяха местата на Филомена и Брандън. Вдясно от Рег беше Тексас, после Допелман, Бордоле, Магдалена и Хектор. Реших, че е знак за нещастие това, че един от нас отсъства и че се налага две жени да седят една до друга, не ми харесваше и това, че Бордоле беше до Допелман.

Когато Даян се появи на прага, се забави достатъчно дълго, за да я забележим всички — тъжната вдовица в черна рокля от шифон. Червената ѝ коса беше вдигната нагоре, на дългата ѝ гладка шия имаше тънка верижка от искрящи диаманти, обещите ѝ бяха от същите диаманти. Трябваше да призная, че изглежда прекрасно. Лицето ѝ обаче придоби твърд израз, когато тя откри, че ще трябва да седи до Рег, който вече пресушаваше първата си бутилка бира „Кроненбург“.

— Мислех, че аз ще съм последният, който ще се появи за вечеря — каза весело Рег на Даян, като се изправи на крака, за да я поздрави. — След пътуването със самолет се чувствам изтощен и сякаш правя всичко много по-бавно от обикновено. Не летя много често, въобще не съм добър пътешественик. И досега не съм попадал на такава

елегантно място като това. Тази яхта е наистина великолепа, нали? — Той ни се усмихна. — Лейди Хардуик ще ми прави компания, нали, любима? — Той потупа приятелски Даян по ръката. — Ние се познаваме вече, аз и лейди Хардуик, нали знаете. Боб я доведе в „Снийдли“ още когато бяха младоженци. Но оттогава мина време, нали, момиче? Доста вода изтече под моста, бих казал.

Даян трепна, после продължи да не му обръща внимание. Келнерите разстлаха бели кърпи в скутовете ни и наляха в чашите ни розово шампанско. Сервираха, както ги наричаше Боб, *amuses bouches*. А Дейвис Фарел все още го нямаше. Запитах се дали, случайно, не беше взел решение да се откаже и да се прибере у дома си на следващия ден.

Дейвис не липсваше на Филомена. Тя заливаше Брандън ван Зелдер с поток от английски думи с италиански акцент. Говореше толкова бързо, че той трябваше да наведе глава близо до нейната, което всъщност беше и нейното желание.

Джини не изглеждаше щастлива. Тя преднамерено беше обърнала гръб на Чарли и седеше, тъжна и сякаш изоставена, до празното място, където трябваше да седи Дейвис. Нямаше с кого да разговаря, а господ ми е свидетел, Джини много обичаше да говори. Бордоле, седнала до Допелман, ми хвърли безпомощен поглед.

От другата страна на масата, Хектор запитва Чарли с какво си изкарва прехраната, с което си заслужи презрителния му поглед. Последва доста рязък отговор, че запитаният е в развлекателния бизнес. Напрежението се усещаше във въздуха и аз, с чувство на неловкост и неудобство, се запитах как ли ние всички ще преживеем следващите пет дни.

Дейвис Фарел най-после дойде в мига, когато сервираха първото блюдо. Беше се погрижил малко за себе си, беше облякъл хубаво сако и скъпа синя риза и въпреки че косата му беше прибрана в конска опашка, изглеждаше точно като човек, преуспял на „Уолстрийт“. Той се извини и обясни, че се е наложило да проведе телефонен разговор с Ню Йорк. И добави, че наистина било спешно.

— Не са свикнали с отсъствието ми — каза накрая.

— Кой? — запитва Джини, когато той зае мястото си до нея.

И беше безкрайно изненадана, когато той ѝ разказа за младите емигранти, които бяха негови клиенти.

— Странно, аз предварително бях решила, че всички тук ще са богати и постигнали успех — каза тя.

— И откъде знаете, че аз не попадам в тази категория?

Тя го огледа от главата до петите.

— Сакото е окей. Брадата и конската опашка обаче създават различно впечатление.

Дейвис се засмя, после я запита откъде е, и двамата потънаха в разговор за „Снийдли“ и „Рамс Хед“. Бордоле полагаше усилия да води разговор с Допелман.

— Как беше полетът ви, хер Допелман? — чух я да казва.

Той ѝ хвърли кос поглед и светлината се отрази под странен ъгъл от дебелиите стъкла на очилата му.

— Спокоен въпреки прекалено строгите мерки за сигурност, които сега май са на първо място по важност — каза той.

Бордоле си пое дълбоко въздух. Нямахше да ѝ бъде лесно с него. Изненадващо, Допелман каза:

— Харесвам косата ви, фройлайн Магуайър. Тя е много руса, много... — той като че ли търсеше подходяща дума — много очарователна.

Бордоле прие неумелия му комплимент и му се усмихна с най-слънчевата си усмивка. Каза му, че може да я нарича Бордоле.

Розалия разказваше на Чарли Клемънт за глухотата си. Тя изказа надежда, че той ще я разбере и ще я извини, ако не схване точния смисъл на думите му. Английският ѝ беше неуверен и Чарли като че ли показваше нетърпение. После обаче овладя раздражението си, направи така, че то да изглежда като черта от характера му, показа се като човек, който обича да поставя другите в положение да се защитават, да говорят бързо и да действат необмислено. Не и Розалия обаче. Тя запита Чарли какво мисли той за яхтата, после каза колко е мило от страна на Роберто да предложи такова приятно плаване на старите си приятели. Чарли като че ли омекна малко и неясно отговори, че и той предполага същото. И това беше всичко.

Розалия повдигна изненадано вежди и се усмихна през масата на Хектор. Запита го, на испански, как се чувства. Той приглади прекалено дългата си коса, която блестеше като отлично излъскани войнишки ботуши, поглади мустаците си и отговори, сдържано, че се чувства добре.

Очевидно беше мой ред да кажа нещо.

— Хектор, толкова много съм слушала за „Ранчото на пастирите“ и за това, колко е красиво то. Сигурно е прекрасно да се живее там.

Той елегантно наклони глава на една страна.

— Наистина, сеньорита, не бих живял никъде другаде.

— О, моля ви, наричайте ме Дейзи — казах, после не спрях да му задавам въпроси, докато не започна да ми разказва за хотела.

Сервираха вечерята. Салата от омари, последвана от говеждо „Уелингтън“. Бяхме поръчали ястия от добрата стара английска кухня, които биха се харесали много и на Боб. Чашите на всички бяха пълни с вино, разговорите се водеха повече или по-малко гладко и оживено, напрежението нарастваше. Имаше още сирене и салата, разнообразни десерти, а с тях сервираха и специално шампанско, „Пол Роджърс Суве Уинстън Чърчил“.

Монтана почти не ми беше проговорил през цялата вечер. Сега ми прошепна, че е време за тоста. Той удари няколко пъти с вилицата си по чашата и помоли за тишина.

— Дейзи иска да ви каже нещо.

Погледна ме с нескрито очакване, когато станах. Бях планирала внимателно кратката си реч, но сега нервно прочистих гърлото си и огледах гостите си един по един.

— Първо, искам, от името на Боб, да ви поздравя с добре дошли на борда. Вече знаете, че той е избрал всички вас специално, искал е да ви събере, за да отпразнувате живота му, да направите последното му „бдение“. „Всъщност искам те всички да прекарат страхотно добре“, бяха думите, които той изрече. Но има и нещо друго, върху което може би бихте искали да помислите. Вярваше, че като ви събере заедно, може би ще добиете ново виждане за това, каква е била неговата роля във вашия живот. Мислеше, че ако това стане, вие може би ще бъдете изненадани.

Те всички ме гледаха. Лицето на Чарли имаше неопределен израз, иронична усмивка повдигаше леко крайчетата на устните на Дейвис. Даян имаше гневен израз, Филомена беше озадачена. Допелман не обръщаше никакво внимание на шампанското и продължаваше да отпива от своето „Бордо“, втренчил поглед дълбоко в чашата си — като че ли там можеше да намери някакви отговори.

Розалия, разбрала от Монтана какво съм казала, беше единствената, която направи някакъв коментар.

— Роберто винаги е проявявал мъдрост — каза тя тихо.

— Да, той беше мъдър — съгласих се аз. — И сега ние ще прием за него от любимото шампанско на Уинстън Чърчил, което точно за това е получило и неговото име. Чърчил, също така, беше герой за Боб. „Лъвско сърце“, така го наричаше той. Боб казваше, че би искал да е като него. И по толкова много начини — смелост, честност и почтеност, сила — той беше като него. — Вдигнах чашата си. — И така, нека прием за сър Робърт Уолдо Хардуик, мъдър човек и добър приятел на всички нас.

— Точно така.

Рег беше този, който първи вдигна чашата си, последван от всеобщ шепот: „За Боб“. Лицето на Даян представляваше маска. Тя хвърли гневен поглед на Филомена.

— Италианката не би трябвало да е тук. Тя не е нищо повече от курва.

— Dio mio! — Филомена скочи на крака. — Как се *осмеляваш* да ме наричаш *така*! Боб те изостави, защото си такава кучка. И сега виждам, че това е вярно. Боб ми е казал, че не заслужаваш името му. И че аз го заслужавам. Той обичаше *мен*, не теб... Аз бях тази, която го правеше щастлив.

Настъпи неловка тишина. Стюардите започнаха да разчистват чиниите.

— Ще видим от коя от нас се е интересувал повече, когато бъде прочетено завещанието му — изсъска в отговор Даян. — Тогава ще разбереш каква е съдбата на любовниците. И къде е мястото им. В кошчето за боклук. Не забравяй, че аз бях *негова съпруга*...

Побързах да кажа:

— Моля ви, Даян, Филомена, това тук трябва да е цивилизована и приятна вечеря. Боб искаше да прекараме добре.

— Тъй като сме подхванали темата за завещанието, мога ли да запitam *защо* ние всички сме тук? — каза Чарли, който продължаваше да пие „Джак Даниълс“. — Не съм сигурен, че въобще някой от нас заслужава да се нарече приятел на Боб. Например онзи човек. — Той посочи Допелман. — Мили боже, той изглежда като работник от ферма. Никой не е чувал за него от години. Защо, за бога, Боб би

поканил него?! — Той гледаше Допелман така, сякаш той беше насекомо под микроскоп. — Хайде, хер Допелман — каза той, — кажете ни, откъде познавахте сър Робърт Хардуик. Каква е детинската ви история, а?

— Престани, Клемънт! — заповяда Монтана.

Допелман обаче се беше свил при тази словесна атака, стискаше неуверено чашата с вино, навел глава. След миг измърмори тихо нещо, после стана и излезе.

Монтана отиде след него. Хвана го за рамото, но Допелман се отскубна и продължи да върви към вратата. Монтана го гледаше разтревожено. Но нямаше избор и след миг се върна на масата.

— Мисля, че това е достатъчно за тази вечер — каза той студено. — Даян, ти беше поканена, защото беше бивша съпруга на Боб. Не знам дори дали ти е оставил нещо в завещанието си, но те моля да се държиш възпитано, за бога. Колкото до теб, Клемънт, ако не искаш да си част от това плаване, можеш да си тръгнеш утре. Ще бъдем в Сен Тропе около седем, изборът е твой. Но те предупреждавам, ако се държиш така обидно и нападателно, аз лично ще те отстраня от борда на яхтата. Ясен ли съм?

— Кой, по дяволите, си *ти*, та да ми кажеш какво мога и какво не мога да правя?! — Чарли бутна стола си назад и последва Допелман. — Майната ви на всички ви! — чухме го да мърмори, докато отиваше към вратата.

Погледнах изумените си гости. Даян също стана и тръгна към вратата. Филомена я проследи с поглед.

— Вярно е, че бях любовница на Боб — каза тя, — но ние се обичахме, наистина се обичахме. И ми е много мъчно, че той е мъртъв. — Тя насочи пълния си с тъга поглед към Брандън. — Как може Даян да говори такива грозни неща?

По бузите ѝ се затъркаляха големи сълзи. Брандън извади копринена носна кърпичка от горното джобче на сакото си и започна да ги попива.

— Всичко е наред. Няма нищо, тя не може да ти причини по-голяма болка — каза той, за да я успокои.

Аз бях ужасена. Погледът ми срещна този на Монтана.

— Мисля, че е по-добре да сложим край на тази вечер — каза той. — Да се надяваме, че утре ще бъде по-добре.

— Исусе! — прошепна Бордоле. — Отивам в бара! И искрено се надявам, че Чарли и Даян няма да са там.

— Аз се тревожа за Допелман — каза Монтана, след като те излязоха. — По-добре да отида да го потърся. Ще се срещнем с теб покъсно в бара.

— Бедният Допелман! — каза Бордоле, докато двете пиехме по чаша шампанско за лека нощ. — Този Чарли е истинско копеле, разбрах го в мига, в който го зърнах. Мъже като него обикновено имат какво да крият, повярвай ми.

Някои от младите членове на екипажа дойдоха, за да се запознаят с нас и да побъбрят. Бордоле беше в стихията си. Мелвин свиреше „Димът влиза в очите ти“, а Тексас му пригласяше с дрезгавия си глас, който караше публиката ѝ да изпада във възторг. Дори Филомена, която вече не плачеше, се усмихна смело. Тя седеше толкова близо до Брандън, че почти се притискаше в него.

Монтана се върна след петнайсет минути.

— Няма и следа от Допелман — каза той с тревога. — Накарах стюарда да провери — не е в каютата си. Проверих и всички палуби, там също го няма. Надявам Се, че Клемънт не го е подтикнал да направи нещо наистина глупаво.

Като схванахме смисъла на думите му, аз и Бордоле втренчихме в него ужасени погледи.

— Никога не можеш да си сигурен с такъв човек — каза Монтана. — Той е способен на всичко. Ще трябва да кажа за случилото се на капитан Андерс.

Той извика един от младите офицери и двамата се отдалечиха. След минути яхтата забави ход, после зави в полукръг и започна бавно да се връща.

— О, мили боже! — възкликнах. — Той наистина мисли, че е възможно Допелман да е скочил през борда.

Настъпи тишина — няколко секунди, в които всички се мъчеха да съберат мислите си. След това изтичахме на палубата. Наведохме се през перилата и втренчихме погледи в синьо-черното море, сега осветено от силните светлини на яхтата. Платформата на долната палуба се повдигна хидравлично, екипажът издърпа резервните лодки и ги спусна във водата.

— О, не! — простена Филомена. — Вината е на онзи ужасен човек... Но и Допелман е толкова странен!

— Всичко ще бъде наред — казах, като се опитах думите ми да прозвучат уверено и оптимистично, докато екипажът продължаваше да търси тялото във водата.

— Не бъди толкова сигурна — каза Бордоле. — Човек като него, унижен така публично...

Останалите членове на екипажа претърсваха всяко кътче на палубата, всяка каюта. Барманът каза, че Допелман си е поръчал още една бутилка „Хот-Брион“. Барманът решил, че иска да я вземе в каютата си, а Монтана каза, че не вярва Допелман да реши да се самоубие, докато има пълна бутилка вино.

Светлините играеха върху водата и тя добиваше красив млечен цвят. Гледах я и си мислех, че може би не е толкова лошо да намериш смъртта си в нея.

Всички, освен Чарли и Даян, бяха на палубата, надвесени над перилата. Вятърът караше полите на вечерните рокли да прилепват към женските бедра и на слабата нощна светлина те приличаха на красиви и изваяни статуи с наведени глави и развявани назад коси. Рег и Дейвис, Брандън и Хектор продължаваха да се взират във водата и да чакат.

— Със сигурност, обидата на Клемънт не е достатъчна да накара някого да потърси смъртта — каза Рег. — Клемънт беше толкова ядосан, че не беше с всички си, а в такова състояние хората говорят какво ли не. И казват неща, които иначе не биха казали и не би трябвало да казват.

Хектор крачеше по палубата напред и назад, а Тексас, Филомена и Бордоле се бяха скупчили близо една до друга и мълчаха.

Монтана

Монтана се беше върнал на долната палуба. Огромните стоманени резервоари за гориво блестяха под светлините, а мощното пулсиране на двигателите караше корпуса на яхтата леко да вибрира. Над този шум, той долови друг — подобен на стържене на ножовка по дърво. Хари премина бързо и безшумно покрай резервоарите в посока, откъдето идваше звукът.

Допелман лежеше проснат по гръб и все още стискаше в ръка празната бутилка от вино. Спеше дълбоко и хъркаше силно.

Монтана информира капитан Андерс, извикаха лекаря и се качи на горната палуба, за да каже на останалите.

Паниката беше преодоляна, но не и страха. Гостите бавно се прибраха по каютите си, изпитали облекчение, че труп, все пак, няма и че плаването ще продължи. Защото очакваха четенето на завещанието на остров Капри.

ЧАСТ V

ОБИЧА МЕ/НЕ МЕ ОБИЧА

*„Любовта, харесването и насладата,
лежат, удавени с нас, в безкрайната нощ.“*

Робърт Мерик

ГЛАВА 35. ДЕЙЗИ

Останахме сами и Монтана ме погледна. Все още не се бях съвзела от уплахата и стисках здраво перилата на палубата. Треперех. Вятърът играеше в косите ми, гледах кремавата бразда, която яхтата оставяше след себе си, и малките фосфоресциращи рибки, които весело подскачаха, вдъхвах мириса на море и аромата на боровите гори, който долиташе от брега. Бяхме се приближили до бреговата ивица, готови да спрем в Сен Тропе. За първи път, нямах какво да кажа. Монтана нежно каза:

— Ще се погрижат за него. Ще живее.

— Почти ми се иска да беше умрял — казах горчиво. — Това щеше да е най-лесният изход, защото всички щяхме да можем да се приберем у дома.

— Съдиш прибързано. Допелман беше унижен пред всички нас, затова се е скрил и се е напил. Той е живял сам толкова дълго, че вероятно дори не му е дошло наум, че някой може и да го потърси.

Все още не желяех да простя на Допелман за онова, което ни беше причинил.

— И как той ще застане очи в очи с всички утре? Като знае, че сме го намерили в това състояние.

— Той ще го преодолее, а също и ти. Хайде, Дейзи, отпусни се, забрави го, защо не?

Той хвана ръката ми, застави ме да пусна перилата и поднесе дланта ми към устните си. Сякаш направи магия и Допелман изчезна от ума ми. Коленете ми трепереха. Не се бях чувствала така, откакто бях излязла от тийнейджърска възраст. Със сигурност не се бях чувствала така със съпруга си. Може би незадоволителният секс с него беше по моя вина, но аз продължавах да обвинявам него — въпреки непрекъснатите си извънбрачни връзки, той не беше добър любовник. А сега се питах дали Монтана е добър любовник. Това не беше правилно, знаех, но понякога мислите ми просто поемат в някаква

посока. А и определено беше по-добре да мисля за това, отколкото за Допелман.

Монтана пусна ръката ми и загледа морето. Чудех се какво ли мисли. Изглеждаше твърд човек с този ястребов профил, ниско подстригана коса и стегнато мускулесто тяло. Беше мъж, който винаги щеше да бъде във върховна физическа форма, готов за всякаква опасност, дори тя да връхлети внезапно. Питях се защо той ме привлича. Дали не точно заради чувството за опасност, което сякаш витаеше около него? Дали заради съвършеното му тяло и начина, по който изглеждаше в халат за баня — спомнях си го много ясно от онази нощ в „Снийдли Хол“, когато ми беше донесъл табла с чай и сладки — секси и спокоен, отпуснат? Въздъхнах толкова тежко, че той се обърна и ме погледна.

— Още ли си тук? — добави с весело пламъче в тъмносивите очи.

— Давам пени, за да узная какво мислиш — казах аз.

— Мислите ми струват много повече от това.

— Лира, тогава.

— Повече.

— Петдесет долара.

Той протегна ръка.

— Приемам. Плащай.

— Ще трябва първо да ми кажеш.

Той поклати глава.

— Няма да стане така. Трябва да платиш стоката, преди да можеш да я отнесеш у дома си.

Отново въздъхнах, този път с примес на гняв.

— Ти си свадлив човек, знаеш ли?

— Странно, аз пък мислех, че ти си свадлива.

Реших, че не си струва да се ядосвам, отпуснах се малко и се облегнах на перилата. Почувствах дланта му на бузата си и се обърнах да го погледна. Пръстите му погалиха нежно скулите ми, спуснаха се към устните, проследиха очертанята им. Той хвана брадичката ми в шепата си и повдигна лицето ми към своето. Погледите ни останаха приковани няколко дълги секунди, после аз стиснах здраво очи. Почувствах лицето му близо до своето, дъха му, после устата му завладя моята. Беше целувка, която не исках никога да свършва. И

когато той най-после откъсна устни от моите и аз поех няколко пъти рязко въздух, му го казах, останала без дъх.

— Не искам това да има край. — Искам вечно да ме целуваш така.

Той отново погали лицето ми, погледът му отново прикова моя, трепетният ми дъх се смеси с неговия. Дланите му се озоваха на тила ми и тръпки полазиха нетърпеливото ми тяло.

— А сега — какво? — прошепнах и се погалих в него, както правят котките. — Искаш ли да дойдеш в каютата ми?

Чух приглушения му смях.

— О, Дейзи, ти вероятно си единствената толкова искрена жена, която някога съм срещал. Винаги ли казваш точно онова, което чувстваш?

Кимнах.

— И това винаги ми докарва беди. — Огледах го похотливо от главата до петите. — Надявам се и сега да стане така.

Той се отдръпна. Хвана ме за ръката и двамата тръгнахме да се разхождаме по безлюдната палуба.

— По-добре да те придружа до каютата ти — каза той, с което ме разочарова.

Застанахме мълчаливо в асансьора, после, близо един до друг, но без да се държим повече за ръце, тръгнахме по коридора към апартамента ми.

Пред вратата се обърнах с лице към него. Усещах ясно всеки сантиметър от тялото му, всеки мой нерв беше изострен в очакване.

— Е? — запитах, все още останала без дъх от силното сексуално желание.

— Дейзи. — Той постави пръст под брадичката ми и повдигна лицето ми към своето. — Сигурна ли си?

Усмяхнах се лъчезарно, сякаш заблестяла от желание и наслада.

— Нека ти покажа колко съм сигурна — казах и отключих вратата си, хванах го за ръката и го въведох вътре.

Дали не мислех, че по този начин ще получа малко от силата му, ще стана непобедима като него, чрез него? Дали просто не изпитвах любопитство по отношение на тялото му, по отношение на тайните в живота му, които той продължаваше да пази от мен? Като например какъв е смисълът на татуировката на дясната му ръка? И какво точно

означава буквата „С“ от името Хари С. Монтана? И кой е той, защото, разбира се, не знаех почти нищо за него, освен няколкото думи, които ми беше казал за самотното си детство, че някога е работил в заведение в Галвестън и е бил „нещо като приятел“ на Боб Хардуик.

Монтана беше загадъчен по много начини, а ето, че щях да имам възможността да опозная поне тялото му и да разбера какъв любовник е. Дали щеше да бъде така, както си го представях? Дали щях да се отпусна в прегръдките му като закопняла за любов девица и да чакам, тръпнеща, докосването му? Не и аз. Аз не губех време. Безсрамна поради силния глад, който изпитвах, разкопчах роклята си за части от секундата, а той вече ми помагаше да сваля и останалото.

— Дейзи, Дейзи... сладка, съвършена Дейзи — каза той, като се възхити на гърдите ми, чиито зърна бяха настръхнали и очакваха ласките му.

После, като рицар в блестящи доспехи, той ме взе на ръце и ме занесе в леглото. Легнах на възглавниците и го загледах как се съблича и застава пред мен — толкова красив, колкото въобще някой мъж може да бъде. Направих му знак да се доближи, седнах в леглото, а той приседна в края и ме взе в прегръдките си, голите ни тела се допряха, изгарящи от страст. Аз се разтопих под леките му нежни целувки, излагах цялото си тяло на допира му, целувах го в отговор и не можех да понеса мисълта, че някога ще трябва да се отделя от него.

— *Докосни ме* — прошепнах, опиянена от усещането за пръстите му върху кожата ми. — *Докосни ме* — шепнех отново... и отново... докато устните му ме галеха. И: — Ах, Монтана, *Монтана*...

— Не мислиш ли, че трябва поне да ме наричаш Хари?

Отворих очи и го погледнах.

— О, да. Точно така. *Хари*. Направи още нещо... *Хари*...

Много по-късно, с крака, все още обгърнали тялото му, с ръце, разперени на леглото, лежах изтощена от пътуването до звездите. Прокарах длан по загадъчната татуировка.

— Какво означава тя? — запитах.

— Тибетска поговорка. Означава „любов и милост“. Трима от нас в „Делта Форс“ си я направиха. Бяха най-добрите мъже, които въобще можеш да срещнеш в живота си. Другите двама бяха убити в Афганистан. — Направи пауза, замисли се. — Липсват ми.

Той се освободи от прегръдките ми и се излегна. Със затворени очи, каза:

— Времето, което прекарах с тях, беше най-хубавото в живота ми. Те ми бяха като братята, които нямах.

Твърдят и неумолим мъж показваше, че може да бъде и слаб, и уязвим, и нежен, изведнъж станал повече човек. Погалих нежно татуировката с пръст и ми се прииска въобще да не бях питала.

— Толкова съжалявам.

Той ме погледна и видя съчувствието в очите ми.

— Другото голямо събитие в живота ми беше срещата с мъжа, когото наричах свой баща. Той не ми беше истински баща, разбира се, нямах никаква кръвна връзка с него. Но този мъж спаси живота ми. Той ме отгледа. Преди да го срещна, аз бях само поредното безпризорно дете, което си търси белята. Той се казваше Финеас Клаудуокър и беше индианец от племето команчи. Беше на шейсет и седем години тогава, слаб и жилест, тялото му беше здраво и стегнато. Той ме взе от един мръсен и прашен път в Тексас. Караше толкова стар „Форд пикап“, че изглеждаше така, сякаш го беше наследил от стария дядо Клампет. Аз пътувах на стоп, а нощта беше толкова студена, че никой, който е с всичкия си, не би си показал и носа навън. Дъждът се сипеше на потоци и бях прогизнал до кости. Кучето на Клаудуокър се беше разболяло и той го беше закарал до ветеринарния лекар. Плака, докато ми разказваше, че се наложило да убият кучето, а аз, спомням си, се удивявах на това, че възрастен човек може да има смелостта да плаче. Никога дотогава не бях виждал човек, който да проявява чувствата си.

Монтана замълча и аз не смеех да дишам. Чаках следващите му думи. Усещах как твърдата черупка, която бях изградила около сърцето си, когато съпругът ми ме напусна, започна да се пропуква. Монтана, този твърд мъж, се беше отворил за мен, беше ми показал най-дълбоките си чувства, мъката си от трагичната загуба на приятелите си и на мъжа, който му е бил като истински баща. Почувствах, че за него Клаудуокър е бил онова, което беше Боб за мен — спасение. Тези двама мъже ни бяха приютили и приели, наранени, каквито бяхме, бяха ни помогнали да продължим да живеем и ние отново бяхме станали цели и завършени личности, отново дишахме и се чувствахме човешки същества.

— А сега имам теб — каза тихо Монтана. — Жена, която всеки мъж би искал да обича.

Не се осмелих да задавам въпроси. Макар да ми се искаше да попитам: „Това означава ли, че ме обичаш?“ Рано беше още да се говори за любов. Това, което имаше в момента между нас, беше само физическо привличане. Вместо това казах:

— Би ли плакал пред мен, Монтана?

— Плаках на погребението на Боб — изненада ме той. — Защото изгубих добър човек и приятел.

— Аз също плаках — признах. — А оттогава насам плачех толкова често и толкова много, че въобще не знам откъде дойдоха всичките тези сълзи.

Той започна да усуква кичур от косите ми около пръста си.

— Дейзи?

— Да?

— Не искам да се страхуваш.

Какво ли искаше да каже? Дали не трябваше да се страхувам, че ще се влюбя в него? Или трябваше да се страхувам от следващото, което Допелман можеше да направи?

— О, не се страхувам, наистина не се страхувам! — В думите ми имаше много повече увереност, отколкото изпитвах.

— Добро момиче. — Той ме прегърна и ме притисна към себе си. — Ти си много красива, знаеш ли го?

— Е, не са ми го казвали много често напоследък — признах.

— Тогава, слушай ме сега. И си води бележки. Запечатай това в мозъка си. Ти си красива. Искам да си повтаряш това по трийсет пъти на ден. Обещавах ли?

Засмях се.

— Ще се опитам.

Той ме отдалечи от себе си и стана, взе бутилката шампанско от шампаниерата с лед и я отвори. Напълни две чаши и ми подаде едната.

— Да пием за нас — каза с усмивка.

И ние отпихме, изядохме всичките шоколадови бонбони от кутията на нощното шкафче, изведнъж огладнели от правенето на любов.

— Тук обслужването по стаите е двацет и четири часа в денонощието — напомни ми той.

— Но какво ще си помислят, ако те видят в стаята ми? — запитах, шокирана.

Той поклати глава и отново се засмя.

— Ела тук, глупавичкото ми, гордо момиче — каза той и ме дръпна в скута си.

Забравих и за шампанското, и за обслужването по стаите и започнах отново страстно да го целувам.

ЧАСТ VI

ДЕН ВТОРИ. СЕН ТРОПЕ

„Животът е чужд език:

Всички хора имат лошо произношение.“

Кристофър Морли

ГЛАВА 36. ДЕЙЗИ

Спах със съня на ангелите. Тялото ми прилягаше към това на Монтана така, сякаш бяха създадени едно за друго. На следващата сутрин, неясно долавяйки дневната светлина зад спуснатите завеси, най-после успях да се измъкна от обзелата ме сънливост и доволство, отворих очи и го потърсих. Не беше до мен. Потърсих с поглед бележка, после погледнах във всекидневната и в банята. Нямаше го. Гледах втренчено наоколо, изумена. Монтана ме беше изоставил, без дори да ми каже една дума.

Глураво е, предполагам, но болката от отхвърлянето отново ме връхлетя — същата ужасна агония, която бях изпитала, когато ме беше напуснал съпругът ми. Пукнатините, които се бяха образували в твърдата защитна обвивка на сърцето ми снощи, когато Монтана ми беше разкрил своята уязвима страна, зараснаха и отново се втвърдиха. Казах си, че съм глупачка, а мъжете са си мъже — преследват само секс и нищо друго. Но нали аз го бях съблазнила? Той ме беше запитал дали знам какво правя, и аз, толкова безгрижно, бях отговорила утвърдително. И ето, сега получих онова, което исках. Нито повече, нито по-малко. Реших, че това няма да се повтори и че всичко е приключило още преди да е започнало.

Изведнъж ми хрумна, че зад големия прозорец лежи вълшебното малко пристанище на Сен Тропе. Виждах залесените с борови гори хълмове на Раматуел, които се издигаха в ясното синьо небе. Чувах кръсъците на чайките и когато отворих прозореца, долових аромата на цветя и мириса на море. Имах нужда от плажа и от топлината на слънцето, за да стоплят нараненото ми от любовта тяло. Имах нужда да охладя болката си в хладното синьо море, да вдъхна отблизо и с пълни гърди освежаващия аромат на цветята. Имах нужда от розе и прясна риба и от онези малки диви ягоди, които тук наричаха *fraises des bois*. И, разбира се, няхах нужда от Хари Монтана.

Влязох под струята на душа и оставих водата блажено да ме облива, да отмие следите от правенето на любов. Толкова чиста, че

кожата ми чак скриптеше, излязох от банята, облечена в мек бял халат, и точно в този момент моята стюардеса, Камил, пристигна със закуската. Налях си чаша кафе и отхапах от масления ронлив кроасан, изпечен така, както само французите могат. После звъннах в стаята на Бордоле.

— Какво? — отговори тя.

— Будна ли си?

— Вече да.

— Дръпни завесите и погледни навън.

Чух я да мърмори недоволно, докато става от леглото, после чух звука от завесите, които тя дърпаше силно. После:

— *О! Погледни само!*

— Напълно будна ли си вече? — запитах, широко усмихната.

— Можеш да се обзаложиш. Какво си планирала?

— Плаж. Плуване. Обяд. Вино. И може би малко пазаруване по-късно...

— Дай ми половин час, бейб, и съм цялата твоя. О, чакай минутка, ами заподозрениите? Нима ще ги оставиш съвсем сами?

— Е, искаш ли да отидеш на плаж с Допелман? Или с Чарли Клемънт? — Чух я да надава тих стон. — Разбира се, че не искаш. И аз не искам. Всичко това може да върви по дяволите, Бордоле, ще оставя Монтана да се справи с тях.

— Хм. — Почти чувах как мозъкът ѝ бързо работи, щрака. — Какви, точно, са в момента отношенията ти с Монтана? Снощи ми се стори, че сте доста интимни. И не си прави труда да ми казваш, че греша. Мога да подуша началото на любовна връзка от петдесет крачки.

— Е, да, но този път *наистина* греша. Всичко вече приключи.

— *Приключи?* Мислех, ще ми кажеш, че току-що е започнало!

Въздъгнах и накратко ѝ разказах случилото се през последните няколко часа. Накрая казах:

— Когато един мъж си тръгне просто така, без дори да каже довиждане, без да остави бележка и дори без да се обади по телефона, какво трябва да мисли една жена?

— Най-лошото — съгласи се Бордоле.

Отново въздъгнах и облякох тюркоазен бански костюм и тънка, прозрачна и лека синя туника — част от покупките ми в „Харви Никс“

в Лондон. Обадох се на Патрис де Колмон, собственика на „Клуб 55“, и направих резервации за обяд в два часа, грабнах сламената си чанта и отидох да почукам на вратата на Бордоле. Тя отвори, лъчезарно усмихната.

— Бързо, да избягаме, преди Допелман да ни е намерил! — каза тя с висок шепот и веднага забърза по коридора, а аз — след нея.

Смеехме се тихичко като две палави деца, докато тичахме по мостчето към палубата.

Разхождахме се под приятните слънчеви лъчи, разглеждахме сергиите, където се продаваха бижута и колани, тениски и шалчета, слънчеви очила и сувенири. Да вземеш такси, никак не е лесно в малкия и претъпкан Сен Тропе, но аз знаех къде да се обадя и така, двете зачакахме на пристанището таксито да пристигне.

Таксиметровият шофьор беше привлекателен и се казваше Пол. Говореше ни весело и оживено на френски, докато таксито пътуваше по тесните улички на стария град, който датираше от петнайсети век. А после излязохме на главното шосе. Завихме до знака, на който пишеше: „Плажове“. Минахме край сякаш безкрайни лозя, които даваха превъзходното местно розе, после отново завихме при знака, на който пишеше: „Пампелон“. Стигнахме до края на пътя и, най-последно, до красивия плаж. Пол ни каза да му се обадим, когато решим да се върнем, и потегли, а ние останахме на паркинга, втренчили погледи в множеството автомобили „Бентли“ и „Ферари“.

Въпреки елегантната си клиентела, „Клуб 55“ е семпло място. Входът е дъсчена пътека, заслонена от бамбукови пръчки. Пътеката води до тераса, открит ресторант и бар. Тентите са от преплетена тръстика и бели платна и наистина приличат на корабни платна, които се веят над главата. Цялото място е потънало в бугенвиллии, олеандри и вечнозелени храсти. Отпред, пред клуба, се простират златистият, обсипан с чадъри, плаж и морето. А там гъмжи от „красиви“ хора.

В сенчестата област, определена за хранене, масите са застлани със светлосини покривки. По тях са подредени вази със свежи цветя, а бризът подухва откъм морето. До нас достигаше и досадният шум от моторните лодки, които сновяха между брега и големите яхти, закотвени в близост до него. На борда им обикновено могат да се видят хора, облечени в скъпи дрехи, красиви млади жени във

възможно най-оскъдни бански костюми. Всички те обикновено обядват и вечерят в най-популярните плажни клубове в Сен Тропе.

Патрис взе ръката ми и я целуна. Заговори ми тихо и нежно за Боб. Беше го познавал в продължение на много години и каза, че много ще му липсва. Клубът принадлежеше на семейството на Патрис де Колмон от 1955 година насам. В онази година, майка му и баща му купили доста западналото място на плажа и започнали да готвят за Бриджит Бардо и нейния снимачен екип, които по онова време снимали тук „Бог създаде жената“. В онзи миг се „родил“ Сен Тропе, както и „Клуб 55“.

Настанихме се на надуваемите дюшеци под чадърите, но аз нямах търпение да вляза във водата. Тя ме обгърна като нежна и мека копринена нощница. Беше с абсолютно точната температура — нито много студена, нито много топла. Гмурнах се, после изплувах на повърхността и разтърсих глава, за да отметна косата от очите си. Не мислех за Монтана. Не мислех и за Допелман. Не мислех дори за Боб. Мислех единствено за собственото си чувствено удоволствие, отдадена единствено на тази гладка кристална вода и силата на собственото си тяло. Гмурках се и плувах към хоризонта. Бордоле плуваше редом с мен — замах след замах, в синхрон. И двете бяхме тренирали плуване и се представяхме добре в училищния отбор. И това не беше отишло напразно, уменията ни се бяха запазили.

Охладени най-после, ние заплувахме към брега. Отърсихме се от капките вода като двата лабрадора, които бяха плували редом с нас. После бавно отидохме до нашето местенце от плажа и седнахме, оставихме слънчевите лъчи да ни затоплят и изсушат, преди отново да се намажем с плажно масло „Хавайски Тропик“.

Лежах по гръб на дюшека със затворени очи. За първи път, откакто бях напуснала Лондон, се чувствах наистина отпусната. Почти заспах под чадъра, но долавях, сякаш някъде отдалеч, смеха и тракането на кубчетата лед в чашите, лекия шепот на бриза във вечнозелените растения и плисъка на вълните, които се разбиваха в брега. Искаше ми се да мога да остана тук завинаги и никога вече да не ми се налага да се срещна с реалността, която представляваха Монтана и заподозрените.

— *Мадам*, масата ви е готова.

Усмехнат млад сервитьор в синя риза прекъсна мислите ми. Двете с Бордоле облякохме туниките си и започнахме да си проправяме път през вече пълните маси. Поръчах бутилка розе и двете отпихахме в благословено мълчание и разбирателство. Хапвахме от салатата, в която всичко, включително червените малки репички, беше прясно и подправено с ароматен зехтин. Заля ме чувството за мир и покой, за благоденствие — чувството за спокойствие след буря.

Започнахме да правим коментари за великолепните млади тела, за бижутата, за това скандално перчене и гиздене, за загорелите момичета и бронзовите млади мъже с татуировките, за дебелите титани на индустрията, нахлупили бейзболни кепета, на които са изписани имената на техните собствени яхти, за известните модели и филмови звезди. Разбира се, имаше и други хора, които редовно идваха тук година след година не за да бъдат забелязани от другите или за да гледат знаменитостите, а просто защото мястото им харесваше.

Току-що бяхме привършили морския костур и превъзходната салата и пиехме втората бутилка вино, докато чакахме да ни донесат дивите ягоди, когато Бордоле прошепна:

— Не поглеждай сега, но познай кой се приближава към нас.

И аз, разбира се, погледнах. Беше Даян. Бордоле въздъхна гневно.

— По дяволите, Дейзи, сега и тя ни видя и ще дойде при нас!

Беше права. Даян ни видя и като приближи, ни изгледа с възмущение.

— Какво правите *вие* тук? Невъзможно е човек да направи резервация.

— Отказали са ти, нали? — Бордоле можеше да бъде много неприятна, когато решеше. — Много лошо. Разбира се, аз и Дейзи се насладихме на превъзходния обяд, както и на прекрасен ден на плажа.

— Тогава, няма да имате нищо против, ако седна тук, при вас.

Даян се настани, преди да сме имали възможност да възразим. Засуети се с бялата си кожена чанта, приглади косата си, която носеше прибрана назад, на кок, и оправи бюстието на синята си плажна рокля.

Наля си чаша от нашето розе и отпи дълбока глътка. Погледът ѝ срещна моя над ръба на чашата.

— Ти чукаше ли се с моя бивш съпруг? — запита ме.

Ахнах. Чух как Бордоле присмехулно изсумтя, готова всеки миг да избухне в смях.

— Винаги съм подозирала, че сте любовници — каза Даян. — Ти беше толкова близка с него, винаги до него, винаги отговаряше на телефона, винаги в самолета с него, винаги. И винаги с него в „Снийдли Хол“. И дори тук, в Сен Тропе и в хотел „Дю Кап“.

— Спомням си те от хотел „Дю Кап“ — казах, защото знаех, че и тя си спомня прекалено добре сцената, която беше направила на Боб, когато той ѝ беше отказал пари.

— Разбира се, че си спомняш — Тя изведнъж стана предпазлива. — Онова, което не знаеш, е колко много имах нужда от парите. И защо. — Издължените ѝ зелени очи отразяваха слънчевата светлина, когато ме погледна. — Но тогава нямаше причина ти да знаеш истината, нали? Тогава не казах и на Боб, така че защо да ти кажа сега?

— Каква истина? — запитах, но тя извърна глава, очевидно решила, че е казала прекалено много.

Махна с ръка на келнера и златните ѝ гривни затракаха.

— Боб е мъртъв и вече го няма. Сигурна съм, че добре се е погрижил за мен в завещанието си. — Тя отново ме погледна, този път — втренчено и пронизващо. — Не е ли така?

— Наистина не знам какво гласи завещанието на Боб — казах. — Ще трябва да изчакаме, докато стигнем Капри. Там ще разберем.

Стори ми се, че видях отчаяние в очите ѝ, но после тя бързо се обърна към келнера и си поръча печен калкан и друга бутилка розе. После отново се усмихна, сякаш заучено, и запита Бордоле откъде е и какво прави тук, харесва ли ѝ плаването.

Само за миг, Даян се преобрази от уплашена и отчаяна жена в съвършена чаровница от висшето общество, която се наслаждава на най-хубавия плажен клуб в Сен Тропе — място, където тя очевидно се чувстваше у дома си и към което естествено принадлежеше. Приближаваха се хора, целуваха я по двете бузи и я питаха защо толкова много време не са я виждали.

Тя отговаряше на всички, че съпругът ѝ е починал наскоро и тя се възстановява от шока.

И може би тя беше, помислих си, изненадана. Бързо се бях научила, че човек никога не можеше да е сигурен, когато ставаше въпрос за Даян.

ГЛАВА 37. ДЕЙЗИ

Обадихме се на Пол, таксиметровия шофьор, да ни вземе и оставихме Даян да се наслаждава на обяда в компанията на приятелите си.

Като все още се чудехме над смисъла на думите ѝ, ние мълчахме по пътя обратно до Сен Тропе. След това започнахме да обикаляме бутиците, които отваряха отново в четири следобед. Разхождахме се и по павираните тесни задни улички. И срещнахме, кого мислите, Филомена, която мъкнеше огромни пазарски чанти с имената на „Хермес“, „Ерес“ и „Бланк-Блю“. Очевидно беше, че е похарчила доста от своите сто хиляди долара. Безупречна, пищна и великолепна в скъпия си, но изключително семпъл, бял ленен тоалет, тя вървеше така царствено, сякаш притежаваше всичко наоколо.

— Ciao, amici! — извика ни тя и ни махна със свободната си ръка, лъчезарно усмихната, от другия тротоар. — Вижте какво имам! — Тя повдигна чантите. — Не съм се забавлявала така добре от години. Пазаруването винаги ме кара да се чувствам добре.

Без да се огледа, тя се втурна да пресече тясната улица и се озова право пред един син „Мерцедес“, зад чието кормило седеше привлекателен рус мъж. Той натисна гневно клаксона, после удари рязко спирачките и се закова на място.

— Едва не те убих! — каза той на френски, като вдигна ръце във въздуха в донякъде престорено отчаяние.

— Ако трябваше да умра, щях да съм щастлива, че щеше да е в твоите ръце — извика в отговор Филомена и се засмя.

Той се облегна на лакът на вратата на колата и я погледна с интерес.

— Какво ще правиш довечера? Знам къде ще има добро парти. На яхтата на Пол Алън.

Двете с Бордоле си разменихме многозначителни погледи. Пол Алън беше милиардерът от „Майкрософт“ и неговата яхта, „Октопод“,

беше най-голямата и най-великолепната в Сен Тропе, много по-голяма от „Синята лодка“, извисяваща се сиво-синя грамада.

Филомена отиде бавно до него. Те си размениха визитни картички и усмивки, стиснаха си леко ръцете, докато разгневените шофьори образуваха две опашки зад тях, натискаха клаксоните и викаха. Без да се смути, Филомена му махна за довиждане. Усмихна се мило на побеснелите шофьори, после прекоси бавно улицата и дойде при нас — спокойна и самоуверена.

— Глупав млад мъж — каза тя пренебрежително. — Помисли си, че ще бъда впечатлена, когато спомене Пол Алън и неговата яхта.

— Е, аз със сигурност бях впечатлена — каза Бордоле.

— Ха! Разбира се, той не познава Пол Алън. Той е като мен, намира се някъде далеч в тълпата около тези хора, надява се да има късмет и да пробие в този кръг, да постигне контакт и да получи няколко залъка от софрата на богатите.

Филомена използваше метафори, но ние разбрахме какво иска да каже. Също като Даян, тя ни впечатли. Обаче, за разлика от Даян, ни впечатли със своята откровеност.

— Аз имам вид на богата жена, той също има вид на богат мъж — каза тя и сви елегантните си загорели рамене. — Но и за двама ни това е само фалшив външен вид, с който ние се надяваме да извадим късмет.

В този миг иззад ъгъла се появи Тексас, също стиснала пазарски чанти в ръка, макар и не с името на „Хермес“ на тях.

— Здравейте! — извика тя. — И вие ли обикаляте магазините, момичета? — Токчето на обувката ѝ попадна в дупка между паветата и тя едва не падна. — О, по дяволите! — Заподскача на един крак, стиснала глезена си с ръка. — Така ужасно боли!

Брандън се появи иззад ъгъла почти мигновено след нея. Усмихна ни се, после погледна, разтревожено Тексас.

— Какво се е случило?

Тя едва стоеше на един крак и той я хвана през кръста, за да ѝ даде опора. Тя изстена тихичко няколко пъти.

— Токът ѝ попадна в дупка между паветата — казах му аз. — Вероятно си е изкълчила глезена. По-добре ѝ помогни да се върне на яхтата. И нека лекарят погледне крака.

— Разбира се. Да, със сигурност ще ѝ помогна. Яхтата.

Брандън, изглежда, говореше само с къси фрази, дори невинаги образуваше изречения.

— Аз също ще дойда.

Филомена също прегърна Тексас през талията.

— Окей, ще покажа глезена си на лекаря — изстена Тексас. — Съжалявам, че няма да мога да обикалям още малко по магазините.

Докато тя подскачаше на един крак, ние видяхме Филомена да държи ръката на Брандън зад гърба ѝ и се засмяхме.

Купихме си ябълкови тригуни от една фурна и лакомо ги захапахме, загледали витрината на малък магазин, където се продаваха майтапчийски костюми и бижута. Табелката над вратата гласеше, че името на магазинчето е „Аликс“. Бордоле купи гривна с тюркоазени цветя, а аз избрах чудесна огърлица — колие, както я наричаха френските продавачки, която се състоеше от пет реда зърна оливин на тънка златна верижка.

Беше вече пет часът, а трябваше да отплаваме в шест. Уличката, по която вървахме, ни изведе на кея точно пред кафе „Сенекюр“, където видяхме Допелман да пие вино и да гледа с празен поглед редицата яхти, строени от другата страна на улицата. Знамената им се развяваха на морския бриз, а екипажите им, в бели къси панталони и ризи, стояха, готови да поднесат коктейлите или да вдигнат платната с предупреждение само от няколко секунди. Както винаги, Допелман като че ли не забелязваше хода на времето и аз неохотно реших, че вероятно ще е по-добре да му напомня, че трябва да бъде на борда преди шест, защото можеше отново да се напие и да ни забави.

Той подскочи, когато произнесох името му, и чашата с вино падна на пода.

— Фройнлайн Дейзи. И Божоле.

Явно не беше разбрал името ѝ правилно, затова ѝ се усмихна колебливо и със залитане се изправи на крака. Те бяха толкова слаби, че стърчаха изпод късите крачоли на панталоните му като пръчки. Беше облечен в тениска в неопределен зелен цвят, който очевидно му беше любим. На врата му висеше мощен бинокъл.

— Време е да се върнете на яхтата, ще отплаваме в шест часа! — Подчертах ясно всяка дума.

— А, да. Да, разбира се. — Той бързо взе туристическия справочник от масата и остави няколко монети в чинийката. — Да, май

наистина ще е по-добре да побързам.

Тръгна бавно и мълчаливо до нас, като от време на време хвърляше поглед към изложбата от предмети на изкуството, която заемаше няколко пресечки. Спря се пред малка, но изключителна в детайлите си, картина, изобразяваща рибарска къщичка — бели варосани стени, покрив от сини плочки, отворен прозорец, жълти завеси, развявани от ветреца, куп рибарски мрежи и черно куче, задрямало на слънцето.

Допелман свали очилата си и ги избърса. После ги постави отново на носа ей и погледна картината още по-отблизо. Погледнах часовника си, после — Бордоле. Повдигнах нетърпеливо вежди, но не можехме просто така да го оставим там, на улицата.

— Ще купя тази картина! — каза той високо.

Търговецът обяви цената си и Допелман извади орфаното си кожено портмоне, което изглеждаше така, сякаш му служеше поне от сто години.

— Предполага се, че трябва да се пазарите за цената — каза Бордоле, но той поклати глава.

— Художниците изкарват прехраната си с това. Той продава. Аз купувам. Цената е справедлива.

Стиснал здраво картината под мишница, очевидно за него тя беше толкова ценна, колкото е един Рембранд, за който и да е музей, той забърза редом с нас. Зад ъгъла почти се сблъскахме с Дейвис Фарел, който правеше панорамна снимка на яхтите.

— Трябва да направя няколко снимки, защото в противен случай хората никога няма да ми повярват, че съм бил тук — каза той и също изравни крачка с нас. — Вие прекарахте ли добре деня?

— Страхотно! — Стори ми се, че от приятно прекараното време на плажа и обяда е изминала цяла вечност.

— От коя епоха, по-точно, е този ваш стил, в който носите косата си? — запита го Бордоле, смръщила вежди при вида на конската му опашка.

— Късните шейсет години на двайсети век, предполагам. — Дейвис подръпна дебелия си конска опашка. — Искаш да кажеш, че не ти харесва?

— Нека го кажем така — като някой стар килим, косата ти е виждала и по-добри дни.

Всички се засмяхме. Качихме се на яхтата, като Допелман вървеше последен и буквално се влачеше след нас.

— Запомнете, вечерята е в осем и половина — напомних им.

А после, о, толкова небрежно и сякаш между другото, запитах:

— Виждал ли е някой Монтана?

Никой не го беше виждал.

— Споменавах го за първи път от сутринта — забеляза Бордоле.
— Трупаш всичко в себе си, нали?

— Всичко — какво?

— Всичкият този гняв, който изпитваш към него. Това не е добре. С гняв никога нищо не се постига. Мисли разумно. Монтана не би те съблазнил, а после — изчезнал, без да иска никога повече да те види.

— Той не ме е съблазнил. Аз го съблазних.

— А, добре... Разбирам... И все пак, същото важи и тук.

Бордоле се опитваше да ме накара да се почувствам по-добре, но не успяваше.

— Без съмнение, той ще бъде в бара в седем и половина заедно с всички нас — каза тя весело, миг преди двете да се разделим пред моята врата.

ЧАСТ VII

ДЕН ТРЕТИ. ОТКРОВЕНИЯ

„Рядко се доверяваме на онези, които са по-добре от нас.“

Албер Камю

ГЛАВА 38. МОНТАНА

В Северна Франция валеше. Дъждът падаше равномерно и косо и превръщаше тесните провинциални пътища в хлъзгава каша. Монтана успяваше да управлява наетото „Пежо 460“ така умело, сякаш то беше състезателен автомобил. И то постепенно набираше скорост към летището на Тур.

Малкият град близо до Льо Ман, откъдето той току-що беше тръгнал, беше тъжно и изоставено място. А в онзи ден то беше дори още по-тъжно заради сивото надвиснало небе и студения дъжд. Тъмните тухлени къщи със спуснати капаци на прозорците не предлагаха дори малка част от очарованието, което чужденците очакваха от Франция. Той не се съмняваше, че и жителите на града се чувстват по същия начин. Те вероятно копнееха да избягат от мрачните улици без нито едно дърво и от полята, където растяха само ряпа и кореноплодни зеленчуци, както и от бездушните аркади и циментови пътища и постройки, над които доминираше единственият грозен хипермаркет в града, който пък беше като петно върху и без това ужасния пейзаж.

Името Валентиноа беше следата, която отведе Монтана първо до района със замъците покрай Лоара, а после — и до малкия град близо до Льо Ман. И сега той знаеше всичко, което имаше да се знае, за Даян.

Докато шофираше в дъжда, най-после имаше време да помисли за Дейзи. Телефонното обаждане беше дошло в четири онази сутрин. Нямахме и секунда за губене, ако искаше да се погрижи за събитията край Лоара, да лети и до Ню Йорк, за да разследва и отново да се върне на яхтата, преди да е стигнала остров Капри. Още преди дори да се е зазорило, той стигна с хеликоптер до Ница, където го чакаше самолетът „Гълфстрийм“ на Боб, после — до Тур, а сега трябваше да продължи към Ню Йорк. Не беше забравил за Дейзи, но просто нямаше време да се свърже с нея, нямаше време да се преобрази от детектив в любовник и да каже думите, които тя очакваше да чуе от

него. Всичко, което можеше да направи сега, беше да ѝ се обади по телефона и да се надява, че тя ще го разбере.

Дейзи го очароваше, караше го да се смее, доставяше му удоволствие. Тя беше приятна дяволита смесица в скромно девическо облекло, беше неустойимо съблазнителна, но наранена и измъчена, макар успешно да криеше раните си. Или поне е била такава, уязвима, докато не е срещнала Боб Хардуик. Боб бързо и лесно беше успял да проникне зад фасадата ѝ. А сега това беше направил и Монтана.

Като стигна до малкото летище, той предаде автомобила на едно от момчетата, които обслужваха частния сектор, и бързо тръгна към самолета. Спря се до пистата, за да се обади по телефона. Двигателите на самолета вече ревяха, а дъждът продължаваше да вали. Щеше да му е трудно да чуе каквото и да било, но Дейзи така и не отговори.

Монтана погледна часовника си и предположи, че „Синята лодка“ е отплавала. Дейзи вероятно присъстваше на вечерята, забавляваше заподозрените и го проклинаше, че я е изоставил сама с тях.

Въпреки че я беше оставил на яхтата с вероятен убиец, той знаеше, че за момента Дейзи е в безопасност. Но ако Боб ѝ беше оставил всичките си пари, тя щеше да се превърне в мишена. Междувременно, двамата агенти на борда я наблюдаваха непрекъснато. Никой не би могъл да заплаши Дейзи, без агентите да го забележат на секундата и да отреагират също толкова светкавично.

Остави ѝ съобщение: „Аз съм тук, в дъждовната и пуста Северна Франция, без теб. Можеш да се досетиш къде бих предпочел да бъда. Извинявам се, но нямаше време да ти кажа каквото и да било и освен това ти спеше толкова спокойно, че нямаше да е правилно да те събудя. Аз съм на път за Ню Йорк. Ще ти се обадя оттам. Междувременно, бейби, трябва да се справиш добре с работата“.

Не написа нито веднъж думата „любов“, не подхвърли дори небрежното „обичам те“. Не беше сигурен, че тя би искала това от него. Пък и той никога, на никого, не беше казвал, че го обича.

ГЛАВА 39. МОНТАНА

Изгорялата и почерняла метална маса, която беше всичко, останало от жълтото „Ламборджини“ на Боб Хардуик, се пазеше в един гараж в Ню Джърси, където Монтана беше наредил да транспортират автомобила след злополуката. Екип от специалисти по пръстови отпечатъци и веществени доказателства работеше върху него, изследваше пораженията и непрекъснато ровеше из разтопения метал, в който се беше превърнал двигателят. Две неща бяха оцелели. Конструкцията на шофьорската седалка беше останала непокътната заедно с кожения колан, а рамката на гюрука дори не беше засегната.

— Странно, как се случват тези неща. Съжалявам, че беше необходимо толкова време — каза Лен Глейзър. Той беше експертът, който анализираше останките на самолети и автомобили, прилагаше и последните открития на своята наука, за да разкрие как са се случили злополуките. — Било е обаче по-сложно, отколкото изглежда. Човек би могъл да помисли, че лесно е можел да предотврати катастрофата.

С ръце в джобовете, Монтана гледаше останките и мислеше. Ех, ако Боб беше успял да избегне това... Но Боб беше загинал и сега Лен беше тук, за да каже как точно е станало това.

— Взехме проби от онова, което е останало от двигателя, и ги изпратихме в лабораторията. Върнаха се с положителен резултат за експлозив. Няма съмнение, че злополуката е причинена от бомба, поставена под двигателя. Била е взривена с дистанционно — най-вероятно скрит мобилен телефон, оставен на вибрация. Всичко, което е трябвало да се направи, е да се набере номерът. И — бинго! Боб е щял да се пръсне на парчета. Но ето какво мисля, че се е случило. Боб е спрял колата и е слязъл, за да се поразтъпче. Докато е бил на шосето, някой е набрал номера на скрития мобилен телефон и колата е избухнала. Боб е бил ударен от взривната вълна и праметнат през ръба на скалата. Не е бил убит директно от бомбата. Затова и не е обгорял като автомобила.

— Искаш да кажеш, че е можел да оцелее, ако се е бил отдалечил още малко?

Лен кимна.

— Мобилният телефон вероятно е бил скрит под седалката му.

Монтана стисна ръката на стария си приятел. Бяха работили заедно и преди и се познаваха добре.

— Благодаря, Лен. Съжалявам, че не мога да остана поне малко и да изпия едно питие с теб, но трябва да работя.

Той потупа Лен по рамото и веднага тръгна към вратата, където, до кормилото на черен „Форд F-250“, го чакаше главният му помощник.

— Случило се е, както мислехме — Монтана разказа какво точно е станало. — Сега трябва да проверим всички обаждания, направени от телефоните на заподозрените в онзи ден.

Помощникът му му хвърли скептичен поглед.

— И това е всичко, а?

Монтана се усмихна.

— Хей, правил си го и преди, човече. Да го направим отново, дори да се наложи да нахлуем в офисите на телефонната компания. Но защо да не започнем от по-лесното? Всички заподозрени са на борда на „Синята лодка“. Офисите на Фарел са в Ню Йорк, а апартаментът му е наблизо. Допелман също е бил тук, бил е отседнал в мотел №6 в близост до летището. А Чарли Клемънт е бил в „Уолдорф Тауърс“. Всеки от тях е имал възможност да го направи.

— Както и някоя от жените. Телефонен номер можеш да набереш и от чужбина, нали знаеш.

Монтана кимна. Разбира се, че знаеше. Не знаеше обаче коя от жените би могла да намери човек, който да постави бомбата вместо нея. Старата поговорка: „Където има желание, се намира и начин“ би могла да се отнесе и към убийството. Всичко е било възможно.

„Ламборджини“-то на Боб било на ремонт в седмицата преди злополуката, а после било откарано на паркинга на сградата, където се намираха неговите офиси. Нямаło достатъчно място за трите автомобила на Боб в сградата, където бил апартаментът му, затова той оставял единия в сградата с офисите. Онзи, който го е направил, е забелязал да поставят багажа в колата и е знаел, че Боб ще използва спортния автомобил. Който и да е бил, за него е било лесно да влезе в

гаража. Било е необходимо по-малко от минута да се поставят експлозивът и телефонът.

Монтана въздъхна.

— Ти се погрижи за нещата тук — каза той. — Аз ще се погрижа за заподозрените от Европа. А сега, стари приятелю, трябва да хвана самолета.

Частният самолет „Гълфстрийм“ на Боб го чакаше на пистата в Тетърборо. Монтана се обади и каза на пилота да се приготви за излитане, защото ще е там след десет минути. Беше разрешил първата част от загадката. Това вече не беше просто вероятност... Това наистина беше убийство.

ГЛАВА 40. ДЕЙЗИ

На следващата сутрин излязох на задната палуба, за да поема дълбоко от свежия солен морски въздух. Щяхме да прекараме целия ден в морето на път за Соренто. Яхтата се плъзгаше толкова плавно по вълните, та ми се струваше, че съм в хотел на сушата. Небето беше безоблачно и лазурно синьо, слънцето печеше ярко. А Монтана все още го нямаше. Проверих телефона си, но нямаше специално съобщение от него, само няколко обикновени учтиви фрази.

Вечерята беше истински кошмар предната вечер. Филомена и Даян не си отвориха устата, Чарли Клемънт не излезе от бара, а Допелман отново изчезна, само че този път поне се прибра в стаята си. Розалия изглеждаше разтревожена, а Хектор искаше да знае къде е Монтана, защото трябвало да разговаря с него. Дейвис победи Брандън в игра на бегамон и спечели от него неколкостотин долара, които, знаех, Брандън не би могъл да си позволи, Тексас пиеше болкоуспокояващи и имаше много нещастен вид. А Монтана все го нямаше.

— По дяволите! — каза мрачно Бордоле, като си поръча още едно питие в бара след вечеря. — Ще се радвам, когато това плаване приключи.

Гневно си помислих, че и аз ще изпитам радост.

Бордоле излезе на палубата в оскъден розов бански.

Помислих си, че изглежда наистина добре в него. Тя ми кимна за поздрав, аз ѝ отговорих със същото, като продължавах да си блъскам главата над въпроса за заподозрените и Монтана. Тя извади книгата си и зачете. Аз се настаних на стола до нея, сложих ръце зад главата си и втренчих поглед в небето. То се различаваше от морето, макар и двете да бяха в същия проклет син цвят.

Бордоле остави книгата и аз забелязах заглавието — „Едно лято изпълнено с чувства“.

— Предполагам, че не си се чувала с него — каза тя.

— Не.

— И това те тревожи.

— Да.

— Какво ще кажеш за чаша шампанско?

— Прекалено е рано.

Бордоле въздъхна и изправи гръб.

— Мили боже, не сме ли като някои разглезени деца? Ти мислиш, че си първата жена, изоставена от мъж. Трябва или да му дадеш възможност да докаже, че това не е така, или да го преодолееш.

Аз я погледнах с възмущение.

— Мислех, че си на моя страна.

— Не и когато твоята страна е истинска досада.

— О, благодаря!

— Можех и да не се държа като дама и да употребя и по-груб израз, но не го направих — каза Бордоле.

— Все още можеш. Вярно е, знам. — Изведнъж разкажяла се, аз се протегнах и я хванах за ръката. — Истината е, че той ме вълнува. Знам, че случилото се трябваше да е само флирт, бърза любовна авантюра, която трябваше да приключи за не повече от седмица, но ето, че сега съм се хванала в собствения си капан. Аз, Бордоле, която не искаше никога вече да се влюби в мъж. И когато го направих, виж само какво се случи. Той ме изостави, без дори да ми каже довиждане.

— Понякога и това се случва. Но аз мисля, че този път е различно. Той ще се върне.

Взех книгата ѝ и прелистих страниците.

— Какъв е сюжетът на тази книга?

— Един мъж среща една жена. Един мъж изоставя една жена. Една жена изоставя един мъж. Само че всичко това се случва в Париж и на пътуване с автомобил през Франция, със спиране в очарователни малки хотели с много храна, любов и омраза и отново любов. Една жена намира себе си, Дейзи. Може и да пожелаеш да я прочетеш.

Хвърлих ѝ поглед, изпълнен с подозрение.

— Може би ще я прочета. Междувременно, заклех се, че никога повече няма да хапна, но — какво ще кажеш за един ранен обяд?

Взех книгата, и двете с Бордоле се натъпкахме с хамбургери, пържени картофи и пепси-кола и се наслаждавахме на вината, която изпитвахме заради това.

В четири часа аз се изтегнах до басейна на горната палуба, където планирах да възвърна настроението си и добрия си външен вид с малко масаж. Сблъсках се с Джини в съблекалнята и импулсивно я прегърнах, доволна да видя човек, на когото мога да имам доверие.

— Хей, как си?

— Чудесно... Добре... — каза тя, но като че ли не беше много сигурна. — Знаеш ли къде е Монтана? — запита тя. — Трябва да говоря с него.

Започна да ми се струва, че всички имат нужда да говорят с Монтана.

— Той слезе от борда на яхтата вчера. Не знам къде отиде.

Джини смръщи вежди.

— Въпросът всъщност е доста спешен.

Наострих уши. Дали тя не знаеше нещо?

— Мога ли да помогна? Двамата с Монтана работим за Боб, нали знаеш.

Тя ме погледна разтревожено изпод острите си гъсти черни мигли. Щеше да ми каже за какво става въпрос, но после изведнъж промени решението си.

— Не, не, не мога да ти кажа, няма да бъде правилно. Трябва да говоря с Монтана.

— Окей, тогава ще чакаме той да се върне. Надявам се да се появи отново на борда, преди да сме стигнали Капри.

Искаше ми се да съм толкова сигурна в това, колкото уверено звучаха думите ми.

— Наслади се на масажа, скъпа — казах, като преминах на йоркширски диалект. — Аз самата се каня да го направя.

Джини ми се усмихна лъчезарно, бързо превърнала се в старото си, весело и дяволито „аз“.

— Е, Дейзи, любима, ти самата заговори почти на йоркширски — каза тя. — Забавно е, нали? — добави тя. — Не ти ли липсваше? Дори тук, на тази огромна яхта, докато разглеждаме всички тези прекрасни места, непрекъснато мисля за „Снийдли“ и колко много ми е мъчно, че ще пропусна годишния карнавал в селото. Обичам да слушам оркестъра на лунна светлина след карнавала, макар вече да няма мелници, мини и въглищари, а момчетата от оркестъра да са

прекалено млади, за да са свирили, когато тези неща още са били реалност в селото.

Уверих я, че докато не се продаде „Снийдли Хол“, ние ще продължаваме да се наслаждаваме заедно на карнавала в селото, а после аз лично ще информирам новите собственици за тази традиция и ще ги накарам да се съгласят да я продължат.

— И ти ще имаш своя карнавал и оркестъра, и хвърлянето на кокосови орехи, и евтиния благотворителен базар, и пандишпана с мармалад, и състезанието по печене на торти, което мисис Уейнрайт и без това печели всяка година. А аз обещавам да идвам всяка година просто за да бъда с всички вас. Моите приятели — добавих, а в очите ми вече се бяха показали сълзи.

Малко след това, докато лежах на масата за масаж, а силна и усмихната скандинавка ме разтриваше и закриваше слънчевите лъчи за мен, аз все още се чудех защо Джини трябваше да ми каже, че въпросът е спешен, но че може да говори само с Монтана. На гърба ми поставиха топли плочки, които ме изпълниха с чувството, че всичко е наред, и аз задряхмах. В ума ми вече нямаше нито една свързана мисъл.

По-късно ми направиха овлажняваща маска на лицето. Лежах по гръб, мускулите ми се бяха превърнали в желе, на затворените ми очи поставиха резенчета краставица, косата ми беше увита в бяла хавлия. Беше ме обзела неописуема леност. Не исках да видя никого, не исках никъде да ходя — и особено на вечеря със заподозрените. Онова, което наистина исках, беше сандвич, който да изям, облечена в халат за баня пред телевизора в скута с Ретс, който да се опитва да си открадне хапка от филията. Толкова силно копнеех да съм пак в „Снийдли Хол“ и всичко да е такова, каквото беше преди. Когато дори не бях чувала за Хари Монтана.

— Дейзи.

Отстраних резенчетата краставица от очите си и видях Филомена да кръжи над мен, загърната в хавлия за баня. И нищо друго.

— Завиждам ти, Дейзи, изглеждаш толкова спокойна и отпусната — каза тя.

Изглеждаше уморена и разтревожена. Нещо не беше наред. Нещо ставаше.

Тя ме гледа дълго, после сви рамене така, както само италианките могат да го правят, отметна косата си назад, повдигна отново едното си елегантно рамо, наклони глава към него и сведе раздражително поглед към носа си.

— Толкова съм уморена! — оплака се тя. — Изтощена всъщност! Не съм знаела, че едно плаване може да е толкова изтощително.

— От вълнението е, предполагам. И от всичката тази храна и непрекъснатото преобличане. И аз започвам да копнея за сандвич пред телевизора, облечена само в халат за баня.

Лицето ѝ грейна, тя плесна с ръце, с което постави скромността си в опасност, защото хавлията за баня можеше да се разтвори.

— Дейзи, каква превъзходна идея! Защо да не го направим? Ще дойда да изям един сандвич с теб. Много бих искала!

О, мили боже!, помислих си. *Какво направих сега?!*

— Е, не знам, аз съм домакинята, така че наистина трябва да присъствам на вечерята — казах предпазливо.

— О, това може да върви по дяволите. А и вечерята снощи беше истинско мъчение. Нека просто да попитаме момичетата, а мъжете могат поне веднъж да се погрижат сами за себе си. Защо не, Дейзи? Ще бъде забавно.

Тя така много искаше да кажа „да“, че се предадох. Определихме си среща в моя апартамент в 19:30, само по халати за баня, без грим.

— Но ще трябва да попитам Даян — предупредих я аз.

— О, майната ѝ на Даян. — Тя отметна коса назад. — Не се налага и аз да ѝ говоря.

— Добре, тогава, аз ще уредя всичко — настоях аз.

ГЛАВА 41. ДЕЙЗИ

За моя изненада, дойдоха всички жени, облечени в белите си халати за баня, и всичките без грим — е, освен може би малко руж и очевидно молив за вежди (Даян) и бронзов блясък (Филомена). С изключение на това, бяхме такива, каквито Господ ни е създал, плюс няколко години отгоре. Розалия ме изненада, като дойде с Магдалена и малката Бела, които се настаниха пред телевизора с филм на „Дисни“ и пица — любимата храна на малката. Тя беше толкова сладка в бебешко синята си пижама, че за миг си помислих за онова, което бях пропуснала, защото нямах дете.

Дойде и Тексас с помощта на патериците. Тя изглеждаше дори още по-прекрасна, когато беше без грим. Дойде и Джини, добре измита и с розови бузи, с руса коса, завързана на върха на главата с червена панделка, с приятно апетитно тяло под халата за баня. Даян беше оставила дългата си огненочервена коса да пада свободно и изглеждаше с години по-млада — с изключение на очите. Те показваха колко много неща е видяла и дори мисълта за един сандвич в небрежно облекло не можеше да промени това.

Тя преднамерено не обръщаше внимание на Филомена, която приличаше на Бриджит Бардо в нейните ранни години с русата си коса, прибрана в конска опашка. Беше наистина момиче, което би могло да украси всеки плакат и всяка реклама за плажовете по Средиземно море. Бордоле изглеждаше на около шестнайсет години, а аз — е, предполагам, че аз просто изглеждах бледа и измъчена.

Не бях имала парти по пижами от детството — достатъчно далеч, та това да е просто неясен спомен. Но както и да е, тук, на борда на „Синята лодка“, нещата бяха различни. Един келнер ни наливаше добре изстудено розе, докато друг ни сервираше вкусни ордьоври. Имаше много чинии със сандвичи — с шунка и сирене, със салата, в която имаше и яйца, със салата от риба тон, с индийски наденички... Когато помолиш за сандвичи на „Синята лодка“, получаваш *сандвичи*.

И ние се нахвърлихме върху тях с такива викове на наслада, та човек би помислил, че не сме хапвали нищо цяла седмица.

Излязохме на палубата да гледаме залеза, излегнати в шезлонги, с чинии в скутовете, с чашите вино до нас. Джини се настани за малко на дръжката на шезлонга на Даян, а тя дълго я гледа, след което показно извади хартиена кърпичка и почисти мястото. Филомена стоеше възможно най-далеч от Даян. Беше напълнила догоре чинията си със сандвичи и ядеше лакомо — наистина като изгладняла. Тексас каза, че обича шунка „Серано“, и хапваше само от нея и от сиренето, но не и от хляба. И аз реших, че вероятно така тя запазва превъзходната си фигура.

— Понякога така, понякога гладувам, макар никак да не ми се иска — отговори Тексас.

Филомена вдигна поглед от чинията си.

— Гладуваш, без да искаш? Какво означава това?

Тексас сви рамене.

— Понякога е трудно да се намери работа, парите не стигат и нямам достатъчно за нищо повече от бургер от деветдесет и девет цента на „Макдоналдс“. Ако дори и това мога да си позволя.

Замълчали изведнъж, ние виновно загледахме препълнените си чинии.

— Знам какво имаш предвид — каза Розалия нежно. — Бях бедна, когато бях млада, а имах и три деца, които трябваше да храня. — Тя се усмихна и погледна Магдалена, която седеше на пода до Бела пред телевизора. — Истинско щастие е, че децата всъщност не разбират колко са бедни. Там, където живеехме, всички хора бяха бедни — животът просто беше такъв. Всички ядяха едно и също — ориз и полуразвалени зеленчуци, подарени ни от крайните сергии на пазара, а понякога получавахме и по някой кокал от месаря, за да си сварим бульон. — Тя се усмихна. — Тогава се научих да готвя добре, защото само така можех да извлека максимума от онова, което имахме.

Гледах я втренчено, озадачена. Тази беше жената, която Боб Хардуик беше обичал, неговата любов. Трябвало е само да се обади на Боб и той би й дал всичко, от което би имала нужда. Всичко, което би поискала. Би могла да иска от него всичко до края на дните му. Спомних си връзката писма, прибрани в сейфа в стената. Реших по-

късно да ѝ ги дам. Едно знаех със сигурност — тази жена не беше убила Боб.

— Аз също израснах много бедна — каза Филомена, седнала на перилата в ъгъла на палубата. — Татко беше местният хлебар и никога не ни липсваше храна, но никога нямаше достатъчно пари мама да купува хубави дрехи и качествени обувки. — Тя въздъхна. — Може би затова сега имам цял пълен гардероб, а някои от дрехите и обувките не съм носила нито веднъж. — Тя отново сви рамене по типично италиански маниер. — Като видя хубави обувки, просто трябва да ги имам, не мога да устоя.

— Фройд би ти дал отлична оценка за този психологически анализ — каза с неприятен глас Даян.

Очите на Филомена блеснаха.

— А какъв е твоят произход, Даян? Хайде, кажи ни истината, сега сме само ние, момичетата, тук.

Даян я изгледа втренчено, но спокойно. После огледа останалите от нас, седнали в края на шезлонгите, очакващи с нетърпение думите ѝ.

— Аз, разбира се, имах достатъчно късмет да се родя в благородническо семейство — каза тя гордо. — Бях единствено дете и родителите ми ме глезеха, но... — Тя въздъхна театрално. — Искях повече от живота в замъка, дебютантските балове, партитата. Искях да бъда филмова звезда като Катрин Деньов или певица, която живее бохемски живот с любовника си в Париж, втора Джейн Бъркин... Но после срещнах Боб Хардуик и той се влюби лудо в мен. — Като внимаваше чашата ѝ да не падне от чинията, където едва се крепеше, тя погледна Филомена. — Аз бях любовта в живота на Боб. Той беше съкрушен, когато го напуснах. — Тя отново въздъхна и аз си помислих, че от нея в никакъв случай не би излязла добра актриса. — Аз обаче не можех повече да понасям да бъда просто лична вещ на богат мъж.

— И какво, по-точно, стана ти, след като го напусна? — Малките и бели, подобни на котешки, зъби на Филомена проблеснаха в дяволита, немного приятна усмивка. — Известна актриса? Певица като Джейн Бъркин? Съпруга на друг богат мъж? Или просто разведена жена, която има проблем с хазарта?

Макар кобалтовосинята нощ да беше спокойна, изведнъж духна силен вятър, който събори чашата на Даян, и виното се разля по тялото

й. Вятърът затихна така неочаквано и бързо, както беше духнал, и Даян ахна. Разтревожена, тя извади книжните кърпички от чантата си и започна да попива течността.

— Буря ли ще има? — запита тя, но морето беше спокойно, а вечерното небе — ясно.

Извиках един от стюардите, за да почисти, налях още вино и раздадох още сандвичи. Всички си взеха поне по още два.

— Е, сандвичите все пак са малки — каза Бордоле и се извини с усмивка. Виждах, че се забавлява.

— Проблемът е — каза Филомена с тъжен вид, — че не знам дали някога отново ще имам такъв късмет. Не знам дали въобще някога ще срещна мъж, богат като Боб.

Не се сдържах и я запитах дали такива са желанията й, дали непременно иска да намери богат мъж, който да се грижи за нея.

— Само това знам как да правя — каза тя простичко. — Да бъда приятелката на богат мъж. Бях на деветнайсет, когато срещнах Боб. Не съм ходила в колеж, никога не съм работила, никога не съм имала възможност да науча как да правя нещо друго. Всичко, което знам, е свързано с дрехи, пазаруване и бижута. Нямаме представа колко съжбявам за всичките тези изпуснати години.

— С твоя външен вид, би могла да бъдеш филмова звезда — каза Бордоле, но Филомена поклати глава.

— Не се държа естествено пред камерата. Когато веднъж се явих на прослушване, един от режисьорите ме нарече „безнадеждна“. — Тя смръщи вежди. — Помислих, че това е малко нелюбезно.

Всички се съгласихме с това, с изключение на Даян, която пиеше още вино и гледаше втренчено съперничката си със зъл поглед.

— Не мога да ви вярвам на вас двете — каза Джини. — Вие имате всичко — красота, бляскав живот в луксозни места, възможности. Аз имам само един обикновен живот в село в Йоркшир, а започвам да придобивам чувството, че вие ми завиждате. Имах прекрасно детство. В полето пасяха нашите овце, а зад оранжерии, за които се грижеше татко, имахме малка конюшня, в която беше нашето пони. Имахме две кучета, които спяха на дивана, и няколко черни котки, които ходеха навсякъде наоколо. Къщата беше прекалено малка и в нея цареше непрекъснат безпорядък, братята и сестрите ми непрекъснато се караха за нещо, но винаги налагаха здравата този,

който се опитваше да ме тормози в училище. Никога не съм вземала пари от мъж и никога не съм била омъжена, но не защото не са искали ръката ми, а защото такъв е моят избор. Ще усетя, когато срещна подходящия човек, а ако не, е, тогава завинаги ще си остана Джини Бън, най-добрата барманка, която „Рамс Хед“ някога е имал.

Розалия, която беше успяла да разбере по-голямата част от казаното, се обади:

— Браво, Джини, ти с право харесваш себе си и начина, по който живееш живота си. Така трябва да се чувства всяка жена. Колко жалко, че това не важи за повечето от нас — добави тя. — Не бива да подценяваш себе си, Филомена. Ти си красива и си все още млада, макар това да не са единствените ти качества.

Филомена беше започнала да ни показва истинското си „аз“. Знаех, че се чувства неадекватна и според нея, нямаше какво да предложи. И изведнъж изпитах съжаление към нея. Бях сигурна, че тя не е убила Боб, независимо колко отчаяно се е нуждаела от пари.

Дойде Магдалена и каза, че е време да сложи Бела в леглото. Целунах я за лека нощ и след като Бела ми намигна за последен път, двете излязоха. Успях обаче да спра Розалия и да остана насаме с нея. Извадих връзката писма от сейфа и ѝ ги подадох. Тя ги погледна.

— Нямах представа колко ми беше трудно да ги върна обратно — каза тя. — Не обвинявам Боб, никога не съм го правила. Мъжът трябва да следва избраната от него посока. Но това, мила моя Дейзи, важи и за жените.

Чаках с надежда да каже още нещо, но тя, притиснала писмата до гърдите си, с бликнали в очите сълзи, ме целуна и по двете бузи.

— Благодаря ти, че си се грижила така добре за Роберто през последните години — прошепна, преди да си тръгне. — Знам, че сигурно те е обичал като дъщеря.

ГЛАВА 42. ДЕЙЗИ

Джини надникна в спалнята и като видя, че съм сама, каза:

— Не мога да пазя това за себе си повече. Щях да кажа на Монтана, но вече започвам да губя търпение. Започва да ми тежи. Не мога повече да гледам този човек, като знам това за него. — Тя стисна устни, а очите ѝ гневно блеснаха. — Това копеле! — изръмжа тя.

— Кой?

— Чарлз Клемънт. Чарли, както го наричат всички, като че ли от това той става по-мил.

Седнах на леглото и потупах с длан мястото до себе си.

— Ела, седни тук, Джини, и ми разкажи всичко.

— Това всъщност е историята на мисис Уейнрайт, не моята — каза тя. — Но всички в селото я знаят. Нали знаеш какъв беше Боб, непрекъснато канеше хора в имението. През някои от уикендите канеше само мъже.

— Спомням си. Уреждах всичко и се връщах в Лондон. Оставях ги сами, наистина без нито една жена, която да пречи на мъжките им занимания.

— Ха, мъжки занимания! — каза с горчивина Джини. — И така, Боб поканил този Чарли Клемънт два пъти — за лова и всичко друго. А после, следващия път, Чарли взел момиче със себе си. Мисис Уейнрайт била в коридора, когато пристигнали. Чарли представил момичето. Мисис Уейнрайт каза, че неодобрението на Боб било повече от очевидно. Той мислел, че момичето е прекалено младо, както и тя. Е, нали си я знаеш мисис Уейнрайт, обича да си вре носа навсякъде, та по-късно тя запитала момичето на колко е години. То ѝ казало, че е на осемнайсет, но мисис Уейнрайт не му повярвала.

— О, господи, Джини — казах, — била е малолетна?

Джини кимна.

— Тя казала за това на Боб. Той дръпнал момичето настрана и го запитал защо е тук. То заплакало и казало, че не е проститутка и че

прави това само за мъже като Чарли, които обичали ученички. Плащал изключително добре. После признало, че е само на тринайсет.

— О, мили... боже...

— Боб изпаднал в дива ярост. Ударил Чарли, повалил го на земята пред погледа на момичето, което просто стояло там и се кискало като дете. Мисис Уейнрайт каза, че никога в живота си не е съжелявала някого повече. Чула Чарли Клемънт да се кълне, че ще си го върне на Боб. „Не си мисли, че съм сам в това, казал с неприятен глас Чарли. И ти си като всички нас, Боб Хардуик“. И Боб го ударил отново — този път толкова силно, че Чарли припаднал. След това Боб накарал Чарли да си опакова вещите само за минута. Той бил откаран до гарата с насинено и подуто око и с ужасно главоболие. Мисля, Боб открил откъде е момичето, къде е домът му, искам да кажа, а не където живеело в Лондон. Мисис Уейнрайт каза, че отишъл да говори с родителите му и според нея той предложил да им помогне. Тя също така каза, че имала ясното усещане, че Чарли бил довел момичето за „подарък“ на Боб. Можеш ли да си представиш нещо такова? — добави Джини.

Поклатих глава, защото разбрах как е било възможно Чарли да се заблуди по отношение на Боб. Явно сега той искаше отмъщение. Обещах да кажа на Монтана, когато се върне. Точно в този момент в спалнята, накуцвайки, влезе Тексас.

— Решихме, че можем да отидем до бара — каза тя весело. — Може би дори ще пея за вас тази вечер.

Джини се оживи малко, очарована.

— Ще отида да се облека — каза тя. — Не мога да отида в този изискан бар по нощница, нали?

Изпратих гостите си, напудрих носа си, сложих малко червило на устните си и облякох „униформата“ си — черни панталони, черна блуза и черни обувки. Боб беше прав — заподозрените започваха да се разкриват. Беше, като да белиш лук, докато се разкрие сърцевината — в случая, истината.

В бара видях, че Тексас също се е преоблякла, но за разлика от мен в по-блестящ тоалет — сива рокля от шифон, която проблясваше в сребристо при всяко движение. Подпряла се небрежно с лакът на бара, тя запя с копринения си зноен глас песни за любов и разбити сърца. Това, изглежда, беше подходящ начин да се завърши вечерта.

ГЛАВА 43. ДОПЕЛМАН

Беше късно и всички бяха напуснали бара, с изключение на Допелман. Сам в мрака и тишината, само с шума на вибриращите двигатели, докато яхтата се плъзгаше през вълните на път за Соренто, където щеше да стигне рано сутринта, той отново се запита защо Боб Хардуик го беше поканил на това „прощално“ плаване, особено след като напоследък той беше направил огромно усилие и се беше върнал в Ню Йорк с намерението да си изясни нещата и отношенията с него. Обаче Боб беше отказал да го види.

— Сър Робърт е зает — беше му казала секретарката. — Ще има срещи през целия ден.

Допелман беше казал, че ще чака.

— Сър Робърт ще има срещи до късно през нощта — беше казала, като ясно беше подчертала всяка дума.

Тя очевидно не познаваше Допелман. По онова време той вече достатъчно дълго беше отсъствал от световната сцена. Не знаеше дали секретарката въобще си е направила труда да каже на Боб, че е дошъл. За нея той беше просто ексцентричен и лошо облечен мъж без значение. Мъж без значение за всички, разбира се, с изключение на Боб.

Чу женски стъпки и нервно вдигна поглед. Тя се поколеба. Гледаше втренчено в мрака, сякаш търсеше някого. После направи крачка напред и попадна в светлината. Беше Дейзи.

Допелман се сви в тъмния ъгъл. Тя не го видя и отиде до един от диваните, поставени до прозорците. Коленичи на него, подпря глава на ръцете си и загледа нощното море.

— Дейзи — каза той тихо. Тя се обърна.

— О, мили боже! — прошепна и гласът ѝ издаваше уплаха. — Хер Допелман.

— Съжалявам, че те изплаших. — И, моля те, казвам се Мариус. Името ми е дадено от майка ми след доста спорове по въпроса. Баща ми се оплаквал, че е прекалено романтично, казвал, че това е име за

композитори и художници, а не за мъже като нас. Както и да е, майка ми надделяла и аз съм бил кръстен Мариус, макар че през по-голямата част от живота ми към мен се обръщаха на фамилно име.

Тя го гледаше втренчено, с ококорени очи.

— Не можах да заспя — каза той. — Предполагам, че и ти не си могла.

Непоканен, той седна на дивана до нея и почувства как тя се сви.

— Тревожи ли те нещо? — запита я нежно.

— Не... Е, да... Много неща... Боб...

Той цъкна с език, за да изрази съчувствие.

— Сигурно това ти причинява мъка, но нали такава е била волята на Боб?

Дейзи се отпусна върху възглавничките на дивана. Обърна се и го погледна.

— Има и още нещо... Повече от това...

— Искаш ли да ми разкажеш?

Дейзи беше озадачена. Допелман се държеше като човешко същество. Може би защото бяха сами в мрака наред морето, отрязани от реалността. Тя реши да играе играта.

— Хер Допелман...

— Мариус — поправи я той.

— Мариус — каза тя, — бил ли си някога влюбен?

— Да, бил съм влюбен. Беше най-болезненото време от живота ми.

— Но *защо* е било толкова болезнено?

Допелман свали очилата си с обичайния си нервен жест и започна да лъска стъклата им с кърпичката, която държеше в джоба на самото си.

— Защото тя ме предаде. — Той постави очилата обратно на носа си и изненадващо ѝ се усмихна. — Жените понякога са такива. Тя се казваше Магали, беше унгарка. Те са много страстни, нали знаеш, винаги правят или война, или любов — което е по-важно за тях в момента. — Той сви рамене. — Помолих я да се омъжи за мен. Бях луд от любов, бях готов да ѝ дам всяко пени, което имах, всичко, което притежавах. Но когато тя ми каза какво всъщност иска, отговорих ѝ, че цената е прекалено висока и не мога да го направя. Тя започна да ме моли, да заплашва, да ме ласкае. Обеща да се омъжи за мен на

следващия ден, ако ѝ дам това, което иска. „Ще бъдеш богат цял живот“, каза ми, но аз ѝ отговорих, че парите не са това, за което копнея.

Той отново свали очилата си и отново тревожно ги излъска.

— Разбира се, трябваше да се досетя, че тя работи за чуждо разузнаване и че наистина искаше моите знания. Искане да шпионирам за тях. Да продавам американските тайни. — Допелман направи пауза. — А в замяна щях да получа желаната жена.

Той отново постави очилата на носа си. Извиваше и стискаше ръцете си толкова силно, че вените изпъкваха.

— Боб винаги приятелски ме държеше под око. Казваше, че според него не съм практичен, защото съм винаги потънал в научни проучвания, планове и мечти. Беше се срещал с Магали и като всички се питаше защо една умна и красива жена би ме ухажвала. — Той отново сви рамене. — Магали ми уреди среща с един агент в парка във Вашингтон. Боб някак си разбра за нея. Проследи ме, защото се досещаше какво става. „Отрепка!“, ме нарече. „Тази страна беше много добра с теб. А сега ти си готов да я замениш за евтина жена, която те върти на малкия си пръст, но не дава и пет пари за теб, жена, която ще те зареже веднага щом получи каквото желае. Ти си блестящ учен, но си идиот. Всеки човек, който замисля да продаде страната, която му дава висока награда и всякакви възможности... не ми е приятел. И ще се погрижа да нямаш повече нито един приятел“.

Зад очилата, погледът на стъклените зелени очи на Допелман срещна изумения поглед на Дейзи.

— Но тъй като не бях извършил престъплението, Боб ми даде възможност. Обеща, че ако си тръгна веднага, нищо няма да каже. Трябваше да измисля някакво извинение — здравето ми, семейството ми... каквото и да е. И просто да изчезна. Ако не, той щеше да ме предаде на ФБР.

— И ти, разбира се, изчезна, скри се — каза Дейзи и въздъхна от облекчение.

Допелман вдигна празния си поглед към нея.

— Помолих Магали да дойде с мен. Тя ми се присмя, че нищо не струвам и вече няма полза от мен, че никой няма да има полза от мен, все едно че съм мъртвец. Много пъти през изминалите години се молих на Господ да ми даде сили да ѝ простя, да простя и на Боб,

защото те двамата съсипаха живота ми. Боб беше прекалил малко, защото можеше да ми позволи да остана в страната, да върша работата, за която съм най-добре подготвен. Все пак бях най-добрият в света...

— Значи никога не си му простил.

Сега Дейзи разбираше какъв би бил мотивът за убийство на Допелман.

— Бях най-добрият. А сега, заради Боб, съм никой. Невъзможно е да се прости това.

Допелман стана. Подръпна сакото си, оправи вратовръзката си, изкашля се нервно и за пореден път намести очилата на носа си.

— Не съм говорил за това с никого. Дълго време го таих в себе си, но тук, на яхтата, далеч от всичко, а и защото ти си познавала Боб толкова добре, открих, че мога да разговарям с теб.

Дейзи също се изправи.

— Благодаря ти, че ми се довери — каза тя и изведнъж отново изпита страх. Отчаяно понечи да се отдалечи, да избяга, като почти затича към вратата, но той я последва. — Няма да чакам асансьора — каза тя и буквално затича към стълбите. — Лека нощ, хер Допелман.

— Мариус! — го чу да вика след нея.

Скоро се озова в безопасността, която ѝ предлагаше нейната каюта. Заклучи вратата и застана, подпряла гръб на нея, дишаща тежко. Не знаеше как беше успяла да седи там в присъствието на убиец, който изливаше пред нея сърцето си за изгубената си любов и за предателството на Боб. *Допелман наистина беше луд.*

Тя седна в края на леглото, изрита обувките от краката си и потъна във възглавниците. Червената светлина на телефона мигаше. Съобщение! Сигурно беше от Монтана. Тя грабна слушалката, но беше Тексас, която я молеше да ѝ се обади рано сутринта, защото има да ѝ каже нещо важно за Чарли Клемънт.

Дейзи мислеше, че това никога няма да свърши. Беше точно така, както ѝ беше казал Боб в писмото си до нея. Всичките заподозрени започваха да разкриват истинското си „аз“. И мотивите си за убийството.

ЧАСТ VIII
ДЕН ЧЕТВЪРТИ. СОРЕНТО И КАПРИ.
ПРЕДИ БУРЯТА.

*„Човек не би могъл да бъде прекалено
предпазлив в избора на враговете си.“*

Оскар Уайлд,
„Портретът на Дориан
Грей“

ГЛАВА 44. МОНТАНА

Монтана пиеше третото си еспресо в кафене на пристанището в Соренто, когато, като летен мираж, „Синята лодка“ се появи на хоризонта. Той се чувстваше ужасно и отчаяно се нуждаеше да се наспи добре през нощта. Уморено потърка с длан наболата си брада и се запита дали Дейзи ще се зарадва да го види или, напротив, вече ще е толкова ядосана, че ще го дари с леденото отношение, което жените така добре умеят да демонстрират.

Дейзи беше непрекъснато в ума му по време на дългите полети с „Гълфстрийма“ на Боб Хардуик, докато беше притиснат към сребристосивата седалка на височина 30 000 фута, а ушите му бучаха заради прекалено многото време, прекарано в самолет. Не се хранеше достатъчно, не спеше достатъчно, просто покриваше очите си с маска и се опитваше да се отпусне, а от време на време ставаше, за да се поразгъпче.

Вече беше сглобил по-голямата част от пъзела и отговорите бяха изненадващи, както и мотивът за убийството. Той все още нямаше достатъчно доказателства, за да обвини убиеца, но в Ню Йорк, в офисите, където разполагаха с последната дума на техниката и модернизацията в разследванията, хората му работеха по въпроса. Проверяваха компютрите за документи, за финансови отчети, за прехвърляне на недвижима собственост, за актове за раждане. В момента мислеше, че животът е пълен с изненади, някои от които наистина те заварват неподготвен.

Гледаше как „Синята лодка“ спуска котва. Виждаше някои от пътниците, подпрени на перилата, загледани в бледозлатистите скали на Соренто, поемащи първите глътки от въздуха, изпълнен с аромата на лимониви и портокалови дръвчета. По хълмовете над града се простираха лозя, а на самия край на скалите бяха накацали малки хотели в стил рококо. Рибарски лодки, боядисани в ярки цветове, влизаха в пристанището, пълни с улов, обещаващи прясна морска храна за обяд, а над всичко това се носеше бързият италиански говор.

По всяко друго време Монтана щеше да бъде очарован от тази сцена, но в момента Дейзи не излизаше от ума му. Днес щеше да постави нея на първо място, да я компенсира за това, че я беше изоставил така, без никакво обяснение. Надяваше се, че е получила съобщението му и го беше разбрала, но не разчиташе прекалено на това.

Една от лодките беше спусната във водата и някои от пътниците се качиха в нея. Той набра номера на Дейзи.

— Ти ли си? — каза, когато тя отговори.

— Не би ли трябвало аз да задам този въпрос? — Гласът ѝ беше леденостуден.

— Би трябвало. Но искаш ли да узнаеш отговора?

— Напълно ми е безразлично.

— На делово или лично равнище?

Настъпи мълчание, после тя каза:

— Аз работя за Боб, така че ще обсъдя работата с теб. Лично равнище не съществува между нас.

— А какво ще стане, ако се извиня и кажа, че това не можеше да се избегне?

— Нямам нужда от извинения — отвърна тя рязко. — Трябва да говоря с теб. Тук станаха доста неща, за които трябва да знаеш.

— Аз съм на пристанището и те чакам — каза той и сложи край на разговора.

Закрачи по кея с ръце в джобовете. Нещата не бяха много обещаващи. Би дал всичко да можеше да не наранява Дейзи, но нямаше избор. А никога нямаше да позволи, на която и да е жена да застава между него и работата му. Работата винаги щеше да е на първо място.

ГЛАВА 45. ДЕЙЗИ

Качих се в лодката и отплавахме към кея. Бордоле идваше с мен като подкрепление. Знаех, че Монтана не би казал нещо прекалено лично пред нея, а и нямах никакво намерение да му позволя да се извини. Мъжете, изглежда, мислят, че могат да се измъкнат от всякакво положение и да получат всичко, а се канех да докажа, че това не е така поне в този случай. Оттук нататък нашите отношения щяха да бъдат стриктно делови.

Видях го да чака на вълнолома. По дяволите, изглеждаше добре. Отново се запитах къде беше добил тена си — знаех, че не може да се печеш на слънце, докато преследваш убийци през континента. Преглътнах въздишката си. Оттук нататък всичко беше само работа, а и умът ми беше така претоварен с информацията за заподозрените, че нямах друг избор, освен да говоря с него за това.

— Нима сърцето ти не омекна поне малко, като го видях? — прошепна Бордоле в ухото ми, когато слязохме от лодката.

— Не — излъгах, но не можах да заблудя старата си приятелка.

Усмихнах се студено на Монтана, но сърцето ми препускаше лудо, а вътрешно сякаш умирах. Когато той взе ръката ми, това беше като електрически шок и студеното ми отношение веднага се стопи.

— Как си? — Побързах да издърпам ръката си.

— По-добре сега, като те видях. — Той ме огледа от главата до петите. — Изглеждаш уморена.

Свих рамене.

— Не можах да спя. Допелман също не можа. Срегнахме се в празния бар в два през нощта.

Усмивката му изчезна.

— Какво си правила там сама по това време на нощта?

Погледнах го с отворена от изумление уста.

— Казах ти: не можах да спя. Станах, разходих се...

— Исусе! Сигурно си заблудила дори агентите, които те наблюдават. Те са решили, че си легнала.

— Значи толкова по въпроса за професионалното наблюдение — каза Бордоле. — Здравей и на теб, Хари, как си?

Той се обърна към нея.

— Радвам се да те видя, Бордоле. Харесва ли ти плаването?

— Досега — страхотно! Няма да повярваш колко напрежение се усеща, какви замисли се правят, какви планове, без да споменаваме признанията, а после и късните спорове и кавги в бара.

Монтана извика такси, качихме се и поехме по стръмния хълм към града, към „Алберго е Лондрес“, откъдето той каза, че се разкрива най-красивата гледка в Соренто. Не си направих труда да го запитам откъде знае това. Беше от онези хора, които, в който и град да се озоват, винаги знаят кои са най-добрите места. И не беше сгрешил по отношение на малката странноприемница от деветнайсети век, чиято тераса сякаш висеше над безкрайния син залив, гледката към остров Капри на хоризонта и на Везувий на север. Хотелчето беше потънало в пурпурни бугенвиллии и лимонови дръвчета в саксии, а масите бяха поставени под червени тенти. Чувах се смях и разговори. Изглежда всички, освен мен, се забавляваха и чувстваха добре.

Настанихме се на маса под червена тента и нежният морски бриз разроши косата ми, повдигна настроението ми и аз започнах да се чувствам малко по-добре. Бяха ми омръзнали коктейлите „Космополитън“ и шампанското, затова си поръчах „Пелегрино“ с лимон, докато Бордоле и Монтана си поръчаха бира „Перони“. Донесоха ни чиния калмари, все още съскащи от горещото олио в тигана, както и купа с лимонов сок, в която да ги потапяме. Хапвахме в мълчание и след известно време се отпуснах. Не бях готова да простя на Монтана, но сега поне можех да го гледам в очите, без да ми се иска да го убия.

— Искаш ли аз да започна, или искаш първо ти да ми разкажеш новините си? — запита той.

— Първо ти.

Сложих още един калмар в устата си. Май щях да се върна у дома с десет паунда по-тежка, но кой ли се интересуваше?

— Съжалявам, че те изоставих така неочаквано и грубо, но ми се обадиха в четири сутринта. Ти спеше дълбоко. Не исках да те събудя.

Вдигнах ръка, за да го накарам да спре да говори.

— Тази среща е чисто делова.

— Окей. Обаждането беше от помощника ми в Ню Йорк. Екип от специалисти по веществените доказателства работеше по останките от автомобила на Боб. Бяха стигнали до някои интересни заключения.

Взех си още един калмар, а Хари се наведе през масата и постави дланта си върху моята.

— Чуй ме, Дейзи, това е важно.

После ми разказа как беше умрял Боб. И под горещото слънце на Соренто аз се вледених, превърнах се в бучка лед. Погледнах Бордоле, а нейното изражение също издаваше, че е шокирана, после отново погледнах Монтана. Той каза:

— Съжалявам.

И погали студените ми ръце. У мен се надигна гняв. Бях готова лично да удуша този убиец. Той ми беше отнел Боб. Беше отнел живота на един добър човек, докато той самият продължаваше да води собствения си окаян и жалък живот.

— Разбира се, че е Допелман. Снощи той ми разказа как се е чувствал по отношение на Боб. — Разказах подробностите на Монтана. — Така че, виждаш ли, отмъщението би могло да е мотивът на Допелман. Той е бил, знам го.

— Ще трябва да изчакаме, докато имам неоспоримо доказателство — предупреди ме Монтана.

— А какво ще кажете за Чарли Клемънт? — запита Бордоле.

Разказах им и онова, което Джини ми беше казала за Чарли, както и че Тексас го беше видяла в скандално известния „Екол де Нюи“. Тя работела в Париж преди време и отишла в клуба с мъж, когото срещнала там, защото той ѝ казал, че клубът бил „ексклузивен“. А се оказало, че клубът е едно от онези места, където всеки може да получи секс, както го иска, дори с деца. Мъжът, с когото тя била, ѝ казал, че това място е собственост на Чарли Клемънт, и ѝ го показал. Тя си тръгнала веднага, щом разбрала какво е мястото.

— Значи Боб е бил прав — заключи Монтана. — Сега те всички показват истинското си лице.

— Розалия е единствената, която не се интересува от завещанието на Боб — казах. — Тя не иска нищо от него, никога не е искала.

— Чудя се — каза Монтана замислено.

Бордоле махна с ръка на някого от съседната маса.

— Трябва да тръгвам. Тя грабна чантата си.

Видях капитан Андерс да става на крака, когато тя тръгна към него. Изглеждаха много доволни, че се виждат и че могат да бъдат заедно.

— Бордоле отново е във форма — усмигнах се аз.

Монтана вероятно помисли, че усмивката ми е пробив в моята броня, защото каза:

— А какво ще кажеш за нас, Дейзи? Все така ли ще продължаваме да се караме за нищо?

— *Нищо!* — Бузите ми порозовяха от възмущение. — Когато заспах, до мен имаше мъж. На сутринта го нямаше, нямаше и никакво обяснение. Това е *нищо!*?

— Разбира се, че не е без значение, но има разумно обяснение. Освен това ти се обадох и ти оставих съобщение. Не го ли получи?

Погледнах го втренчено.

— Какво съобщение?

— Искаш ли да го чуеш?

Като гледах лицето му, което изразяваше тревога и нетърпение, реших, че ако продължа да се цупя и отговоря с „не“, той може и да си тръгне, а аз не исках това.

— Окей. Хайде, кажи ми — казах кисело.

— И така, ти какво мислиш? — каза той, когато свърши с обяснението.

Станах и дълго го гледах. Без да каже нито дума повече, той ме хвана за ръката и ме заведе долу, на пристанището, където се качихме в лодката и се върнахме на яхтата.

Всички бяха на брега и на борда беше тихо. Апартаментът ми беше хладен, климатичната инсталация жужеше, а завесите бяха спуснати, за да не пропускат следобедните слънчеви лъчи. Захвърлих чантата си на един стол и отидох в спалнята. Обърнах се и му кимнах.

— Ела тук, Монтана!

И той, с усмивка, се хвърли в разтворените ми прегръдки.

Не повторихме онова, което се беше случило преди. Случи се нещо по-различно. Целувките му бяха много по-нежни, а моите — много по-страстни. Дланите му бяха съвсем нови за мен, устните му — горещи и познати. Тялото му прилягаше към моето, ласките му ме караха да тръпна, а устата му — да моля за още. Желаех Хари Монтана

по-силно, отколкото някога щях да желая друг мъж. А Хари Монтана задоволяваше всичките ми нужди.

Бяхме все още в леглото в седем часа вечерта, взели душ и голи.

— Трябва да си поемем дъх — каза той с нос, сгушен във врата ми.

Аз нададох стон и зарових лицето си в гърдите му, започнах лекичко да го хапя.

— Не мога да се срещна със заподозрените тази вечер. Не искам да мисля за убийства и пари. Не може ли просто да останем тук, да бъдем сами? — помолих го аз.

Някъде дълбоко в подсъзнанието ми се въртеше мисълта, че ние може би щяхме да имаме само тази нощ. Човек никога не знае с мъж като Монтана, не знае кога може да изчезне отново и за колко време. Може би следващия път щеше да изчезне завинаги... Исках да взема от него всичко, което можех. Сега.

— Тогава, няма да се видим с тях — каза той, с което ме изненада. — Ще помолим за обслужване в стаята.

— Но тогава ще се наложи да се скриеш в банята — възразих аз.

— Наистина ли мислиш, че ще повярват, че ти ще изядеш вечеря за двама? Хайде, Дейзи, слез на земята, никой пет пари не дава, освен теб и мен.

Хвърлих му предпазлив кос поглед.

— А ти даваш ли пет пари?

— Да — каза той, изведнъж станал сериозен. — Давам пет пари за теб, Дейзи.

Не каза „обичам те“, но засега и на това бях доволна. Това не беше просто кратък сексуален флирт, бях с мъж, чувствата, към когото започвах да ставам все по-дълбоки, мъж, който се интересуваше от мен.

— Да изпратим тогава за обслужване по стайте — казах и се усмихнах лъчезарно.

ЧАСТ ІХ
ДЕН ПЕТИ. ВИЛА „БЕЛКИС“. ПРОЧИТАНЕ
НА ЗАВЕЩАНИЕТО. ВРЕМЕ ЗА
ИСТИНАТА.

*„Дължим уважение на живите; на
мъртвите дължим само истината.“*

Волтер

ГЛАВА 46. ДЕЙЗИ

Беше рано на следващата сутрин и Монтана беше на палубата с чаша кафе.

— Ела тук навън, Дейзи! — извика той.

Все още в леглото, аз се прозинах мързеливо и се протегнах дълго и доволно. Тялото ми се чувстваше отпуснато и гъвкаво като на котка.

— Не, ти се върни тук — отговорих, като си мислех, че да правиш любов сутрин може би дори е по-хубаво, отколкото през нощта.

Но той се върна, хвана ме за ръцете, издърпа ме и ме заведе при перилата на яхтата.

— Погледни!

Остров Капри се издигаше пред нас като бижу в сапфиреното море. Малкият град беше като кълбо от разцъфнали растения, зеленина и бели къщи. Той лежеше между две извисяващи се варовикови скали, където кръжаха малки лодки, спотайваха се естествени и изкуствени пещери, а от дълбините се издигаха гигантски камъни. Спомних си легендата за римския император Тиберий, който толкова много обичал острова, че си построил вила тук и въобще отказал да се върне в Рим. Като гледах сцената пред нас, можех да разбера защо.

Гола, обгърната само от ръцете на Монтана, се подпрях с лакти на перилата. Искаше ми се ние двамата да сме само двойка обикновени туристи, готови да изследват красотата на остров Капри, а предстоящият ден да не трябваше да бъде такъв.

Сякаш Монтана бе отгатнал мислите ми, защото каза:

— Може би един ден ще дойдем тук отново.

Като знаех колко е зает и колко напрегнат е животът му, не вярвах много на думите му. Реших, че трябва да се насладя на това, което мога, в най-голяма степен, хванах го за ръката и го заведох

обратно в леглото. Засега, нашата среща със съдбата можеше да почака на остров Капри.

След два часа ние отново излязохме на палубата. Взехме лодката и отидохме до голямото пристанище, а после се качихме на възнесената линия до Пиазета, малкия площад и център на града, от всички страни на който се редяха приятни кафенета и бутици, а над всичко това се извисяваше високата часовникова кула с красивия циферблат от майолика. Стрелките на часовника показваха пладне. Срещата ни беше в два часа във вила „Белкис“. Имахме два скъпоценни часа само за себе си.

Хванати за ръце, ние се разхождахме по павираните улици, спирахме да надникнем в малките бутици, в които сандалите, които се продаваха, бяха изработени на ръка, както и в магазините за бижута. Изкушени от ароматите, които идваха от ресторант-пицария „Аврора“ на „Виа Фуорловадо“, ние седнахме на терасата и изпихме по няколко чаши червено вино и гледахме как светът на остров Капри минава покрай нас, докато споделяхме пицата „Алакуа“, поръсена със сирене „Моцарела“ и лютив червен пипер в неаполитански стил. Беше препечена точно колкото трябва и беше наистина много вкусна.

Чувствах се толкова добре, че почти забравих защо сме тук. Но в този момент звънна мобилният телефон на Монтана. Той бързо отговори. На лицето му се изписа тревога и той прокара длан по главата си.

— Сигурен ли си? — запита накрая. После кимна: — Добре. Правилно. Разбрах.

Затвори и тревожният му поглед срещна моя. Не каза нищо, но предположих, че вече знае кой е убиецът.

— *Кажу ми?* — помолих.

— Скоро ще разбереш — беше всичко, което каза.

Допих виното в чашата си и се канех да направя знак да ми донесат друга, обаче Монтана поръча еспreso.

— Не трябва да размътваш прекалено много мозъка си — предупреди ме той. — Ще има двама души охрана до вратата, но ще бъдат невъоръжени. Не мога да приема риска, който носи оръжието, с всички тези хора в стаята. Ти ще си в безопасност, не се тревожи.

Кимнах и много ми се искаше Боб да не беше уредил това плаване и развоя на нещата по такъв начин, но пък, от друга страна,

тогава нямаше да срещна Монтана. Предположих, че ще трябва да приема и лошите страни заедно с добрите.

Разходихме се бавно по красивата улица „Виа Трагара“, надничрахме нагоре по загадъчните извити стълбища, в началото на които понякога имаше арки и които се виеха между сградите, измазани със светъл хоросан, поглеждахме и зад високите железни врати на вилите, край които растяха огромни олеандри, подобни на булчински букети. Звуците на лятото бяха навсякъде около нас — песента на птиците, цвъртенето на щурците и тихите, почти недоловими, шумове, издавани от водните кончета. Слънчевата светлина се отразяваше от водата, а понякога водните капчици блестяха като миниатюрни диаманти, преминаваше през гъстата зеленина и обсипаните с гроздове лози. Слънцето беше толкова жарко, че бяхме благодарни, когато се озовахме в сенчеста тясна уличка, която водеше нагоре по хълма. В края ѝ имаше висока бяла стена и двойна дървена порта, боядисана в синьо. А на стената беше закрепена, леко наклонена, табела, на която пишеше: „ВИЛА БЕЛКИС“.

ГЛАВА 47.

ДЕЙЗИ

Портата ни отвори слуга, облечен в бяло сако — възрастен човек със сбръчкано кафяво лице и тъмна коса, макар и вече силно посивяла.

— Добре дошли във вила „Белкис“. Аз съм Енрико — каза той. — Работех за господин Василий в продължение на почти двайсет години. Господине, госпожице, вила „Белкис“ ви приветства. Освежителните напитки ви чакат. Моля ви, влезте.

Влязохме във вътрешния двор. От двете му страни имаше два еднакви синьо-сиви басейна, осветени от лампи във формата на малки златисти рибки. Пътеката между тях водеше до широки стъпала, от двете страни на които имаше колони, облицовани със сини и тюркоазени плочки. Тесни колони поддържаха и портала, а входната врата беше отворена. Зад нея се виждаше голяма стая, която се простираше по цялата ширина на къщата. А от другата страна, зад отворените френски прозорци, се виждаше морето.

Таванът се издигаше на два етажа височина и широките му греди бяха боядисани в светлосиньо. В единия край напред се издаваше мецанинът, а подът беше от теракотни плочки, обсипани с кобалтовосини звезди. По белите стени висяха стари сребристи огледала и картини в пастелни и приглушени тонове, имаше и бели дивани, достатъчно дълбоки, за да потънеш в тях.

Изкушени от гледката, както вероятно и всички, които идват тук, аз и Монтана излязохме на терасата. Сякаш безкраен басейн се простираше до хоризонта, а там, където морето се вдаваше в скалите, тесен зеленикав водопад се изливаше над главите ни и образуваше пръски в морската вода. Под покрита с лози пергола беше поставена дълга дървена маса, идеалното място за романтична вечеря в гореща лятна нощ, а удобни столове бяха подредени около огромна външна камина. Имаше друга синя дървена врата в стената, която ограждаше градината. Тя водеше към назъбените варовикови скали. Обаче в градината на вила „Белкис“ всичко беше нежно, меко и приглушено.

Рози и орлови нокти, бугенвилия и хибискус пълзяха по стените и придаваха красота на всичко наоколо. Чуваше се ромоленето на поточето и на водопада, гукането на гълъбите и тихото цвъртене на цикадите.

— Толкова е спокойно! — прошепнах на Монтана. — Такова успокоение и хармония! Знаеш ли, че дизайнът на всичко тук е на самия Василий? — добавих.

Василий беше син на майка руския и баща турчин, известен с лекотата и грацията на своето танцуване и способността си да вдига примабалерините като перца. Когато открил тази вила, тя била малка къща само с две спални, равен покрив, боядисана с вар и заобиколена от пущинаци, но гледката, която се разкривала от прозорците ѝ, била също толкова вълшебна и той веднага се влюбил в нея. Прекарал години наред над дизайна на къщата и градините и когато всичко било приключено, започнал да дава разточителни партита с музиканти на терасата или в мецанина, на които идвали всички по-известни хора от Европа. Сервирал калмари, шампанско и хайвер, както и от местното сухо бяло вино, което много обичал, а по-късно понякога танцувал за гостите си.

Водел всичките си любовници тук, мъжете, както и жените, защото той бил бисексуален. А после, когато остарял — е, за балетист, имам предвид, около петдесет години — написал подробната си биография, която скандализирала света и станала причина да загуби много от приятелите си и се върнал да живее тук в почти пълно усамотение с кучето, което обожавал.

И тогава направил синята дървена врата в стената на градината, за да може да разхожда кучето по скалите. Познавал ги като дланта си, знаел къде са опасните пукнатини и пролуки, макар някои от тях да били скрити под тревата.

— Умрял точно на тази тераса — казах на Монтана. — Докато седял на любимия си стол с кучето до себе си, отпивал от любимото си бяло вино и гледал любимата си гледка.

Погледът ми срещна този на Монтана и аз разбрах, че и двамата мислим за Боб и колко по-добре би било и за него, ако беше умрял спокойно тук като Василий.

Дойде Енрико и ни донесе чаши студен чай с лед и от малките бадемови сладки, които били специалитетът на вилата. Погледнах

часовника си. Беше почти два часа.

ГЛАВА 48.

ДЕЙЗИ

На хоризонта се събираха тъмни облаци. Заподозрените влязоха във вътрешния двор и по нищо не се различаваха от обикновени туристи в своите бели къси панталони, поли и сандали, слънчеви очила и сламени шапки. Както обикновено, Дейвис носеше фотоапарат около врата си, а Допелман — скъп и мощен бинокъл, купен, както предположих, с парите на Боб по време на плаването.

Чарли Клемънт носеше бейзболна шапка с голяма козирка, която успешно скриваше очите му. Магдалена беше оставила Бела на борда на „Синята лодка“ с нейната гувернантка и беше дошла с Розалия и Хектор, облечен както винаги в бяло сако и с така безупречно подредена коса, сякаш животът му зависеше от това.

Даян беше облечена в черно, за да поддържа образа си на вдовица, а Филомена беше великолепа и пищна като шоу момиче в къси панталони, току-що купени на остров Капри сандали и оскъдно потниче. Тя беше с Брандън, разбира се, докато Бордоле, винаги весела и добре загоряла, също в бели къси панталони и потниче, беше с Тексас, изящна както винаги в семпъл бял памучен тоалет. Вятърът разтърси клоните на дърветата и затъркаля сламената шапка на Допелман по терасата, а той се спусна бързо след нея, подобен на насекомо в късите си панталони.

Рег и Джини не спестиха възклицанията си по отношение на вилата и излязоха на терасата, за да се насладят на гледката. Рег каза, че никога в живота си не е виждал нещо подобно и благодари на Боб, на глас, че го е поканил, защото в противен случай би могъл да изживее живота си, без да знае, че съществуват и такива места. Джини разговаряше с Енрико, който предлагаше на гостите си от традиционното бяло вино или добре изстудена бира, леден чай или „Пелегрино“. Възрастният човек изглеждаше особено доволен от раздвижването и оживлението, щастлив, че вижда вилата отново да живее. Разбира се, той нямаше и представа каква е истинската причина ние всички да бъдем там.

От другата страна на залива тъмните облаци се приближаваха все повече, а в далечината се чуваха силни гръмотевици. Улових погледа на Монтана и той ми кимна. Време беше. Накарах всички да се съберат в голямата стая, подредих заподозрените на първата редица столове пред голямото абаносово бюро, където се настани Монтана, а хората, които бяхме поканили, за да отвличат вниманието, се наредиха на втората редица столове.

Като свърших работата си, отидох да седна зад бюрото, при Монтана. В този миг гръмотевици нарушиха тишината, натежала от очакване, жените се спогледаха тревожно.

Помислих си, че сцената е точно такава, каквато я беше описал Боб в писмото си до мен — къщата в провинцията, приближаващата буря, всичките заподозрени — събрани на едно място, чакащи завещанието да бъде прочетено.

Жените бяха кръстосали крака и бяха оставили чантите си на пода до тях, приглаждаха ленените си поли, подръпваха надолу късите си панталони и скръстваха длани на коленете си. Мъжете се облегнаха удобно назад и скръстиха ръце на гърди. Имаха агресивен вид, с изключение на Допелман, който потъна в прекалено големия за него стол и заприлича на Белия Заек от „Алиса в страната на чудесата“. Чарли щракна с пръсти на Енрико да му донесе още едно питие, а Дейвис гледаше право напред — в Монтана.

Чуха се няколко нервни покашляния, когато Монтана взе купа хартии и им каза, че завещанието на Боб е написано под формата на писмо — всъщност по едно писмо за всеки един от тях.

И започна да чете.

ГЛАВА 49.

ЗАВЕЩАНИЕТО НА СЪР РОБЪРТ ХАРДУИК

„Приятели, започваше първото писмо на Боб, ако все още мога да ви наричам така. Надявам се, че сте се насладили на плаването и сте ми отдали дължимата последна почит. Но причината да сме тук сега е, че трябва да открием кой е убиецът“.

Шокирани, заподозрените поеха шумно въздух и се спогледаха нервно един друг.

„Преди да се заемем с това, искам да ви напомня, че немного често човек получава втори шанс в живота, но ето, че днес аз предлагам на всеки един от вас такъв шанс. Да започнем с теб, Даян“.

Даян се наведе нетърпеливо напред.

„Не мога да кажа със сигурност дали си ме убила ти, Даян, но ти имаш своите причини да сториш това. Виждал съм гнева в очите ти много пъти и желанието да ми причиниш болка. И съм се питал защо. Нима не бях достатъчно щедър? Нима не ти дадох повече, отколкото предвиждаше първоначалният брачен договор? Като лейди Хардуик, ти имаше всичко, което пожелаеше, а все продължаваше да искаш още. Какво има в това нещо, което хората наричат «пари»? Господ знае, като дете няхах никакви пари точно като теб, Даян“.

Устните на Даян образуваха само една много тънка линия. Тя се огледа и се опита да прочете израженията по лицата на околните, но те всички гледаха Монтана и чакаха следващите му думи. А Даян някак си знаеше, че те няма да ѝ харесат.

„Отначало се влюбих във вашия семеен замък и във всичките онези ваши глупости за залесяване и гори, защото вие толкова приличахте на истински аристократи. По-късно обаче погледнах във френската история. Мислех, че името ти ми звучи познато, и се оказа така, защото първоначално е принадлежало на Даян дьо Поатие, дукеса дьо Валентиноа, любовница на крал Анри II. Даян дьо Валентиноа управлявала живота във френския двор до смъртта на краля, а после неговата съпруга, Катрин дьо Медичи, я изпратила в «изгнание». Не в нейния великолепен замък в Шенонсо, а в по-евтиния и много по-обикновен Шамон. Но Даян, сигурен съм, че ти вече знаеш всичко това“.

Даян гледаше втренчено Монтана и кипеше от гняв, че са я уловили в лъжа, но не каза нищо и Монтана продължи да чете:

„Според тази история, един замък чака твоето «оттегляне». Той е доста по-малък от Шенонсо и дори от Шамон, но е напълно подходящ за моята лейди. Ти може би го помниш, той се намира на хълмовете над Сен Тропе. Веднъж го посетихме заедно. Очарователно, приятно място. Замъкът е заобиколен от боровите гори, които му принадлежат, от него се разкрива гледка към морето, мястото е отлично за организиране на разни развлечения. Всъщност то е толкова добро, че ти оставих достатъчно да се «забавляваш», както трябва, докато най-после започнеш сама да изкарваш прехраната си. Плановете, които трябва да превърнат това място в хотел, вече са одобрени. Хотела кръстих на теб — «Замъкът Валентиноа». Накрая, мила

моя Даян, произходът ти ще отговаря на историята ти. И всичките ти приятели ще идват там и ще остават. Помисли какво удоволствие ще получиш от факта, че ще можеш ти да каниш и да се грижиш за удобствата им.

Това е твоят «втори шанс». Ще имаш достатъчно пари да покриеш разноските по обновлението, плюс възможността да положиш началото на бизнеса и дори да си заделиш добра «пенсия» от десет милиона долара, която ще ти помага през целия ти живот, защото ще ти бъде изплащана всеки месец — така няма да можеш да я проиграеш в казиното. Останалото зависи от теб. Има една стара поговорка: «Безделието е причината за всичките ни нещастия». Е, така ти поне ще имаш с какво да се занимаваш. Не се заблуждавай, очаква те работа, работа и пак — работа. Чудя се дали ще успееш да се възползваш от това. Ще видим.

Онова, което не разбирам обаче, е какво се случи с всичките пари, които ти дадох. Какво се случи с бижутата? С недвижимата собственост? Не вярвам проблемът ти с хазарта да е чак толкова сериозен, така че какво точно направи ти с всичко това?

И не, мила Даян, не мисля, че ти си ме убила. Първо, не мисля, че си достатъчно умна да замислиш и приведеш в изпълнение нещо толкова сложно като убийството — освен ако не е, както се нарича, «престъпление на страстта»: да забиеш нож в гърба на неверния си любовник... такива неща.

Мисля, че по свой начин ти ме обичаше. Известно време чувствах у теб любовта. Аз пазя като скъпоценност тези спомени въпреки последвалото по-късно. И така, мила Даян, казвам ти сбогом и «на добър път».

Има само едно условие. За да получиш собствения си замък, трябва сега да кажеш истината. Така че стани мила моя. Признай коя беше тогава и коя си сега, къде са отишли всичките мои пари и защо. Не крий нищо, защото, уверявам те, Монтана със сигурност вече знае всичко“.

Всички глави се обърнаха към Даян, която седеше втрещена, с безизразни очи и пламнало лице. След няколко секунди тя стана права. Погледна Монтана и каза:

— Тъй като ти знаеш всичко, няма какво друго да кажа.

— Но Боб иска *ти* да ни кажеш, Даян.

Тя нетърпеливо сви рамене.

— За да можете да злорадствате, предполагам.

— Не сме тук, за да злорадстваме над чуждото нещастие. Тук сме заради втория шанс, помниш ли?

Тя вирна предизвикателно брадичка.

— Добре. Аз не съм аристократка. Сама създадох своя образ, както правят и много други жени. Родена съм Даян Ленкрос в бедна малка ферма и имах баща, който непрекъснато биеше мен и сестра ми, и майка, която се напиваше до смърт, защото забравата ѝ се виждаше по-добра от живота. Нашата ферма беше толкова близо — и все пак толкова далеч — до красивите замъци по течението на Лоара. Но замъците бяха достъпни за мен толкова, колкото и Луната. И затова си измислих името Даян дьо Валентиноа. Когато бях малка, копнеех да съм като нея. — Тя сви рамене. — И почти успях, нали? Когато мама умря, по-малката ми сестра Алис и аз останахме сами с татко и той продължи да излива гнева си върху нас. Ние се грижехме за къщата и помагахме във фермата. Предпазвахме се от силните му шамари с опакото на дланта колкото можехме, но доста често се появявахме в училище със синини. И един ден учителят се обади на Службата за закрила на децата. Вкараха татко в затвора за шест месеца. Не знам какво се е случило с него после, защото никога повече не го видях.

Бях на тринайсет, а Алис беше на девет, когато ни прибраха в студения „дом“, изграден от червени тухли, заедно с още около четирийсет бездомни деца. Всички имахме свое собствено легло и малък шкаф, където да държим вещите си. Само че ние двете с Алис нямахме вещи. Получавахме три оскъдни яденета на ден, ходехме на училище шест дни в седмицата, а на църква — всяка сутрин и два пъти в неделя. Чувствах се така, сякаш душата ми беше окована в усмирителна риза. Животът сякаш се изцеждаше от мен. Изчаках да стана на шестнайсет, преди да избягам. Обещах на Алис, че ще се върна за нея, когато успея в живота. Като всяка друга тийнейджърка, се

канех да стана филмова звезда. Изглеждах достатъчно добре, но имах нужда от пари и връзки. Мислех, че ще бъде лесно.

Даян спря да говори. Гледаше в пода и хапеше долната си устна — като че ли онова, което щеше да каже, ѝ причиняваше силна болка.

— Няма нужда да се впускам в подробности за живота си по онова време — каза тя накрая, — така че ще пропусна няколко години. Да кажем просто, че се омъжих за богат мъж и се превърнах в лейди Хардуик, една съвсем различна личност. Бях обещала на Алис, че ще постигна успех. И когато това не се получи, аз се срамувах прекалено много, за да си го призная. „Чакай, само ме чакай, бях ѝ казала, всичко ще бъде наред, скоро ще се върна за теб“. Но ето, че сега бях лейди, която се движи в обществото, и бях потънала в своя нов живот, в дрехите и партитата, в бижутата, в грижите по новия си бляскав дом. Трябваше да живея с новия си имидж, а Алис беше нещо съвсем различно — тя познаваше само нещастното ни детство и детския дом. Да взема Алис да живее при мен, не можех, защото щях да издам цялата си игра, така че реших да се откажа от отговорността за нея. Дадох ѝ пари и ѝ казах, че ще отида за нея, когато мога. Алис обаче не можеше да чака повече. Тя решила да вземе кола под наем и да дойде в Монте Карло да ме види. Близко до Лион, колата се ударила в дърво. Успели да я извадят от силно смачкания автомобил и да я откарат в болница. В дамската ѝ чанта намерили писмо от мен.

Давах парти, когато ме извикаха на телефона. Бях много изплашена за Алис, но гостите ми бяха все важни хора и не можех да ги оставя просто така. И, за мой срам, аз просто продължих със забавленията. Отлетях за Лион на следващата сутрин. Алис беше в кома. Беше така бинтована, че приличаше на мумия. Парченца от разбитото предно стъкло се забихи в лицето ѝ, имаше и черепно-мозъчна травма.

Даян вдигна глава и огледа слушателите си. По бузите ѝ се стичаха сълзи и тя нетърпеливо ги избърса.

— Признавам, молах се сестра ми да умре — каза тя тихо. — *Исках да умре.* Тя беше много сладко момиче, а ето че сега вече беше нищо. И вината беше изцяло моя. Тя лежа в болницата много месеци. Раните по лицето ѝ заздравяха, но белезите бяха ужасни. Най-последно излезе от комата. Мисля, че ме позна, макар да не произнесе името ми, защото вече не можеше да говори. Достойна единствено за съжаление

егоистка, каквато бях, не бях признала, че имам бедна сестра, а сега не можех просто да я заведа у дома и да кажа: „Ето я и нея, инвалид, цялата в белези и с увреден мозък“. Ще се мразя до края на живота си за онова, което направих тогава, но не можех, наистина не можех, да я взема да живее при мен. Купих ѝ малка къща, съвсем близо до болницата в Лион, защото така щеше да има възможност да получава лесно помощта, от която все още имаше нужда. Намерих опитна болногледачка, медицинска сестра, за да се грижи за нея. Тя имаше и малка градинка, свой собствен дом. Но нямаше при себе си сестра, която да ѝ каже, че я обича. — Даян направи пауза. Затвори очи. — Мога единствено да се срамувам от себе си — каза тя и сълзите потекоха свободно по бузите ѝ. — След като Боб се разведе с мен, ми ставаше все по-трудно и по-трудно да плащам за грижите по Алис. Бях принудена да продам бижутата си, да вземам заеми. И, разбира се, започнах да играя на комар, като се надявах на голямата печалба, която да реши проблемите ми, защото се тревожех, че Алис ще изгуби единствения истински дом, който беше познала през живота си.

Тя огледа смълчаната публика.

— Както и да е — каза накрая, — това е моята история. Това е искал да ви разкажа Боб. И знаете ли какво? Благодарна съм му, че ме накара да призная вината си. И винаги ще съм му благодарна за замъка. Боб ме изкарва от отчаянието, в което живея през последните няколко години, и ми дава цел в живота, като ми дава този втори шанс, който знам, че не заслужавам, но Алис го заслужава.

ГЛАВА 50.

БОБ

Настъпи тишина, в която Монтана извади следващия лист жълта хартия. Светкавица освети стаята като лъч от фенерче в холивудска премиера, всички се размърдаха неспокойно на столовете си и загледаха тревожно през прозореца.

— Това писмо е за Дейвис Фарел — каза той.

„Е, Дейвис, беше написал Боб,

Мислил ли си някога, че ще се стигне до това — да ти говоря от гроба, докато ти стоиш от другата страна, обвинен, че може би си причинил смъртта ми? Ти ли ме уби, Дейвис? Хайде, нека в този момент говорим истината. Няма какво повече да губим, нали?

Ти ме мразеше заради онова, което ти сторих; защото завинаги затворих за теб финансовия рай, който си беше създал, и те върнах в студения свят отново да се бориш, отново да се опитваш да се «превърнеш в някой». Ти имаше всички възможности, но ги пропиля по всички възможни начини: мамеше, крадеше, лъжеше, дори предаваше приятелите си... И то само защото боготвореше единствено този уморен стар деспот — парите.

Парите управляваха живота ти. По някакъв начин, те управляваха и моя живот, макар на мен да ми харесваха само заради възможността да играя различни игри. Парите никога не са ме контролирали така, както контролираха теб. И все пак аз не позволих да те изобличат, да те съдят, да те изпратят в затвора. Все още виждах в теб нещо, което ме накара да те оставя свободен, да продължиш живота си както можеш. Като те отдалечавах от парите, мислех, че те спасявам от самия теб. Мислех, че ти давам втори шанс в живота. Колко жалко, ако си този, който отне моя живот.

Все пак, удостоявам те с благоволенieto на съмнението, докато Монтана не докаже, че греша, това е. Чух за работата ти. Вършиш полезни дела, като помагаш на невежите и лишените от граждански права. Възхитен съм от теб, Дейвис. И това е причината да ти оставя сумата от петдесет милиона долара, за да основеш фондация, която да ти позволи да осъществиш филантропичните си мечти и да постигнеш по-добър живот за другите. Мисля, че мога да изкажа увереността си, че този път парите ще бъдат похарчени добре.“

Настъпи тишина на изумление, после Дейвис се изправи. С ръце в джобовете, той се огледа нехайно наоколо.

— Разбира се, мислил съм да убия Боб — каза той. — Но съм човек на бизнеса, не убиец. Практически, не съм откраднал дори пени. Аз просто умно прехвърлях парите така, както ми беше угодно, и винаги печелех. Просто си проправях пътя към могъществото на корпорациите, исках да стана милиардер и ръководител на компания от онези, които пълнят джобовете си от пенсионните фондове и организират партита за милиони долари с пари, на акционерите. Боб ме разкри и ме застави да се махна от света, в който се опитвах да се вмъкна по този начин. Животът ми се промени. Бях започнал бавно да се връщам отново на финансовата арена, преди Боб да намери смъртта си, вече имах свободата да тръгна оттам, докдето бях спрял, когато той ми посочи верния изход. Изпитвам истинско съчувствие към лишените от граждански права. Нека не забравяме, че благодарение на Боб, аз бях един от тях в продължение на няколко години. Но аз не съм такъв в същността си, а и няма още дълго да бъда филантроп. Не искам петдесетте милиона на Боб. И не искам да основа и да управлявам фондация. О, не, аз искам да бъда следващият Боб Хардуик и вярвайте ми, мои приятели заподозрени — чудя се кой от вас е убил Боб — ще стигна там, закъдето съм тръгнал. Забравете за Гордън Геко. Аз не съм убиец, но като него аз съм „убиецът по улиците“ и вие всекидневно ще виждате името ми в „Уолстрийт джърнъл“ и „Файненшъл таймс“. И ще използвам всяка клетка от мозъка си, за да съм сигурен, че ще остана там, на върха. Този път Боб

е сгрешил, Монтана — добави той. — Той може да задържи своите петдесет милиона. Намерете някой друг да оглави фондацията. И знаете ли какво друго трябва да кажа на Боб Хардуик? „Забрави ли, Боб, аз съм човек, който сам се грижи да има своя втори шанс. Нямам нужда от твоя“.

Той седна.

— Имаш трийсет дни да преосмисляш решението си — каза Монтана.

Дейвис сви рамене.

— Нямам нужда от тези пари. Знам какво искам и този път нищо няма да ме спре.

Монтана се обърна към Филомена.

— А сега е твой ред — каза той.

Тя нервно захапа долната си устна.

— Аз не съм убила Боб! — изплака. — Никога не бих направила нещо като това...

— Чакай — каза Монтана. — Чуй онова, което ти е написал Боб.

Тя седеше в края на стола, с наведена глава, кършеше нервно ръце и въобще — представляваше олицетворение на вината.

„Филомена, моя прекрасна Филомена. Как отчаяно исках да ме обичаш. Истински да ме обичаш. Аз попадах в отражението на твоята красота, бедният грозен и възрастен мъж, какъвто бях, търсех нещо, което никога не бях имал и никога нямаше да имам, ако не беше моята необикновена способност да правя купища пари.

Разбира се, аз исках прекалено много. Онова, което съществуваше между нас, беше просто форма на размяна. Ти плащаше твоята цена, аз плащах моята. Което не означава, че не те обичах. Обичах те, по свой собствен начин. Обичах по-късата ти горна устна, извивката на устните ти, тяхната лека нацупеност. Обичах красотата ти — може би беше забелязала, че не можех да откъсна поглед от теб. Но аз направих грешка, Филомена. Ти беше младо момиче, а аз бях мъж с опит. Възползвах се от младостта ти и оттогава непрекъснато се срамувам. Опитах се да ти се

реванширам, но това никога не ми се виждаше достатъчно, а и ти започна да превръщаш живота ми в ад.

Като мисля за това сега, съм принуден да се питам какъв би могъл да бъде животът ти, ако не ме беше срещнала. Дали просто нямаше да бъде някой друг богат мъж? Или ти щеше да намериш пътя си вън от «капана на красотата» и да постигнеш нещо?

Чудя се дали някога си си задавала тези въпроси, моя скъпа Филомена? Питала ли си се какво е останало в живота за теб? Два са възможните отговора: «Бъдещето е неясно и тъжно» или: «Очакват ме още хубави неща».

Купих ти бутик на най-добрата търговска улица тук, на остров Капри. И малка къща, много красива — виждал съм нейни снимки — която най-после ще можеш да превърнеш в свой собствен истински дом, защото ти съчетавах две личности — вещица търговка и старомодна домакиня, привързана към дома. Просто те виждам как приготвяш макарони в своята красива италианска кухня.

Ще имаш достатъчно пари да започнеш своя бизнес и да можеш да го развиваш. Просто за да съм сигурен в това, оставям в попечителски фонд сумата от десет милиона долара. Доходът от този капитал ще се влива годишно в твоята сметка. Осигурена си за цял живот, Филомена, и ти желая късмет. И, разбира се, ти не си ме убила. Защото така можеше да съсипеш роклята си“.

В стаята се разнесе приглушен смях. Филомена се изправи.

— Боб е прав — каза тя, като продължаваше да кърши нервно ръце. — По душа и сърце, аз съм търговец. Разбирам единствено от дрехи и мода и знам как да превърна бутика си в печеливш. — Тя плесна ръце, най-после осъзнала, че мечтата ѝ се превръща в реалност. — Не мога да повярвам, просто не мога да повярвам. Боб не само ми подарява магазин, но ми е купил и къща! Повече никакви влажни стаи под наем в бедни сгради във Венеция. Ще имам свой собствен дом. Ще мога да каня семейството си и те ще се гордеят с мен. Боб ми дава не

само материални облаги, той възвръща моята гордост. И аз съм му много благодарна за това, да, това е моят втори шанс.

Тя се огледа несигурно, после, сякаш взела решение, бързо каза:

— Никога не бих признала това преди, но сега, когато Боб ме е поставил в положението да се ползвам от попечителски фонд, аз също трябва да направя своето признание. Крадях от бутика, в който работех. Малки неща, които бяха върнати или определени за разпродажба. Лъжех. Казвах, че има клиенти, които крадат. Има и такива, нали знаете, макар бутикът да беше малък. Но сега обещавам, че ще върна всичко до последния цент. Няма да започна своя собствен бизнес с такава вина. Не искам това да ми тежи на съвестта.

Краят на нейната кратка реч беше заглушен от силен гръм. Все още не валеше, но черните облаци бяха толкова гъсти, че бяха превърнали деня в нощ. Градината беше умърлушена и смълчана, птиците не пееха, щурците не цвъртяха.

— Чарлс Клемънт, твой ред е — каза Монтана.

„Е, Чарлс, мисля, че мога да нарека това провал. Дадох ти твоя шанс. Затворих твоя бизнес с момичета на повикване, но поне не те пратих в затвора, както заслужаваше. Ти обаче не се промени към по-добро. Дори стана по-лош“.

Чарли скочи на крака.

— Престанете с тези глупости! — изкрещя той. — Веднага престанете! Искам адвоката си.

— Седни — каза Монтана с леденостуден глас и Чарли се подчини, макар да продължаваше тихо да мърмори.

„Аз ти дадох шанс, Чарли, дори след като ти доведе онова бедно малко момиче в «Снийдли» като подарък за мен, което, както чух по-късно, било твой обичаен метод да започнеш бизнес с някого. Тогава обаче ти направи грешка. Сериозно сгреши в преценката на моя характер. Но като затворих твоя бизнес, аз ти дадох шанс, а ти го пропиля.

Вярвам, че просто си преместил бизнеса си с малолетни в чужбина...”

Чарли отново скочи на крака с почервеняло от гняв лице.

— Боб Хардуик лъже. Той беше педофил, караше ме да му намирам момичета, девет — или десетгодишни, понякога дори по-млади... Вие не познавате истинския Хардуик, този лъжец, който непрекъснато гледаше детски порнографски снимки...

Монтана беше излязъл иззад бюрото. Със свити в юмруци ръце, сега той стоеше пред Чарли.

— Още една дума и с най-голямо удоволствие ще ти хвърля най-жестокия пердах, който си ял в живота си — каза той с тих глас, но пълен със заплаха. — И докато говорим за това, нека ти кажа, че „Екол дьо Нюи“ — очарователно име, нали, като се има предвид, че става въпрос за бедни малки деца, които са сексуални робини — в момента е затворено от Отдела за борба с порока в парижката полиция. С теб е свършено, Чарли.

Чарли бутна стола си назад. Понечи да побегне, спъна се в крака на Рег и избута грубо Джини от пътя си. Рег обаче нямаше задръжките на Монтана — той заби юмрука си в носа на Чарли и от него шурна кръв. Монтана сграбчи Рег и му попречи да започне да налага здравата Чарли.

— Никой не може да говори така за Боб Хардуик! — изсъска Рег. — И особено негодник като този тук!

Той ритна силно Чарли в коленете и дори изсумтя от удоволствие, когато ударът попадна право в целта. Като накуцваше, а кръвта от носа му капеше по предницата на много скъпата му риза, Чарли се втурна към вратата. Всички глави се извърнаха към Монтана, когато той извика след него.

— Между другото, Чарли, Боб мислеше, че е много възможно ти да го убиеш. „Човек никога не знае с такъв негодник“, така се изрази той.

Без да му обърне внимание, Чарли изгледа предпазливо охраната, готов за още проблеми. За негова изненада, те се отдръпнаха встрани и дори му отвориха вратата.

Той излезе навън и се поздрави с това, че отново е свободен човек. И попадна право в ръцете на двама много едри италиански полицаи. Казаха му, че имат заповед за задържане, подписана от международната полиция, след което му сложиха белезници, прочетоха му правата, натикаха го на задната седалка на полицейската кола и го откараха.

— Как се осмелява той да говори така за Боб? — каза ядосано Джини. — Винаги съм знаела, че е негодник.

Рег разтри ожулените си от удара кокалчета на пръстите. Изражението на лицето му показваше какви точно са мислите му по отношение на Чарли. Останалите си разменяха шепнешком забележки, шокирани. Монтана привлече отново вниманието им към завещанието на Боб. Този път беше ред на Допелман да се гърчи като червей.

„А сега ти, Допелман. Предполагам, че трябва да те наричам Мариус, макар никой да не използва това име. Ти беше Допелман и си остана Допелман, като от време на време поставяш «хер» отпред, за да покажеш, че хората ти дължат уважение.

Аз се възхищавах много от теб, Допелман, защото бях просто човек, който знае как да прави пари, докато ти беше гений. Дали това е някакво извинение за случилото се? Мисля, че не. Разбира се, аз с радост щях да ти дам пари, ако ти имаше нужда от тях. Ти обаче нямаше нужда. Само причина. Жена. А тази «причина» и преди теб е унищожавала много мъже.

Имах своите връзки по коридорите на властта и чух разни клюки. Опитах се да не им обръщам внимание, но в сърцето си знаех, че отговарят на истината. И все пак не направих нищо, защото няха доказателство. После един човек дойде при мен с две наистина обезпокоителни истории за тайна среща в парка «Джорджтаун» и за съобщения, предавани тайно в разни кафенета... Човек не трябваше да е гений, Допелман, за да се досети, че те вербуват, за да предадеш Съединените щати, страната, която ти беше дала достъп до тайните си. А ти се канеше

да ги предадеш в ръцете на чужда сила. И всичко това — заради жена.

Сега разбирам под какво напрежение си бил и чувствата ти към тази жена, но както ти казах, когато се изправих срещу теб, да продадеш страната, която те беше направила това, което беше, далеч не е акт на доблест, както са откривали, плащайки своята цена, и други шпиони.

За щастие, аз те спрях, преди да си предприел нещо. Предложих ти избор. Да изчезнеш и никога повече да не заставаш на прага на лейди Свобода. Или да понесеш последствията. Ние всички знаем от медиите какво би означавало да хванат шпионина на местопрестъплението. Абсолютно безчестие и доживотна присъда. И само защото ти се поколеба и не предприе последната стъпка и всъщност не извърши престъплението, аз успях да намеря сили в себе си да ти предложа начин да се измъкнеш. И ти го прие — напусна Съединените щати и изчезна, без никой да знае къде си.

Аз те спасих, Допелман. Дадох ти шанс, но съм сигурен, че до края на живота си ще ме проклинаш, защото не можа да получиш онова, което искаше. И защото не можа да останеш онова, което беше. Учен. Гений. Мъж, предан и посветен на работата си. И мъж, който притежава ужасна слабост.

Ти ли ме уби, хер Допелман? Мисля, че е възможно. Но от Монтана зависи да открие истината. Ще е жалко, ако си го направил ти, защото съм на път да ти предложа на теб, и твоя гений, втори шанс.

Светът има нужда от хора като теб, от хора с твоето виждане, с твоя талант, от твоята работа и постижения, които имат голямо значение и трайни последици, от твоя ум, който е в непрекъснато търсене. Говорих за теб с хора, които познавам. Ние чувстваме, че няма рисков фактор да те приемем отново на борда, както се казва. Ще откриеш, че те чака работа в частния сектор. Твоят живот ти се поднася обратно на тепсия, Допелман, докато моят, за

нещастие, приключи. Може би ще поискаш да поразмишляваш над това.

Оставям ти сумата от един милион долара в попечителски фонд, доходът, от която ще ти се изплаща всяка година. Като се добави и заплатата ти, парите ще са достатъчно, за да живееш. Само стой далеч от жените. Оставям ти и съдържанието на винарската си изба в Ню Йорк. Мисля, че ще намериш достатъчно добро «Бордо», за да бъдеш щастлив дълго, дълго време. Ако не си ме убил ти, желая ти късмет.“

Всички погледи се насочиха към Допелман, когато той стана. Държеше главата си изправена и за първи път ние видяхме човека, който някога е бил.

— Имало е моменти през изминалите години, когато мислех, че ще е добре да убия Боб Хардуик — каза Допелман със странния си съскащ глас, — но не съм го направил. Признавам, желанието за отмъщение ме изгаряше така на моменти, че не можех да мисля. Не можех да върша работата, с която бях свикнал, защото мозъкът ми беше спрял като развален часовник на деня, в който Боб се беше изправил срещу мен. Обвинявах него за падението си, макар че трябваше да обвинявам жената. Боб ме остави свободен, а ето, че сега ми дава и втори шанс. Аз се чувствам унижен и смирен пред щедростта на неговия дух. Можете да бъдете сигурни, че никога няма да направя тази грешка отново.

ГЛАВА 51.

БОБ

— Розалия. — Гласът на Монтана беше нисък и нежен. Името ѝ прозвуча като ласка от устата му. — Това е за теб от Роберто.

„Розалия, истинска моя любов. Питал съм се безброй пъти какво щеше да бъде, ако бяхме останали заедно. Липсваше ми през всеки един ден от живота ми и ще ми липсваш до края на дните ми. Такава е силата на моята любов към теб“.

Лицето на Розалия омекна. Тя хвана дъщеря си за ръката и я стисна здраво. У нея се усещаше вродено достойнство — в начина, по който държеше главата си, в дългата, елегантна шия, която говореше за миналата ѝ красота, в благородството на държанието ѝ. И дори след повече от четирийсет години — цял живот, прекаран без него — беше ясно, че тя все още обича Роберто.

„Все още пазя писмата, които ти писах и които ти ми върна неотворени. Дълго, много дълго време не можех да разбера къде бях сгрешил. Обичах те, ти го знаеше. Работех упорито и ти виждаше и това. Исках да ти дам всичко на света: скъпи бижута, прекрасен дом, всичко, каквото би могла да пожелаеш. И, разбира се, деца. Розалия, любов моя, толкова много исках да имаме деца с теб, че през всичките тези години мечтаех за тях и се чудех как ли биха изглеждали, ако това се беше случило. Син, който да прилича на мен? Дъщеря, която да прилича на теб? Хей, може би дори близнаци...“

Истината е, обаче, че исках нещо друго дори повече от всичко това. Бях управляван от амбицията. Грешката ми

беше в това, че не осъзнавах как промените в моя живот биха се отразили на теб, че не разбирах твоя страх от живота, който замислях за нас двамата. Не разбирах, че ти не би могла да се справиш с това, че раздялата е единственото разрешение на проблема, защото ти искаш животът да продължи да бъде такъв, какъвто винаги е бил.

Не разбирах, но за разлика от хората, събрани тук, във вила «Белкис», аз нямах своя втори шанс. Твоето решение беше окончателно и накрая аз бях принуден да приема този факт. Ти продължи да живееш своя живот, а аз — моя. И никога повече не се срещнахме. Досега.

Днес съм тук с теб. Нищо не би могло да ми попречи. Част от това, което не успях да ти дам в живота, ще получиш след моята смърт“.

Розалия стискаше силно ръката на дъщеря си. Зад нея, Хектор се беше навел напред и беше поставил ръка на рамото ѝ, за да я успокои. Монтана продължи да чете.

„Аз ти оставям, Розалия Алонсо Айбара Делгадо, сумата от сто милиона долара“.

Светлината на светкавица проряза мрака в стаята, последвана от силен гръм, който разтърси прозорците на вилата. Филомена изпищя, всички нервно се огледаха. Монтана продължи да чете.

„Също така, оставям сумата от десет милиона долара на моята дъщеря, Магдалена Алонсо Айбара Делгадо Руис“.

Всички зашепнаха, изумени, всички погледи бяха приковани в Магдалена.

„Дълги години не знаех за дъщеря ни и сега се изкушавам да се реванширам за онова, което тя може би е сметнала за пренебрежение от моя страна. Ако знаех за теб, мила моя Магдалена, никога, по никакъв начин, не бих те пренебрегнал.

Парите ще бъдат в попечителски фонд за внуците, както моите, така и на Хуан Делгадо, мъжа, имал достатъчно късмет да се ожени за теб, Розалия, и да ти даде още деца. Доходът ще се изплаща годишно и моят адвокат, Арнолд Левин, както и моят приятел, Хари Монтана, ще бъдат попечители на фонда. На тези хора имам доверие и ви моля вие също да им имате доверие.

И така, моя Розалия — чувствам, че най-после мога да те нарека «моя» — това е краят на пътя. За разлика от другите, ти не си под подозрение. Не би могла да ме убиеш. Твоята чест не е под въпрос. В твоята прекрасна душа няма място за злото.

А сега искам да кажа «здравей» на дъщерята, която никога не съм виждал, както и «довиждане» на теб, моя любима. Искам да знаеш, че дори от гроба, аз продължавам да те обичам“.

Монтана остави дългия лист на бюрото и загледа как Хектор заобикаля стола и застава пред Розалия на колене. Той взе нейната ръка, както и тази на Магдалена, впери поглед в сведените им лица и доби вида на човек, който се моли.

В стаята цареше тишина. А навън вятърът разклащаше силно клоните на дърветата.

— Не заслужавам този подарък — каза тихо Розалия. — Не мога да го приема.

Хектор скочи на крака.

— Но, Розалия, Боб е толкова щедър, а и те обичаше толкова много. И освен това тези пари не са само за теб, те са, също така, за децата и внуците ти.

Тя поклати глава.

— Не знаех, че съм бременна, когато напуснах Боб — каза тя. — Целият ми живот беше объркан. Мислех, че очевидните признаци за бременност са резултат на това, че въобще не се хранех. Бях болезнено слаба, много разтревожена. Страхувах се. Когато най-после разбрах, вече бяха минали пет месеца от бременността.

— Розалия — каза много нежно Монтана, — няма нужда да ни разказваш твоята история. Тя е нещо много лично...

Розалия поклати глава.

— Не, аз имам нужда да я разкажа. Тайната си съм споделила само с трима души, но сега, заради това наследство, трябва да ви обясня защо не мога да го приема. Бях сервитьорка в малко кафене, посещавано от работници. Делгадо ми беше шеф, а също така беше и главен готвач. Храната, която сервирахме, беше проста и евтина, обичайната за Андалусия — риба, паеля, ориз с маслини. Хуан беше по-възрастен от мен, прекрасен човек, навлязъл в четирийсетте си години, никога не се беше женил. Работех за него от пет месеца и той беше забелязал, че обиколката на талията ми нараства, макар аз да се опитвах да прикрия това с прекалено голямата престилка. Имахме обичай да вечеряме заедно, след като затворим. Хуан приготвяше всичко, каквото пожелае, двамата седяхме и разговаряхме — той с чаша вино в ръка, а аз пиех само вода заради детето, което очаквах. Една вечер, беше станало много късно вече, но аз имах огромно желание да говоря, почувствах, че трябва да му разкажа за Боб и защо съм го напуснала. Плаках. Хуан ме изслуша, а после ми каза: „И какво ще правиш сега с бебето?“

Не подозирах, че той знае за моята бременност, погледнах го в очите и видях в тях само истинска загриженост. Отговорих, че никога няма да кажа на Боб, защото тогава ще бъда принудена да живея живот, който би ме унищожил. *Но няма ли да помислиш за детето си?*, запита той. То никога няма да види баща си. Аз обаче отговорих, че така трябва да бъде. Че сама ще се грижа за детето си. Хуан ми призна, че се е влюбил в мен, че иска да се оженим и че ще приеме детето ми. Аз също го обичах, нежно, без да искам нищо в замяна на тази обич. Ние бяхме приятели, колеги и съюзници в живота, а ето, че сега щяхме да бъдем и родители. За да запази името и честта ми, Хуан не обяви раждането на Магдалена навреме. Той я регистрира шест месеца по-късно от рождената ѝ дата. По този начин, каза той, Боб никога няма да

заподозре, че е баща на Магдалена. И все пак — добави тя с горчива усмивка, — Боб е успял някак си да разбере. Аз мислех, че само Хуан знае. Казах на Магдалена истината, когато тя порасна достатъчно, защото не бих могла да живея в лъжа. А много по-късно казах и на Хектор, защото той е добър мой приятел и нямам тайни от него. Сега знам, разбира се, че съм сгрещила. Трябваше да кажа на Боб за детето му. Излъгах го, лиших го от удоволствието да бъде с дъщеря си, но толкова много се страхувах да не изгубя детето си, страхувах се, че Боб ще ми я отнеме. Човек, който има толкова много пари, има власт да получи всичко, което пожелае. И поради тази причина не мога да приема подаръка на Боб, макар че, разбира се, дъщерята трябва да приеме това, което баща ѝ е така щедър да ѝ даде.

Розалия седна. Всички я гледаха. Тя наведе глава и заплака тихо, защото това беше краят на нейната любов.

ГЛАВА 52.

ДЕЙЗИ

Беше мой ред. Погледнах Монтана, когато той започна да чете, като нервно се питах какви ли тайни е изровил Боб за мен.

„Моя Дейзи, оставих те последна, защото ти си най-близо до мен. Ти се съобразява с мен и ме търпя през последните години, много по-дълго от всяка друга жена, живя много близо до мен, споделяше с мен моето добро настроение, както и лошото, макар че ти можеш да бъдеш много по-свадлива и по-непоносима от всяка друга жена, която познавам, каквато те помня и от нашата първа «среща» в моя любим лондонски ресторант. От онази евтина брошка, която носеше тогава, ми остана белег за цял живот. Затова искам да отидеш да си купиш нова. Истинска този път. Отиди в «Аспрей» в Лондон, те ще имат точно онова, което искаш. Нека я запишат на моята сметка — о, всъщност не, вече не, нека я запишат на твоята сметка, момичето ми, защото ти вече ще имаш пари.

Наистина ли си помисли, че бих оставил «Снийдли Хол» на някой друг? Всъщност това е домът на Ретс, а ти просто ще си там, за да се грижиш за него. Ха, ха, само се шегувам, разбира се. Не, момиче, «Снийдли Хол» е твой. Зная, че го обичаш също толкова, колкото и аз. Обичам да си представям как седиш до камината в зимна вечер с Ретс в скута си или пък в летен следобед — как раздаваш наградите на карнавала, докато оркестърът свири «Йерусалим» под стогодишния кестен. Всичко това е твое, Дейзи, само запомни да изпиеш една пинта бира и за мен следващия път, когато си в «Рамс Хед» с Ретс, Рег и Джини.

А сега — за вила «Белкис». Аз никога не съм я виждал, но много пъти съм се възхищавал на онези снимки и се чувствам така, сякаш я познавам много добре. Знам със сигурност, че е красива. Тя е различна, необикновена, драматична и има своя история. Звучи така, сякаш ще отива много на твоя характер, любима моя. Така че вилата също е твоя. Обичам да си представям как седиш в някоя от стаите ѝ или в градината, как отпиваш от чашата вино и може би мислиш за мен.

След като са уредени другите неща, оставям ти, Дейзи Кийн, цялото си състояние. «Защо?», можеш да запиташ. Защото не мога да се сетя за друг човек, който да го заслужава повече. Ти беше мой предан спътник и в добро, и в лошо. Ти понасяше моите променливи настроения точно толкова, колкото и аз — твоите. Ти си ме виждала в лоши моменти и в болест, както и в цветущо здраве. Всъщност не знам защо, по дяволите, не сме женени, освен да, зная, че ти не ме обичаш, поне не по този начин. Ти си най-добрият ми приятел, Дейзи, и винаги ще бъдеш. Обичам те и винаги ще те обичам и ще се грижа за теб — дори от гроба. Така че вземи онова, което ти давам, и се справи в живота така, както само ти можеш.

И така, мое малко момиче, това е твоят втори шанс. Това няма да са последните думи, които чуваш от мен. Помни, има още едно писмо, което те чака и трябва да го прочетеш, когато се върнеш в «Снийдли».

Мисли за мен тогава, Дейзи, защото аз мисля за теб. И благославям деня, в който те открих на онова ужасно парти, когато се опита да ме излъжеш, че си репортер от жълтата преса, а погледът ти издаваше, че почти умираш от глад. Винаги помни, че аз бях мъжът, който те спаси от онези ужасни сандвичи, които предлагаха на партито. Споменът от онази вечер обаче не е лош. Обичам те“.

Всички ме гледаха и чакаха да чуят какво ще кажа, след като така неочаквано и изведнъж бях наследила милиарди. Срегнах погледа на

Монтана. Той ми се усмихна и каза тихо, така че само аз го чух:

— Така искаше Боб. Не се тревожи за нищо.

Той разбираше, че вече усещам тежестта на наследството, оставено ми от Боб, и дори повече от това — неговата липса. Не исках парите, просто исках Боб да се върне. Изправих се и огледах лицата на хората, събрани в стаята, изразяващи техните различни реакции — изумление, гняв, радост, завист. Но дори да бях сляпа, пак бих разпознала коя реакция на кого принадлежи.

— Обичах Боб — казах. — Някои от вас също са го обичали. Аз бях близо до дъното, емоционално и финансово, когато го срещнах. Той ме спаси, даде ми работа. А ето, че сега ми дава втори шанс, дава ми дом, „Снийдли Хол“, както и тази прекрасна вила. Ще направя всичко възможно да ги запазя такива, каквито ги искаше той. Ще обичам и ще пазя Ретс — точно така, както би го направил сам.

Седнах рязко и неочаквано, почти избухнала в сълзи, а в стаята се разнесоха тихи ръкопляскания.

Но не всичко беше приключило още. Беше ред на Монтана.

ГЛАВА 53. МОНТАНА

Монтана седеше зад елегантното абаносово бюро, на което Василий Белкис беше написал мемоарите си, разкривайки тайните си така, както ги бяха разкрили преди малко и заподозрените. Той изглеждаше напълно спокоен, владееше ситуацията. Вратите бяха затворени, двамата души охрана стояха със скръстени ръце, нащрек, наблюдаваха и слушаха. Напрежението се усещаше в стаята, а навън черните облаци бяха надвиснали толкова ниско, че почти опираха в покрива на вилата. Изведнъж по терасата започнаха да удрят дъждовни капки, големи колкото еднодоларови монети, а ярки светкавици прорязаха небето и потънаха в черното море. Дейзи броеше секундите... една, две, три, четири, пет... А после ужасен гръм разтърси вилата — сякаш Господ се беше разсърдил и удряше със своя могъщ жезъл. Монтана каза:

— А сега искам да ви разкажа как точно е умрял Боб Хардуик.

Събраните в стаята отново зашепнаха, шокирани, седяха с изправен гръб и го гледаха.

— Боб пътувал с автомобила си към един планински курорт, където щяла да се проведе конференция. Тя била уредена още преди няколко месеца, шофирал той, защото Дейзи била болна от грип. Към двигателя на колата му е бил прикрепен експлозив, а под седалката му е закрепен мобилен телефон, оставен на вибрация, който, когато номерът бъде набран, ще предизвика експлозия. Дори не е било необходимо убиецът да е наблизо. Трябвало е само да набере телефонния номер и автомобилът да експлодира.

Тишината беше почти осезаема. Магдалена отново взе ръката на майка си и я стисна здраво. Даян се облегна назад със затворени очи, пребледняла. Филомена, шокирана, закри устата си с длан, по бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха от брадичката ѝ върху блузата. Допелман гледаше с празен поглед право напред — като човек, който гледа безмълвно космоса. Дейвис, с ръце, скръстени на гърдите, и с

полузатворени очи, гледаше в пода, а Рег и Джини се споглеждаха тревожно. Монтана каза:

— Разбира се, въпросът не е в това, *как* точно е умрял Боб, а *защо*. Боб дойде при мен няколко дни преди смъртта си и ми каза, че се тревожи заради съобщенията, които напоследък получава в електронната си поща. За мен, те звучаха като начало на внимателно планирано изнудване, но знаех, че животът на Боб е достоен за подражание и той няма за какво да бъде изнудван. Разбира се, нито един човек не е съвършен и аз можеше и да греша, но интуицията ми в този случай беше много силна. В тази история имаше нещо повече от очевидното. Боб ми даде списък с имената на шестима души, които таяха недотам добри чувства към него — всъщност той каза, че те таят чувства, достатъчно лоши, за да се опитат да го убият. А за да бъде убит Боб, е било необходимо само едно телефонно обаждане. — Той се обърна и погледна Розалия. — Обаждането е било направено от Андалусия.

Лицето на Розалия силно пребледня и тя изведнъж остаря с години. След малко се изправи бавно. Гласът ѝ беше изгубил цялата си нежност и чар, когато каза:

— Аз убих Боб Хардуик. — Обърна се и изгледа Хектор. — И ме помоли да го направя човекът, когото наричам свой приятел. Хектор беше в Ню Йорк в онзи ден, той ме помоли да му се обадя в точно определен час, на определен номер. И аз се обадох. Той ме е принудил да убия мъжа, когото обичах, бащата на детето ми...

Хектор вече беше скочил на крака.

— Тя лъже! — извика той така, че надвика дори мощния гръм. — Бях в Ню Йорк по работа. Розалия цял живот беше хранила лоши чувства към Боб, казвала ми го е неведнъж. Казвала ми е, че го мрази, защото я е изоставил — бременна и без никакви пари. Казваше също, че някой ден ще му го върне. Тя го е убила, а сега ме използва, за да избегне последиците.

— *Ти* си изпратил онези съобщения в електронната поща на Боб, Хектор — каза студено Монтана. — Ти си открил къде Боб паркира колата си. Били са необходими секунди, за да се прикрепят взривното устройство и телефонът. Ти си се обадил на Розалия, казал си ѝ времето, дал си ѝ номера...

Хектор затича към вратата, но охраната му препречи пътя. Той се обърна рязко и се насочи към френските прозорци, охраната се втурна след него. Всички бяха скочили на крака. Когато той претича покрай Дейзи, тя го хвана за сакото. Той се завъртя, стисна я силно за гърлото и постави тялото ѝ пред своето. Тя се задавяше, не ѝ достигаше въздух, беше неспособна да се помръдне.

Всички се заковаха на местата си. Бордоле изпищя, а другите жени гледаха втренчено, притиснали длани към устата си, ужасени. Мъжете застанаха пред тях и ги закриха с телата си. Лицето на Рег беше почервеняло от гняв, той беше готов да пусне юмруците си в действие, но Монтана го задържа.

— Пусни я.

Гласът му прозвуча, леденостуден, във внезапната тишина. Обаче Хектор тръгна заднишком към затворените френски прозорци. Изведнъж духна силен вятър, те се отвориха и бурята влетя в стаята. Блесна светкавица, удари гръм, вятърът се вихреше в стаята, прозорците се тресяха, жените пищяха. Като влачеше Дейзи, пред себе си, Хектор излезе на терасата.

Дъждът зашиба лицето на Дейзи, остър и болезнен. Само за секунди, тя стана мокра до кости. Косата ѝ залепна за главата, мокрите кичури падаха на челото и влизаха в очите ѝ, тя не можеше нищо да види. Страхът я парализираше и тя се беше отпуснала немощно в хватката на Хектор. Знаеше, че ще умре — защото Хектор по-скоро би я убил, отколкото да се остави да бъде заловен.

— Помогни ми, Боб. *Моля те*, помогни ми! — замоли се мълчаливо тя.

Вятърът продължаваше да се върти из стаята, да удря присъстващите. Хектор беше съборен на земята. Монтана сграбчи Дейзи и я изтръгна от ръцете му. Втурна се към Хектор, но испанецът вече беше успял да се изправи и тичаше към малката синя врата, която водеше от градината към скалите. Той я отвори и изчезна в бурята. Монтана вдигна ръка, за да спре онези, които биха пожелали да го преследват. Вратата се люлееше напред-назад, блъскана от вятъра.

— Прекалено е опасно в тази буря — каза той и в същия миг небето беше прорязано от нова светкавица. — Освен това, той няма къде да избяга. Намираме се на малък остров, а полицията го чака отвън.

Дейзи седеше на един люлеещ се стол и плачеше тихо. Той отиде и седна до нея.

— Никога няма да си простя това — каза той. — Толкова съжалявам.

Тя кимна, за да му покаже, че всичко е наред. След това разтри насиненото си гърло и каза с дрезгав глас:

— Ще направиш по-добре, ако поговориш с Розалия. Тя е тази, която никога няма да си прости.

Той я хвана за ръцете и я накара да се върне вътре. Всички стояха прави, с разрошени от вятъра коси и мокри, с вид, който издаваше и гняв, но и показваше колко са шокирани. Монтана се извини на Розалия, а после и на всички други.

— Бих предпочел това да можеше да стане по друг начин — каза той. — Но такава беше последната воля на Боб и нещата просто трябваше да се разиграят така. Знам, вие всички се питате защо Хектор е убил Боб, след като дори не го е познавал. Пари, разбира се. Съжалявам, че трябва да ти кажа истината, Розалия, но Хектор е измамник. Лежал е в затворите на три континента. Твоят малък хотел му е бил удобен като убежище, защото е скътан и тих, далеч от полицията и от миналото му. Затова е положил всички усилия да те убеди, че може да го управлява по-добре от теб. Казал е, че може да направи живота по-лесен за всички вас, и в началото наистина е било така. Станал е твой доверен приятел, човек, който би направил всичко за теб. И накрая ти си прехвърлила управлението изцяло на него. Имала си му доверие. — Когато ти е носел документи за подпис, ти си ги подписвала, без да задаваш въпроси. Но Хектор е станал експерт във фалшифицирането на подписа ти. Получавал е заеми срещу ипотеките върху твоята собственост и е прибирал парите в джоба си. Когато банките заплашвали да обявят ипотеката за пресрочена, знаел, че ще трябва да си тръгне, което и измамниците като него винаги са принудени да направят в различни моменти от живота си. Те просто изчезват. После си спомнил, че ти си му доверила една от тайните си и че Боб Хардуик е баща на Магдалена. И се замислил за изнудване, оттам и заплашителните писма в електронната поща на Боб. Хектор работел по този въпрос, но видял, че от това нищо няма да излезе и че е лесно да го заловят. Разбрал, че когато Боб умре, неговото единствено дете, Магдалена, ще бъде законен наследник на огромно

богатство. Тъй като Боб нямал друго семейство, нямало да има кой да оспори завещанието. И така у Хектор се зародила мисълта за убийство. Проявил е находчивост при съставянето на плана, помислил е за своята сигурност, защото ти, Розалия, си щяла, образно казано, „да дръпнеш спусъка“. А Магдалена щяла да наследи богатството и още веднъж Хектор, като доверен приятел на семейството, щял да командва всичко. Той просто не можел да изгуби.

— Никога няма да мога да преодоляя вината, че съм убила Боб — проплака Розалия. — Винаги съм го обичала и съм сигурна, че той го знаеше. Точно затова никога не е имал претенции по отношение на Магдалена. Знаел е, че е негово дете, но ми е позволил да я имам през целия си живот. Той беше добър човек и вие всички го знаете.

Тя огледа хората, събрали се в група, треперещи, мокри и премръзнали.

— Хектор няма да се измъкне — увери я Монтана. — Полицията е малко по-надолу по пътя, чака. Не се тревожи, ще го хванат. Или бурята ще му изиграе някоя лоша шега.

Като гледаше светкавиците и вятъра, който вилнееше, Дейзи беше готова да се обзаложи, че бурята ще свърши своята работа. Тя не се съмняваше, че Боб се беше върнал, за да я спаси, и че той ще се погрижи и за Хектор. Едва тогава Боб би могъл да почива в мир.

ЧАСТ X
ОТНОВО НА БОРДА НА „СИНЯТА ЛОДКА“.
ПОСЛЕДНАТА НОЩ.

*„Човешки опит е името, което ние всички
даваме на своите грешки.“*

Оскар Уайлд,
„Ветрилото на лейди
Уиндърмиър“

ГЛАВА 54. ДЕЙЗИ

Когато се върнахме на борда на „Синята лодка“, бяхме не само мокри и премръзнали, но и много смълчани. Аз и Монтана придружихме Розалия. Походката ѝ беше изгубила своята лекота и сега тя вървеше като старица, макар Магдалена да я беше прегърнала, за да я подкрепя. Тя мълчаливо и тъжно се прибра в апартамента си.

Монтана ме изпрати до вратата на моя апартамент на борда. Аз се подпрях на нея с ръце зад гърба и го погледнах сериозно. Сега вече между нас двамата нямаше място за празни приказки, нито за обичайните игрички между мъжа и жената.

— Щях да убия Хектор, ако ти беше направил нещо по-сериозно — каза тихо Монтана.

— Няма нужда. Боб ще го направи вместо теб. — Той повдигна въпросително вежди. — Вихърът, който сякаш дойде от нищото — казах. — На острова обикновено няма такива ветрове. И не забеляза ли, че буря нямаше никъде другаде, освен на нашата тераса? В писмото си Боб казва, че ще бъде с мен, за да е сигурен, че няма да пострадам. Вярвам, че той спази обещанието си.

Виждаше се какво мисли Монтана — че аз съм неразумна, меко казано, че вероятно съм си изгубила ума от уплаха, щом вярвам в нещо, което е невъзможно. И все пак той ми отговори весело:

— Вярвай, в каквото искаш, аз се радвам, че си добре. — Той наклони брадичката ми с пръст и ме целуна нежно по устните. — Имаме ли среща за вечеря?

— Разбира се — казах аз.

Той ме целуна отново, а аз го загледах как върви, с широки крачки, по застлания със син килим коридор. Сърцето ми отново туптеше от радост.

Беше последната нощ от плаването и трябваше да имаме прощална вечеря, нещо като галавечеря. Независимо от всичко

случило се и защото знаех, че такава би било желанието на Боб, аз се свързах с останалите гости и ги помолих да се облекат според случая. Исках ние всички да изглеждаме добре — така, като че ли нямаме нито една грижа на света. И предполагах, че е така, ако се изключи Розалия.

По-късно, облечена в моята рокля от шифон с цвета на морска пяна, с огърлицата от оливин около врата, която бях купила в Сен Тропе само преди четири дни, които ми се струваха цяла вечност, и която сега скриваше нараняванията по гърлото ми, с очи, все още леко зачервени от плача, с коса, прибрана на тила, но заплашваща да се изплъзне всеки момент, с пръстена на Боб с огромния жълт диамант и малко стресната от мисълта, че сега мога да си купя десет такива, без да почувствам намаление в сметката си, малко несигурна заради много високите токчета на обувките си, аз влязох в бара, за да поздравя гостите на Боб. Беше последната ми вечер като домакия и тъй като вече не съществуваха подозрения, исках всички да прекараме възможно най-приятно.

Даян и Филомена вече бяха седнали на две високи столчета пред бара, а Бордоле седеше помежду им, за да пази мира, ако може така да се каже. Даян изглеждаше по-красива от всеки друг път. Косата ѝ беше прибрана на кок, беше облечена в семпла черна рокля от „Шанел“ с бяла гардения на рамото, символ на модната къща. Филомена беше в рокля с екзотични мотиви, а Бордоле изглеждаше съвсем невинна в бялата дантелена рокля, която като че ли си спомнях от една от нейните сватби.

Поздравих ги и този път лицата им се озариха от съвсем искрени усмивки. Атмосферата беше толкова различна отпреди и знаех, че всичко е така благодарение на Боб. Джини, великолепа и блестяща в рокля от червена коприна, играеше бегамон с Брандън, който беше неустойимо привлекателен в смокинга си. Тексас беше вече захвърлила патериците и разговаряше с Мелвин, който свиреше нашите любими мелодии. Липсваха само Розалия и Магдалена, но ги очаквахме да дойдат всеки момент.

Допелман беше тук обаче, все още в своето ужасно зелено сако, но се виждаше, че се чувства много по-добре и много по-уверен в себе си.

Дейвис стоеше сам до прозореца с чаша „Перие“ в ръка и наблюдаваше сцената, като едновременно беше и не беше част от нея.

Някак си знаех, че следващия път, когато Дейвис бъде на яхта, тя ще бъде негова собствена и ще бъде по-голяма и по-хубава от всяка друга.

Рег разказваше на Тексас и Мелвин, който продължаваше да свири, за „Рамс Хед“ и отпиваше от бирата си „Перони“ с вид на много щастлив човек.

Беше истинско облекчение, че не бяхме принудени повече да се виждаме с Чарли Клемънт и да търпим надменната полуусмивка, с която той гледаше жените. Питах се, с леко безпокойство, къде ли е сега Хектор. Монтана беше казал, че е невъзможно да избяга, но аз все още се тревожех. И както винаги, липсваше и самият Монтана.

Присъединих се към жените до бара и поръчах обичайния си „Космо“. Отпих малка глътка, вдигнах поглед и видях, че те и трите ме гледат.

— Какво? — Сведох поглед към деколтето на роклята си, за да видя дали случайно нещо не се е показало.

— Просто изглеждаш различна тази вечер — каза Филомена.

— Това добре ли е?

Те се засмяха.

— Изглеждаш с години по-млада — увери ме Бордоле.

— От облекчението е, защото знам, че нито една от вас не е убийца — казах, а Бордоле вдигна чашата си и каза, че трябва да пием за това.

Чукнахме чашите си — четири жени, събрани тук от Боб Хардуик, предпазливо полагащи началото на ново приятелство.

— Как е гърлото ти?

Даян ме погледна внимателно, но огърлицата покриваше перфектно отпечатъците от пръстите на Хектор.

— Какъв лош, зъл човек! — Даян потрепери. — Бедната Розалия!

От масата за бегамон долетяха доволни възгласи. Джини беше победила Брандън в играта, в която той се смяташе майстор. Той й поднасяше поздравленията си, но крайно неохотно и почти заеквайки, а тя се смееше и надаваше радостни възклицания без никакви задръжки. Това беше най-страхотното в Джини — нямаше значение кой си и колко си богат, тя се отнасяше еднакво с всички. Както и Рег. Само го погледнете сега — как подава ръка на Тексас, за да я придружи до масата за вечеря.

Излязохме на задната палуба, където щяхме да вечеряме под звездите и да се наслаждаваме на проблясващите светлини на остров Капри. А Монтана още го нямаше. Питах се дали това нямаше да е историята на моя живот.

ГЛАВА 55. ДЕЙЗИ

Заех мястото си до неговия празен стол, като се държах така, сякаш въобще не се тревожа. Само че зад усмивката си вече се задушавих от различни обезпокоителни мисли.

Нощта беше ясна след бурята, а звездите — ярки и многобройни. Наляха шампанското, сервираха хайвера и другите ордьоври. А Монтана още го нямаше. Запитах Даян какво възнамерява да направи със своя замък край Сен Тропе.

— Ще го превърна в най-добрия хотел, разбира се — каза тя като че ли това въобще не подлежеше на съмнение. — И ще взема сестра си да живее с мен там. Ще дам на Алис най-хубавите стаи с изглед към морето, за да може да гледа лодките. Толкова съжалявам за всички лоши неща, които съм казвала за Боб, както и за начина, по който държах с него. Съжалявам още, че бях груба с теб, Филомена.

Филомена каза:

— Всичко е наред. И знаеш ли, странно е, но аз винаги мислех за Боб като за човек, който прави пари и едва ли се интересува от нещо друго, освен може би от кучето си. А сега разбрах, че той е имал чувства към всички нас, че истински се е интересувал от нас. Той е разбрал коя съм аз, моята истинска същност, и ето, че сега никога вече няма да се наложи да бъда любовница на друг мъж.

Погледнах Дейвис, който отпиваше от своето „Перие“, и нищо не казах.

— А какво предрича бъдещето за теб, Дейвис? — запитах.

Той безразлично вдигна рамене.

— Успех, разбира се. Какво друго има значение?

— А хер Допелман?

Допелман се изправи. Както обикновено, той стискаше чаша „Бордо“, някакъв сорт, особено любим на Боб. Чувствах се виновна, че го бях преценила неправилно и бях поръчала виното специално за него.

— Преди няколко години аз взех едно изключително глупаво решение — каза той. — Сега, благодарение на Боб, имам своя втори шанс. Боб има вяра в мен и аз ще работя упорито, за да докажа, че е прав.

Ние вдигнахме тост за това, а Допелман отново седна. Вече бяхме приключили с ордъврите и рибата и сервитьорите прибираха празните чинии. Донесоха салати, украсени с листенца от магданоз, както и няколко вида превъзходно сирене. Бордоле каза:

— А ти, Дейзи? Какво ще правиш с живота си сега, какви са плановете ти?

Не бях планирала нищо след залавяне убиеца на Боб. В моя объркан ум бъдещето включваше, по някакъв начин, Монтана, но очевидно това беше още една неосъществима мечта.

— Не знам — казах и се изчервих под погледа ѝ. — Още не съм мислила. Предполагам, че ще даря доста пари на различни фондации, за да помогна на болните деца, на борбата с глада в различни изостанали държави, както и за защита на животните. Боб винаги е подкрепял тези инициативи. „Снийдли Хол“ ще бъде моят дом, макар че през лятото ще прекарвам много време във вилата.

Станах с чаша в ръка и казах:

— Искам да вдигна тост в чест на сър Робърт Уолдо Хардуик, рицар, честен и справедлив мъж. Добър човек, макар на моменти да се превръщаше в истински деспот — добавих, с което ги накарах да се засмеят.

Най-после ние вдигахме тост в чест на Боб, както той се надяваше да стане. Монтана най-после се появи с чаша „Бейкт Аляска“, друго от любимите питиета на Боб. Светлините бяха приглушени и придружени от барабанни удари, се появиха сервитьорите с блестящите сребърни чинии. И всички заръкопляскаха.

Монтана седна до мен и аз му хвърлих унищожителен кос поглед, който не му оставяше никакво съмнение, че съм наистина ядосана.

— Извинявам се, че закъснях, но бях забавен от делови обаждания — каза той на масата. — Имам новини. И, между другото, вече казах на Розалия. Шефът на полицията ме осведоми, че са обкръжили Хектор до скалите. Опитал се да избяга, но било тъмно и хлъзгаво, а той не познавал терена. Имало дълбока пукнатина в

скалите, която очевидно не е видял. Намерили тялото му на скалите долу.

Настъпи тишина на изумление и шок, след това Допелман благодари на Монтана, последваха високо изказаните благодарности и на другите към човека, който, сглобил всички части на международния пъзел, беше разрешил загадката за смъртта на Боб. А Монтана се обърна и ме погледна.

— Съжалявам, че закъснях.

Аз свих рамене с безразличие и отпих поредната глътка шампанско.

— Като че ли ме интересува... — Изгледах го над ръба на чашата си.

Той се засмя, защото знаеше, че се преструвам.

— Боб ме предупреди, че имаш склонност към лъжата... от време на време — каза той. — Предполагам, че е бил прав.

ГЛАВА 56.

ДЕЙЗИ

Бяхме сами на палубата. Минаваше полунощ, небето беше тъмносиньо, звездите блестяха. Водата се разделяше плавно и гладко пред носа на яхтата, а зад нас се стелеше бяла пяна, ярките звезди блещукаха като пламъчета на свещи. Стояхме един до друг, без да се докосваме, докато „Синята лодка“ се носеше към Неапол, където щяхме да слезем от борда. Плаването щеше да приключи там.

Монтана наруши дългата тишина.

— Има нещо за мен, което трябва да разбереш — каза той. — То започна, когато бях още момче. Спомняш ли си, разказах ти за кобилата, която яздех до училище всеки ден? Тя беше най-близкият ми другар и аз я обичах така, както само момче, което няма нищо друго, може да обича. Един ден, без да знам, един от каубоите я извел на пасището. То беше оградено с бодлива тел, подсилена с шипове. Тя я закачила с хълбока си и се порязала лошо. Раните били занемарени, никой не им обърнал внимание. Докато я върнат в ранчото, бяха сериозно инфектирани и кракът от тази страна се беше подул толкова, че беше увеличил размерите си два пъти. Баща ми я погледна само веднъж, сви рамене, отиде в хамбара и се върна с пушката си. Застреля я пред очите ми. Тя изцвили, когато куршумът я уцели. Гледах как краката ѝ се огъват под нея като в забавен кадър, видях я как се катурва на една страна. Тя ме погледна, сякаш ме питаше защо, а после очите ѝ се изцъклиха. „Отървете се от нея“, каза баща ми на един от каубоите и само за минути те я обвиха в ласата си и я повлякоха. В този миг животът ми се промени. В мислите си, аз вече не бях там. Беше въпрос на време кога ще си тръгна. И се заклев никога вече, никога, да не обичам — каквото и да било, когото и да било.

Докоснах нежно ръката му.

— Но... Сигурно си плакал — казах.

— Не си позволих да плача. Едва в нощта, в която срещнах Финеас Клаудуокър, разбрах, че няма нищо нередно в това да плачеш. Най-после разбрах, че любовта взема своя данък, когато се случи нещо

лошо. И пак благодарение на него започнах да разбирам, че добрите неща също се случват от любов.

Той обърна глава и погледите ни се срещнаха.

— Как мога да те обичам толкова силно? Та аз те познавам толкова отскоро! — прошепна той.

— Знам. — Гласът ми беше все още дрезгав заради силното стискане на Хектор. — А сме се виждали — колко дни общо?

— Много малко — каза той.

— Недостатъчно — прозвучах като ехо аз.

— Това е начало, въпреки всичко.

Кимнах, за да изразя съгласието си, че е така.

— Ново начало за мен — добави той.

— И втори шанс за мен.

Усмихнах се, защото повтарях думите на Боб.

— Предполагам, че само любовта има значение — каза Монтана.

— И аз мисля, че може би е така.

— Ще ме целунеш ли тогава? — запита той.

— Защо не? — казах, останала без дъх.

ЧАСТ XI

ГОДИНА ПО-КЪСНО

„Доброто свършва с щастлив край, а лошото — с нещастен. Затова съществува литературата.“

Оскар Уайлд, „Колко е важно да бъдеш сериозен“

ГЛАВА 57. ДЕЙЗИ

Събота вечер е и двете с Бордоле водим Ретс в „Рамс Хед“ за обичайното му угощение. А ние двете щяхме да изпием по пинта бира „Тетли“, както някога правехме двамата с Боб.

Ретс души щастливо по познатия път, вдига крак при любимите си дървета и маха с късата си и дебела опашка на хората, които познава, а те се спират, за да му кажат „здравей“ — на него, както и на мен. Аз съм вече част от живота в „Снийдли“, господарката на имението, както ме наричат. Прекарвам повечето уикенди тук, макар да съм в Лондон през седмицата, а понякога и в Ню Йорк, където управлявам благотворителната фондация, която основах в памет на Боб. Така поне съм заета с нещо полезно, а и се гордея с това, което правя. Гордея се, че съм част от международния екип, който работи за доброто на децата навсякъде по света.

Бордоле ми идва на гости от Чикаго. Всички тук я обичат. Утре ще дам обедно парти. Ще видя дали ще мога да я запозная, уж случайно, с някой от тукашните по-изтъкнати мъже, така наречените благородници, макар тук никой да не е бил женен три пъти. Това ще бъде нещо ново за тях, а тя ще ги очарова, ще ги накара, както се казва, да ядат от ръката ѝ, и то преди да са се усетили — макар че тя, дори с помощта на печка „Ага“, не е кой знае каква готвачка. Онова плаване беше най-доброто нещо, което се е случвало на Бордоле, и знам, че все още държи връзка с капитан Андерс. Тя вече се е записала за ново плаване — този път на голям кораб, който ще отплава следващата седмица от Рим. А после я чака и трето плаване — през зимата до Австралия. Ще прекоси половината свят! Пътуванията по море като че ли удовлетворяват нейната нужда от непрекъсната промяна и тя се кълне, че може да завърши живота си като талисман на някой кораб, старица, осиновена от екипажа, със своя постоянна каюта на борда, помагача, с каквото може — например със сгъването на салфетките.

Аз обаче не я виждам по този начин. Бордоле ще бъде лекомислена и свободна, докато не се появи следващият мъж, който ще

я очарова. И аз ще бъда главна шаферка поне още веднъж.

Следващата седмица ще замина за Сен Тропе за откриването на хотела на Даян. Разбира се, аз вече съм го виждала и знам, че е свършила прекрасна работа. И как би могло да не е така при жена с нейния вкус? „И с нейните пари“, почти чувам как казва Боб със смях.

Сестра ѝ, Алис, е сладка и всъщност е като дете. Даян казва, че чувства, че сестра ѝ е у дома си в замъка „Джо Валентиноа“. Тя е щастлива и игрива, Даян ѝ взе малко бяло кученце на име Били. Тя го вчесва всеки ден и сама го храни, а то седи в скута ѝ в електрическият инвалиден стол, докато се разхождат по красивите алеи в градината.

Странно е, но Даян като че ли вече не се интересува толкова много как изглежда. Чувства се удобно в панталони и блуза, съвсем като домакиня и господарка тук. Мога да гарантирам, че докарва работниците до лудост, но пък работата се върши бързо и качествено и дава отлични резултати.

Колкото до Филомена, виждам я, разбира се, защото често ходя във вила „Белкис“. Тя е в стихията си, бутикът ѝ е скъп, нещата в него са купени с вкус и той винаги привлича вниманието на клиентите с красиво подредената си витрина — свършена чанта, обсипана с мъниста, възможно най-оскъдно и най-секси потниче или пък най-великолепната и пищна лятна рокля. Тя доказва, че е умела и добра търговка, и успяваше да продаде на клиента всичко, че да се облече от главата до петите, когато той беше влязъл само за да попита за цената на чантата от витрината. А малката и къща, скътана на върха на извитите като арка стъпала, откъдето се разкрива гледка като от орлов поглед към града и морето, е хладна и истинско удоволствие за сетивата в бяло и синьо, подобна малко на „Синята лодка“, като се замисля за това. В живота ѝ има мъж, собственик на един от най-прекрасните ресторанти на острова. Филомена е щастлива.

Чувам се и с Дейвис Фарел, разбира се, макар и да не го виждам. Верен на обещанието си, той работи така, че виждаме името му във финансовите колони на вестниците почти всеки ден. Вече е възвърнал репутацията си на дяволски умел манипулатор и успехът му е гарантиран. Боб му предложи обратно душата, но той отказа да си я вземе. Така да бъде.

Не съм виждала и Допелман, но понякога си разменяме електронна поща. Той работи за швейцарска компания и от онова,

което казва, може да се съди, че е извънредно полезен там. Желая му добро.

А сега — за Розалия. Няколко месеца след плаването получих писмо от Магдалена, в което се казваше, че иска да ме види, затова отидох в „Ранчото на пастирите“. Намерих Розалия тъжна и отдалечена. Тя вече не се интересуваше от хотела си, не готвеше и дори не разговаряше с гостите си.

Седях във вътрешния двор на красивия ѝ дом, където бял паун беше разперил красивата си опашка за нас и приличаше на бял облак, който потрепва в маранята. Магдалена беше успяла да убеди Розалия да запази наследството на Боб и сега тя ме запита какво да прави с него. Каза, че не ѝ се струва правилно да го използва за собствените си нужди, макар че то ще им даде възможност да платят ипотеката и да получат обратно собствеността върху имотите си. Аз я окуражих да продължи с плановете за строежа на допълнително крило на хотела, както и на новия хотел в подножието на планините Сиера, за който винаги беше мечтала.

— Можеш да го направиш — казах ѝ, като знаех, че е истина. — Правила си го и преди, при това при много по-трудни обстоятелства. Сега нямаш внуци, които да храниш. Забрави за Хектор, забрави лошите неща и продължи напред. Време е да живееш.

Настояванията ми сигурно имаха своето въздействие, защото в нощта, преди да си тръгна, Розалия отново се върна в любимата си кухня и ми приготви вечеря, която никога няма да забравя. А по-късно Магдалена ми писа, че Розалия отново е поела управлението на бизнеса и е придвижила плановете за новия хотел.

Едва мога да понеса споменаването на името на лошия човек в тази история, но Чарли Клемънт е вече от много време в един френски затвор. И точно там му е мястото.

Рег Блънт разказва една прекрасна история на всички, които влязат в кръчмата и са достатъчно търпеливи да го изслушат (те всички вероятно са я чували милиони пъти досега). В историята се разказва за „Синята лодка“ и хората, които е срещнал на борда, както и за прекрасно прекараното време. Той не се впуска в подробности за другите случили се събития, защото е дискретен човек, която е една от причините да е любимец на Боб. Той също така не говори за стотиците хиляди лири, които Боб му остави, и държи „Ферарито“, също

оставено му от Боб, в гаража си. Лъска го абсолютно всеки ден. Не знам дали въобще някога ще се престраши да се качи в него и да отиде някъде, защото казва, че автомобилът е прекалено хубав, за да „се цапа“.

А Джини, е, тя си е просто Джини. Петдесетте хиляди, които Боб ѝ остави, са добре инвестирани и я виждам да кара „Мерцедеса“ из селото, когато отива да пазарува в Харогейт, винаги усмихната, винаги готова да флиртува, винаги заета със семейството си. В живота ѝ все още няма специален мъж, но тя не престава да се надява.

Мисис Уейнрайт работи за мен като икономка, както и Бренда, и Станли. Те всички също бяха облагодетелствани от завещанието. Боб не забрави никого — той остави пари дори за ремонт на църквата.

Тексас и Брандън получиха добри пари за участието си в плаването и за ролите, които изиграха, а тази малка финансова сигурност даде на Тексас нова увереност. Брандън имаше връзки в музикалните среди и сега Тексас свири и пее в добри клубове. А освен това получи роля и в бъдещ филм. Този път тя се надява да спечели.

Колкото до Брандън, той е намерил нов живот за себе си на борда на презокеански кораби. „Ако на борда се играе бегамон значи, ще пътувам“ е неговото мото. Мисля, че по този начин той изкарва добри пари, с които да живее. На борда на корабите живее като цар и, разбира се, жените се суетят около него. Този живот му отива и му е по вкуса. Поне засега.

Аз и Бордоле най-после пристигнахме в кръчмата. Джини ни махна иззад бара и Ретс се затича към нея, готов да получи гощавката си. Мъжете, които пиеха бирата си, ни кимаха за поздрав, когато минавахме край тях. След малко Рег ме извика при себе си. Лицето му имаше странен израз.

— Мога да се закълна, че току-що видях Боб — каза той. — Ей тук, седнал на старото си място с чаша бира в ръка както винаги. Видях го с крайчеца на окото си, а после, когато обърнах глава, него вече го нямаше.

— Вярвам ти — казах с усмивка. — И аз съм готова да се обзаложа, че той се връща тук от време на време.

Никога нямах достатъчно късмет да видя Боб, макар все още да усещам неговото любящо присъствие, както тогава, когато подухна топлият бриз. Харесва ми, това ме кара да се чувствам добре, но пък Боб винаги ме е карал да се чувствам добре. И независимо какво мислят другите, аз ще вярвам до края на дните си, че той ме спаси от Хектор.

Помните ли, имаше още едно, последно писмо, което не трябваше да се отвори, преди да се върна в имението. Когато се върнах в „Снийдли“, седнах, съвсем сама в прекрасната златиста всекидневна стая, а вечерното слънце залязваше. Ретс седеше в скута ми, цареше спокойствие и аз отворих писмото.

„Дейзи, любов моя“, беше написал Боб,

„Трябва да ми отдадеш дължимото, отплатих се по кралски щедро за онова, което ти вероятно си смятала за «лов на диви гъски». Нещата не се оказаха чак толкова илюзорни накрая, нали? Разбира се, аз не знам кой е моят убиец, в противен случай, Монтана щеше да се погрижи за него, преди това да се случи. В сърцето си обаче аз все още се надявам, че убиецът не е един от хората, на които реших да дам втори шанс. Мисля, че те всички имат какво по-добро да предложат на света, ако успеят да преодолеят слабостите си и да развият добрите си качества. Провалих се с Чарли Клемънт, но той винаги е бил, човек, на когото не може да се разчита.

Както и да е, любов моя, сега знаеш, че имам дъщеря. Не казах нито на теб, нито на Монтана, защото исках да уважа решението на Розалия да запази това в тайна. Най-после открих истината за нея, години по-късно, когато Розалия беше вече омъжена. Знаех, че тя не иска да се намесвам в живота ѝ, затова не го направих по никакъв начин, макар, господ да ми е свидетел, че ми беше много трудно. Също така знаех, че тя няма да приеме нито пени от мен докато съм жив — не такава беше природата ѝ, нито поведението ѝ. Надявам се да е разбрала, че щедростта ми е продиктувана от любов, и е приела моя последен жест.

Междувременно, момиче, надявам се, че прекарваш приятно времето си във вила «Белкис». Готов съм да се обзаложа, че нещата са точно такива, каквито съм ги планирал.

И така, сега ти си богата. Какво е чувството? Парите правят ли те щастлива? Нека ти кажа, защото знам от опит, какво правят парите. Те ти дават — купуват по-точно — свобода. Свободата да не изпитваш лишения и свободата да не се тревожиш.

Те не могат да ти купят, както с право са забелязали хората много отдавна, щастие. Знам, че ти ще направиш добри неща с парите си, както знам още, че ще се грижиш за «Снийдли Хол» — нашия общ дом, момиче, през тези последни години. Знам, че ти мислиш за имението като за свой дом и че много го обичаш. А вила «Белкис» изглежда идеалното място за теб, където да намериш мир и слънчева светлина и, кой знае, може би дори любов.

Като говорим за любов... Помниш ли, как непрекъснато се опитвах да те събера с разни мъже? И ти отхвърляше всички — за един казваше, че е прекалено висок, за друг — че е прекалено нисък, трети — прекалено скучен, макар да мисли, че е много умен, от четвърти беше недоволна, че има мустаци, и казваше, че не харесваш мустациите. Ти намираше всички възможни извинения, и то само защото се страхуваше отново да се влюбиш. (Помниш ли, казах ти, че, според мен съм намерил подходящия човек за теб. Не само това, но знам, че той също ще обича Ретс, а това е много важно.) Дай възможност на Монтана, Дейзи. И на себе си този път.

Помниш ли, също така ти казах в първото си писмо, че винаги ще съм с теб и ще се грижа за теб, ако възникне някаква опасност. Вероятно вече знаеш, че съм казал истината.

Ще ми липсваш, Дейзи Кийн. Грижи се за себе си. И за Ретс. И за моя човек, Монтана.

И помни, Дейзи. Живей с настоящето. Няма гаранции за утрешния ден.

Твой любящ Б.Х.“

Както винаги, Боб, великанът, който аз намерих на върха на бобеното стъбло, също като Джак от приказката, моят интелигентен Шрек, знаеше всичко, защото беше моят най-добър приятел. И сега той отново имаше последната дума.

А какво да кажа за Монтана? С помощта на Боб, аз най-после срещнах мъжа на мечтите си. Той е толкова различен от всичко, което съм очаквала, че преобърна света и живота ми. Той беше човек, наранен от липсата на любов в живота си, а аз бях жена, носеща белезите от несподелената любов. Как въобще беше възможно да се получи нещо между нас?

Влюбени ли сме ние двамата? Той каза ли ми, че ме обича? Най-после, да. Обичам ли го аз? Разбира се. Но Монтана е човек, предан първо на работата си, а тя го кара да пътува често по света, обикновено с много кратко предизвестие.

Казват, че един мъж никога не се променя, но аз и нямам намерение да се опитвам да направя това. Розалия е напуснала Боб, защото е знаела, че никога няма да успее да го промени. Аз обаче няма да направя същата грешка. Монтана е такъв, какъвто е. Животът му е такъв, какъвто е. Ще взема онова, което успея, и което обичам.

Нашият живот е безкраен любовен роман. Имаме своите дълги и щастливи уикенди в „Снийдли Хол“ и нашите седмици през лятото във вила „Белкис“. Срещаме се в малки хотели в Истанбул или Маракеш, в Киото или Рим... навсякъде по света. Прием вино, скътани в тихи ъгълчета на интимни ресторанти, разхождаме се, хванати за ръце, по павираните улици на малки мексикански селца, вървим по пясъчните пътеки на недотам оживени морски курорти и се любим навсякъде. Всеки миг е различен с Монтана. За нас това е любовта.

След всичко, което преживяхме, аз успях да приема съвета на Боб да се наслаждавам на живота си. „Улови мига и бъди щастлива“ е моето мото сега.

И ако ме запитате дали съм щастлива, ще отговоря положително. Защото имам любовта на Монтана, и спомена за приятелството на Боб Хардуик. Вярвам, че така ще е винаги. Този път, аз ще имам последната дума.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.